

ĐỒ

tuần báo
đổi lập
cực tả
không
cộng sản

11

chủ trương
biên tập

chu tử'
và nhóm
SÔNG

cười
kiếm
uốc

ĐỜI

TUẦN BÁO ĐỜI LẬP CỤC TẢ KHÔNG CỘNG SẢN

11

PHÁT HÀNH MỖI SÁNG THỨ NĂM TRONG TUẦN

1

CHỦ ĐỀ : CƯỚI KIỆM ƯỚC

- HỘI THẢO BÀN TRÒN VỀ CƯỚI KIỆM ƯỚC : ô : nguyên tịch — phùng văn phan — hồ công — võ như — phương — đáng học — vương hữu — bột — hy trác. bà : nguyên tịch — xuyên — bích — hà. cô : nguyệt.
- LAY VỢ, MÓN THÈ THAO HẢI HÙNG NHẤT CỦA LOÀI NGƯỜI : tề đề
- CƯỚI XIN LÀ CÁI NỢ ĐỜI : người nọ rần.

2

CHÍNH TRỊ

- ĐÃ ĐẾN LÚC V.N BƯỚC LÊN HANG ĐẦU CHƯA, VÀ HÀNG ĐẦU NÀO ? : nguyên hữu đồng
- KHỦNG HOẢNG VÀ XUNG ĐỘT Ở ĐẠI HỌC VĂN KHOA SAIGON : ngô vương và tâm vân
- CƯỚI KIỆM ƯỚC : đời.

3

VĂN NGHỆ

- MỖI NGÀY QUA ĐI : truyện ngắn của trùng dương
- KỂ TỚI SAU : truyện dài của cung tích biên
- TÌNH ĐỜI : truyện dài nguyên thủy long.

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYẾN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI
- THƠ ĐỜI
- TRUYỆN ĐỜI
- TIỀN SỬ ĐỜI
- SINH TỬ PHÙ
- TRANG PHỤ NỮ
- TRANG THƠ ĐỘC GIẢ
- CINÉ TIVI
- CUỘI
- NGƯỢC ĐỜI.

ĐỜI ▼ NĂM THỨ NHẤT ▼ SỐ 11 ▼ TUẦN LỄ TỪ 27-11-1969 ĐẾN 04-12-1969

Tòa soạn
143-145 Cống Quỳnh
Saigon
Đ.T. 22.323

▼
Chủ nhiệm
Bà Trần thị Anh Minh

Chủ trương biên tập

CHU TỬ
và nhóm Sống

GIÁ 30đ

Giao dịch quảng cáo
Hỏi ông Trường
143-145 Cống Quỳnh
SAIGON

CƯỚI KIỆM ƯỚC

Chúng ta đang ở giữa mùa cưới nên Chủ đề số báo này là «cưới kiem ước». Cái tên kỳ cục nhưng hợp thời trang này được sáng chế ra để nêu lên một ý hướng, ý hướng cần đời mới xã hội, đã phá những tập quán lỗi thời, tai hại.

Hoàn cảnh hiện tại là hoàn cảnh của chiến tranh, của «đội», của kiem ước. Trong hoàn cảnh hiện tại có tiền mà tổ chức đám cưới linh đình đã là một chuyện vô ý thức, không có tiền, mà đi vay nợ, để tổ chức đám cưới linh đình lại càng là chuyện không thể tha thứ được. Lúc này, rất nhiều thanh niên nam nữ không lập được gia đình chỉ vì không có tiền tổ chức đám cưới theo lễ nghi cổ truyền, theo sự đòi hỏi của tập quán. Nhiều cặp vợ chồng lấy nhau rồi méo mặt, hạnh phúc bị tan vỡ chỉ vì không kiếm ra tiền thanh toán nợ nần do «cưới xin» gây ra.

Chúng ta không cần có tinh thần cách mạng, có tinh thần nổi loạn, nhưng ít ra chúng ta phải có can đảm bất chấp những lễ nghi phong tục lỗi thời. Chúng ta lấy vợ, lấy chồng, là lấy cho ta không phải lấy vợ, lấy chồng cho bà con, bè bạn, cho lễ nghi tập quán. Vậy thì nếu chúng ta không có tiền, cái gì ngăn cấm ta gửi một cái giấy báo hi suông, rồi à-lê hấp, lập luôn tờ uyên ương chung sống với nhau. Nếu chúng ta thực sự yêu nhau, quyết tâm chung sống với nhau, mà chúng ta để cho những lễ nghi ma tị từ chạm ngõ, đến vấn danh, ăn hỏi vv... cản trở, phá vỡ hạnh phúc của ta, thì quả là chúng ta hèn, không xứng đáng hưởng hạnh phúc. Tại sao cứ phải tổ chức lễ cưới bằng xe hoa, bằng tiệc tùng tại nhà hàng này nhà hàng nọ, vừa què mùa, vừa vô ý thức. Tại sao chúng ta lại nghèo sáng kiến một cách thô bỉ đến mức độ hèn nói đến cưới xin là phải tính chuyện xe hoa yến tiệc, chúc tụng? Tại sao chúng ta không tổ chức những đám cưới «kiem ước» không những không tốn kém một xu nào, mà còn được «lợi» thêm. Tại sao một cặp uyên ương nào đó, không gửi thiệp báo tin cho bè bạn: «Chúng tôi sẽ chung sống với nhau bắt đầu từ... nếu bạn thực sự muốn vun sới cho hạnh phúc của chúng tôi bạn hãy mừng chúng tôi một số tiền còm «tùy hỉ» để chúng tôi thuê một căn phòng, mua một cái giường hợp cần, như vậy vừa thẳng thắn, thiết thực và cảm động biết bao.

Bạn nào nghèo, cần tổ chức đám «cưới kiem ước» xin liên lạc với báo Đời, báo Đời sẽ giúp sáng kiến các bạn. Đất nước chúng ta bị chết vì chiến tranh nhiều quá rồi. Chúng ta cần lấy vợ, lấy chồng, để thật nhiều đẻ cứu đất nước, duy trì nòi giống.

ĐỜI

ĐÓN COI

Đời số 12 Chủ Đề: TỪ HÒA GIẢI ĐẾN PHẢN CHIẾN

Đời số 13 Chủ Đề: HIPPIE

VƯƠNG HỮU BỘT. (đặt vấn đề)

Xã hội chúng ta đang thay đổi nhiều, nạn lạm phát vào xáo trộn kinh tế, làm cho đời sống vật chất thay đổi đẳng cấp kinh tế trong đời sống thay đổi. Dân chúng đô thị càng ngày càng đông và sự có mặt của người ngoại quốc cùng các sản phẩm của họ làm thay đổi phong tục tập quán. Trình độ giáo dục, hình thái văn hóa, cũng đổi thay. Trong khi có cái đám cưới của chúng ta đang thay đổi theo. «Đám cưới» ở đây gồm cả ái tình, hôn nhân và «những cái đi theo sau đó» Nhưng chưa bao giờ chúng ta xác định được cái thay đổi đó. Một khác phong tục về cưới xin lại thay đổi rất ít so với những thay đổi của xã hội.

Trên thực tế, có nhiều người không lấy vợ không lấy chồng được vì cưới xin tốn kém quá. Có người vì sợ hôn nhân ràng buộc quá, có người vì bị điều kiện cha mẹ đưa ra mà không cưới xin được. Quý bạn hội thảo xiên ở đây là những người có kinh nghiệm trực tiếp với vấn đề cưới xin hoặc vừa lập gia đình hoặc đang đính hôn. Nhất là quý Anh: Công, Phan, Lân, Phương thuộc quần chúng đồng đảo «đang đòi hỏi quyền lợi có vợ» nên chúng tôi xin quý anh chị thành thật cho biết ý kiến.

NGUYỄN TỊCH.

Tôi có 3 điều may mắn, thuận tiện để góp ý. Thứ nhất, kinh nghiệm bản thân về một đám cưới tốn kém tổ chức ở cả hai nơi, quê vợ ở Nha Trang, chồng ở Saigon. Hai điều thuận tiện khác là lối nhìn vấn đề dưới góc cạnh kinh tế và xã hội theo nghề nghiệp chuyên môn của tôi. Sau 3 năm rưỡi lấy nhau và thêm trao đổi ý kiến với bạn bè tôi nhận thấy, bây giờ chúng ta có thể tổ chức đám cưới cách giản dị, với nước ngọt trà và bánh lỏi này được giới trẻ rất tán thành, tuy các cụ hai đảng trai gái có hơi buồn một chút. Tôi biết một trường hợp một bạn mượn câu lạc bộ sĩ quan An Đông, bánh trái đem tới. Dự tính tốn ngoài 40 ngàn (giá cách nay 1 năm rưỡi) nhưng vẫn chưa xài hết. Bây giờ có hơn 2 phần 3 người làm đám cưới đó chấp nhận ý kiến giản dị hóa. Như vậy

cưới kiem ước

- Vấn đề Giản Dị Hóa Tục Lệ Nghi Lễ và Tiết Kiệm chi phí về Cưới Hỏi.
- Cưới hỏi đơn giản là hệ luận của một nhân sinh quan mới.
- Đàn ông sẽ cưới vợ hay đàn bà sẽ cưới chồng

Thành phần tham dự

KHÁCH

- ông Nguyễn Tịch: Tốt nghiệp cao học Kinh Tế và Xã Hội học
- bà Nguyễn Tịch: Giáo Sư
- ông Phùng văn Phan, Hồ Công: Giáo Sư

- bà Xuyên: Công chức
- bà Bích, bà Hà: Dược Sĩ
- cô Nguyệt: Sinh viên Y Khoa
- các ông Võ Như — Phương: Sinh viên cao học ĐH Khoa học Saigon

- ông Đá Ngọc: Họa sĩ
- ông Bích: Bác sĩ Y Khoa

TÒA SOẠN

- Vương Hữu Bột
- Hy Trác

đang có tâm lý dần dần hướng về giản dị.

Còn về mặt «kinh tế gia đình» của đám cưới? Đề nghị nếu cả 2 chúng ta đi làm thì «cộng chỉ số» nếu không thì cũng nhà trai một nửa, nhà gái một nửa.

HỌA SĨ ĐÁ NGỌC:

Tôi tôi đây chỉ muốn nghe ý kiến quý vị rồi đúc kết đề về nhà cưới vợ. Đã 30 tuổi, còn độc thân luôn luôn.

Theo tôi chủ đề «giản dị hóa hôn nhân» phải là một hệ luận. Hệ luận của một tâm lý mới, nhân sinh quan mới hợp với thời đại này, 1 nhân sinh quan mới. Không phải chỉ tiết kiệm kinh tế chi phí... nhưng phải tiết kiệm ngay trong hình thức nghi lễ đôi trẻ yêu nhau tiến đến chung sống.

Hồi xưa có nhiều lễ, kể từ lúc gặp nhau ngoài đường, hỏi thăm nhau, đưa «cạc» vi-dit cho nhau đến lúc xong cuộc... có các lễ vấn danh, dạm ngõ, lễ hỏi, cưới, chỉ là vân vân.

Bây giờ nên có một lễ thôi.

BÀ NGUYỄN TỊCH

Cách anh thạc mắc về đám cưới thực ra không đáng lo tốn kém gì hết, những ông đàn ông nào đó sợ,

không đủ sức cưới vợ là hèn. Vì đã thương người đàn bà nào, thì bắt cóc người đó về với mình, trong cái ý thức là họ chịu mình thôi! (một tiếng nói: Vỗ tay đi... và... «bróp bróp... ha ha ha»). A. Thì cứ nói thẳng «nhà anh nghèo lắm. Em lấy anh... bằng một chén nước trà cũng được...» Gái đời nay... ế chồng hơi nhiều đó, xin lỗi. — Thì có lẽ là ai cũng nghe theo các anh hết. Còn có nhiều anh cứ sợ là lấy nhau rồi khổ. Hiểu nhau thương nhau không có gì gọi là khổ hết. Nếu mà còn cứ sợ khổ nữa thì cứ lựa vợ giàu đi. Tình thương sẽ đến sau Không hả? Đó là sự thực trăm phần trăm tôi đã thấy nhiều người bạn tôi.

HỌA SĨ ĐÁ NGỌC:

Tôi xin nói tiếp là, hình thức đám cưới là hệ luận của quan niệm nhân sinh. Muốn giản dị hóa, phải mô tả nhân sinh quan mới đó. Tôi tin bạn trẻ sẽ hưởng ứng cuộc đi tìm nhân sinh quan mới đó của quý vị, của tuần báo Đời...

NHÀ GIÁO HỒ CÔNG:

Chưa bao giờ tôi nghĩ đến việc tôi sẽ làm đám cưới như thế nào hết. Đôi khi nói đùa là «đám cưới của tao: cho tụi mày mỗi đứa một tô phở.»

Nếu nói đến một đám cưới giản dị theo danh từ báo Đời «cưới kiem ước» khác khổ một chút, thì không những đó là tùy theo nhân sinh quan như anh Đá Ngọc nói, mà còn là hệ luận của một hệ thống giá trị mới. Hệ thống đó chống lại thói đua đòi của thời đại. Đám cưới hiện nay càng ngày càng rênh rang, xa xỉ hơn vì người ta đua đòi. Vậy muốn kéo lùi nó về khác khổ, phải thay đổi cả 1 hệ thống giá trị. Nói như chị Nguyễn vừa rồi «Anh nghèo lắm, chúng mình mái nhà tranh hai quả tim vàng (tôi không tin như vậy, Các cô... bây giờ có một thói đua đòi quá lỗ, không hợp tình trạng hiện thời. Thực ra họ có tin cái hình thức sáng chói là hạnh phúc gia đình không? Bây giờ các cô hay lựa chồng theo cái «có» (avoir) của người đó, chứ không theo cái mà người đó là (être) cái giá trị riêng con người đó.

Bên Công giáo trước kia trong hôn lễ thì linh mục hỏi: «Cô (gì đó) có nhận anh này làm chồng của mình không, để sống cuộc đời hạnh phúc...Bây giờ không hỏi như vậy nữa, Nhưng để hai vợ chồng hỏi nhau «Em (gì đó) có nhận anh (lên gì đây) làm chồng của em trong suốt cuộc đời mình không?..»

khổ rách áo ô THƯƠNG NHÂN
xe Mỹ, hết phần tấc thốn thò, bắt tri kỷ
nhà ái quốc sẽ nhân canh
mẹ nó nước à tấc đất An nam không
chỉ là bề ngoài ời cây (Đoàn thị Diễm)
ta vẫn là con
ai cảm ta vẫn
Hùng Vương,
Long và bà A
dưỡng quốc h

KHA TRẦN ÁC

Một chương trình cứu nước.

Đại tướng Dương văn Minh tuyên bố sẽ ứng cử Tổng thống năm 1971, không phải vì muốn làm Tổng thống nhưng vì ông muốn cứu nước. Về phần Đầu gối, Đầu gối cũng long trọng tuyên bố, năm 1971 Đầu gối sẽ ứng cử Tổng thống vì hai lý do. Lý do thứ nhất: vì muốn làm Tổng thống, lý do thứ hai: vì muốn cứu nước. Dưới đây là chương trình cứu nước rất thực tế của Đầu gối.

Nước ta là một nước nhược tiểu. Đã là nước nhược tiểu thì đừng hòng đòi chuyện «độc lập» đòi bảo vệ chủ quyền. Cường quốc như Đức, Pháp Nhật cũng mất độc lập, từ khuya rồi, hướng chỉ là Việt Nam. Nhất định phải cam phận chư hầu của Nga, của Trung Cộng như Bắc Việt hiện nay hoặc chư hầu của Mỹ. Dĩ nhiên làm chư hầu chẳng có gì là khoái. Nhất là chư hầu của Trung Cộng thì lại càng chán mớ đời. Vậy chỉ còn một cách là sát nhập miền Nam thành một tiểu bang của Liên Bang Hoa kỳ, tiểu bang thứ 51. Đỡ mệt và lợi ghê lắm. Thứ nhất, mình sẽ là công dân Hiệp chủng quốc, bố đưa nào cũng chả dám sờ mó tới mình.

Thứ hai, mình sẽ hết khổ rách áo ấm, sẽ tiêu đô-la, sài xe Mỹ, hết phải lo «kiệm ước». Các nhà ái quốc sẽ hỏi: «Thế thì mất mẹ nó nước à» Đầu gối có mất! Đây chỉ là bề ngoài. Bên trong, ai cấm ta vẫn là con Rồng, cháu Tiên. ai cấm ta vẫn là nòi giống ông Hùng Vương, nòi giống ông Lạc Long và bà Âu Cơ, ai cấm nuôi dưỡng quốc hồn, quốc túy VN, ai

cấm ta bóp thịt chó, dỗi chó, ai cấm ta vẫn nguyên vẹn là người VN, với tâm hồn Việt Nam, lý tưởng Việt Nam. Mà dù có mất nước cũng không đáng sợ bằng bị tiêu diệt. Mất nước thì còn có lúc lấy lại được nước, chứ bị tiêu diệt thì đời đời kiếp kiếp hết ngóc đầu. Nếu chiến tranh này còn kéo dài, chúng ta «đắm» bị tiêu diệt lắm chứ!

Do lẽ đó, Đầu gối sẽ ra ứng cử Tổng Thống. Nếu trúng cử, Đầu gối sẽ tổ chức một cuộc trưng cầu dân ý như sau:

— Xét trong hoàn cảnh hiện tại, muốn cho dân đỡ khổ, đỡ chết, muốn chấm dứt chiến tranh, chỉ có một cách là sát nhập miền Nam thành 1 tiểu bang của Hiệp chủng Quốc Hoa kỳ. Trên thực tế Miền Bắc đã trở thành một «quần» một «tính» của Trung hoa vĩ đại, nếu miền Nam trở thành 1 tiểu bang của Hoa kỳ vĩ đại, thì cũng chẳng lấy gì làm «xấu». Hướng hồ, chúng ta sát nhập là chỉ sát nhập bề ngoài. Bên trong ta vẫn là ta, đếch sợ gì cả, vậy đồng bào có tán thành không?

Chương trình «cứu nước» của Đầu gối là rứa! Đồng bào nào ủng hộ chương trình này, xin vận động cho Đầu gối ngay từ giờ phút này.

Đề nghị nói rộng nguyên tắc đối chác

Nhân vụ các nghị sĩ sắp sửa phải rút thăm đề 30 nghị sĩ ra đi, 30 nghị sĩ ở lại, 1 số nghị sĩ vừa đưa ra một đề nghị ngoạn mục rằng, các nghị sĩ rút thăm phải ra đi, có thể điều đình «đối chác» với các nghị sĩ không bị ra đi, để ở lại. Một số nghị

sĩ khác phản đối đề nghị đối chác, cho rằng đề nghị đối chác nếu được chấp thuận, sẽ biến Thượng viện thành một chợ trời, mua bán chợ đen trong đó ông Trần hưng Đạo sẽ tha hồ tác quái. Nhiều người cho rằng, với đề nghị đối chác các nghị sĩ đã hiện nguyên hình để đồng bào thấy rõ bộ mặt thương nước, yêu nòi của quí vị. Riêng Đầu gối không đồng ý, Đầu gối rất tán thành đề nghị hợp lý, hợp tình này và chỉ yêu cầu các vị sẽ nói rộng nguyên tắc đối chác, để bất cứ ai, không riêng gì các nghị sĩ bị về vườn, cũng có thể tham gia cuộc đối chác, trở thành nghị sĩ.

Các vị nghị sĩ rút thăm được ở lại sẽ tha hồ treo cao giá ngọc, bán đầu giá cái ghế nghị sĩ của mình, với giá cắt cổ nhất. Có thể tới hàng trăm triệu một ghế. Và nếu nguyên tắc đối chác được nói rộng cho người ngoại quốc tham gia, thì chắc chắn sẽ không thiếu gì dân Mẽo «đối chác» đô la lấy một chức nghị sĩ Việt Nam. Quí vị đừng sợ rằng, nếu người Mẽo làm nghị sĩ Việt Nam, thì sẽ «vi hiến». Trái lại là chẳng khác.

Không có nát bét

Đời số 7, trong bài «Nư là đa» mục Sinh Từ Phù, do Đức Cấy phụ trách, có đề cập tới những cái «nát bét» của tòa Đại sứ Việt Nam bên Lào. Một người bạn của Đầu gối viết thư về, nói rằng, không làm gì có chuyện «nát bét» ở tòa Đại sứ Việt Nam bên Lào. Sự thật có một ông tây, đã đọc diễn văn, gọi ông bà đại sứ Hoàng cơ là «Monsieur l' Ambassadeur, Ma-

dame l' Ambassadrice» nhưng ông bà Hoàng cơ Thụy làm sao cảm được người ta xưng hô thế này, xưng hô thế nọ, người bạn này cũng cả quyết rằng, từ khi ông Hoàng cơ Thụy sang làm Đại sứ không làm gì có chuyện tuyên lự một «số thuộc hạ» điều đóm, không hề có chuyện ai không chịu bốc thơm, nịnh bợ thì cuộc đời hạ mản.

Bạn đọc kể trên yêu cầu cải chính cho đúng sự thật. Đầu gối chỉ biết nêu lên tiếng chuông thứ hai này. Còn sự thật ra sao, quả tình Đầu Gối phải sang Lào mới biết rõ hư thực. Đầu gối mong ông Đại sứ Thụy gửi cho Đầu gối một cái vé máy bay khứ hồi đi Lào, để Đầu gối sang thăm tòa Đại sứ, tìm hiểu sự thật, hạ hồi sẽ phân giải.

Người hùng Ng. văn Trung

Cuộc khủng hoảng ở Đại học Văn Khoa đang chuyển từ giai đoạn trò mạt sát thầy sang giai đoạn trò mạt sát thầy soi kẹo đồng. Người hùng Nguyễn v. Trung, khoa trưởng Văn Khoa đang là cái «bia» của mọi khen chê, chỉ trích bênh vực. Tập san sử địa trích lời phê bình của Phạm Công Thiện đối với Nguyễn văn Trung như sau:

«Đối với tôi, Nguyễn văn Trung trọng trung cho sự nóng cạn, nộ lệ, phá sản của giới trí thức Việt Nam hiện nay. Tên ấy gọi lên sự học vấn lừng khừng, suy tư thiếu máu, cốp nhạt thiếu thông minh, kiêu ngạo, ngu xuẩn, lưu manh nguy hiểm.

«Tôi đã tàn bạo khi viết những giống trên.

«Phải tàn bạo.

«Không thể nhẹ nhàng, không thể cảm thông, trao đổi với hạng người trên...»

Cái gì mà cay cú, dữ dằn thế. Riêng Đầu gối chỉ tiếp xúc với ông Trung có một lần, không hiểu rõ con người thực của Nguyễn

văn Trung ra sao. Đầu gối chỉ có cảm nghĩ dưới đây về trường hợp Nguyễn văn Trung:

Nguyễn văn Trung có thể kiêu ngạo, có thể «tăng tợn với nữ sinh viên», có thể nuôi tham vọng như người ta chỉ trích, Nguyễn văn Trung có quyền chủ chính phủ, bêu xấu quốc gia, miễn là đừng làm tay sai nằm vùng cho Cộng Sản thế thôi. Nói thế, không có nghĩa là Đầu gối nghi Nguyễn văn Trung là kẻ thân cộng, nhưng vì Đầu gối thấy báo Tiền Tuyến tố Nguyễn văn Trung rằng khi sang Pháp gần đây, Nguyễn văn Trung sống chung cùng một tu sĩ thân cộng: tu sĩ Nguyễn đình Thi và lên tiếng «chê» quốc gia dữ dội làm cho nên người ta ngờ rằng Nguyễn văn Trung đón gió.

Một nhà tri thức cấp tiến mà «đón gió» thì bần lâm. Đầu gối mong rằng anh Nguyễn văn Trung không bao giờ có ý nghĩ hèn ấy. Nguyễn văn Trung có quyền thích Cộng Sản, thân Cộng sản, nhưng nếu thích thì nói huých toẹt là mình thích, bị tù thì bị tù, bị khủng bố thì chịu, như thế mới là phong độ một con người trí thức, đúng như lời Vũ Tài Lục viết về vai trò người trí thức rằng:

«Phản tử tri thức là phản tử, tiên phong, cho công cuộc tìm một xuất lộ.

Trong sự mạng ấy, chắc chắn người trí thức sẽ bị ghét bỏ, đầy ải, thù hận, đồ sát. Tuy nhiên lịch sử bao ngàn năm đã chứng minh rằng dù bị thù hận, đầy ải, người trí thức vẫn chẳng sờn lòng, thoái chí, họ luôn luôn chiến đấu cho hoài bão đa nạn, hưng bang với thái độ lý lợm của Eluard:

Je ne regrette rien.

J'avance

Nhìn vật giá leo thang mà sợ,
Lương bổng mình cưới vợ làm sao?
Chiến tranh chẳng biết thế nào,
Cũng đành lên mặt làm cao vớ tình.
Các «em gái» đã xinh, lại «nộp»
Váy mi ni lôm lôm một tòa.
Bỏ thây mấy chú Cờ Hoa!
Ở đây nắng chói, đèn lóa đầy chẳng?
Thuê kiếm ước gia tăng thú vị!
Đồng đồn la giá trị thêm nhiều.
Thôi thì những thứ mỹ miều,
Ta mang ta đãi ngoại kiều đồng minh.
Rồi thực hiện chương trình khắc khổ,
Bởi vì rằng thốn thò (1) thốn kim,
Đây là của nôi, của chim,
Chẳng lo khai thác còn tìm đâu xa?
Thứ vốn ấy nước ta thừa thãi;
Nhờ Tô tiên dùng mãi không mòn.
Quý thay là cặp đùi non,
«Đôn» còn thì ái tình còn mê mê...
Đành một lễ ngửa nghề cũng bực,
Cực gì hơn cái cực nhìn sông!
Thằng cu gào thét điên cuồng
Của mình, mình chịu thêm thường mại sao?
Nhưng cưới hỏi, ôi chao là một!
Vung tiền cho chú Chết ngồi xơi?
Cổ bàn trăm thứ về vời,
Ăn một bữa, nợ suốt đời, ô hô!
Vây thì hơi quí cô, quý cậu,
Đang tự do buồn lâu ái tình!
Về đây ta thảo chương trình,
Cưới không kiếm ước chúng mình không chơi

Thế là kẻ bị mời đỡ khổ!
(Mừng thì mừng vẫn xô chùm nho.
Ít ra cũng mất đám «bò»,
Tháng mừng vài đám con cò đủ teo!)
Vạ gì lại chơi trò kiều đó.
Lúc người khôn của khó ta tùy.
Nếu «tam giác sắt» lâm nguy,
Đồng minh họ sẽ «chỉ huy» mần đời!

HÀ THƯỢNG NHÂN

1.— An nam nhất thốn thò, bắt tri kỷ
nhân canh
Nghĩa là: Một tấc đất An nam không
biết bao nhiêu người cày (Đoàn thị Diễm)

Thoa CRÈME THORAKAO da mặt mịn màng, khỏi nhăn, khỏi khô

truyện
Trùng-Dương

mỗi ngày đi qua

(Tiếp theo và hết)

Quyên quen Lữ trước khi quen Bích. Hiền Bích hơn, nàng cũng quý Bích hơn. Một lần Quyên cười ngất khi thấy vợ chồng Lữ cho xếp một lô bao cát dọc theo khung cửa kính sát mé cầu thang.

Nàng bảo sao lại chỉ xếp ở đây, ông bà làm như hòa tiên chỉ rơi ở phía sau nhà thôi ấy. Bấy giờ Bích mới thốt kêu, ừ nhỉ. Nhưng họ cũng chẳng làm gì hơn là bỏ mặc những bao cát ở chỗ cũ.

Dường như, song song với

những phiền lo về một cái chết có thể đến bất cứ lúc nào, với những cơn mưa pháo kích hàng đêm, trong cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ đã bắt đầu xuất hiện một vài trục trặc nào đó. Thỉnh thoảng ghé thăm vợ chồng Lữ, Quyên thấy Bích sửa soạn đến thăm phòng mạch của một nữ bác sĩ. Nàng bảo chồng: anh ở nhà tiếp Quyên, em đi xe ngoài vậy.

Nhưng Lữ nhất định đưa vợ đi. Anh trở về với khuôn mặt không mấy vui. Quyên chờ đợi ở bạn một câu nói tâm sự, hay ít ra một «tin mừng». Lữ chỉ lắc đầu, cười buồn. Kề ra, sau một năm chung sống, Bích chưa có một dấu hiệu chữa đẻ nào cũng là một điều đáng ngại. Tình yêu chỉ còn chờ sự hiện diện của một đứa con để hóa thân thành tình nghĩa, trước khi nó bị mòn mỏi trong hôn nhân. Mặc dù cái vai xuôi và cái lưng hơi khòm của Bích hứa hẹn sự mãn con nhưng toàn thân hình của Bích chưa có một dấu hiệu đàn bà: nàng vẫn như một đứa bé gái chưa chịu phát triển này nọ đứng mức so với tuổi hai mươi bốn. Lữ sinh ra nhớ nhưng một cái gì đó, anh cũng chẳng rõ. Có lẽ là cái dĩ vãng sôi nổi đã qua. Có lẽ là sự có mặt của một đứa con chưa tới. Quyên nghe Bích biện minh cho việc đến phòng mạch của một nữ bác sĩ, thay vì một nam bác sĩ: Minh biết vậy, nhưng đến một nam bác sĩ để nói về «chuyện đó», chịu thôi. Thật chẳng khác gì một cô thiếu nữ, Quyên thăm nghĩ và thấy thương Bích hơn.

Quyên không thể không suy nghĩ về trường hợp của vợ chồng Lữ. khi nàng đang băn khoăn và tự hỏi, nhất là vào những đêm thao thức vì một lý do nào đó, hoặc vào những lúc tinh thần xuống dốc đầy nàng đến gần với ý tưởng lập gia đình hơn — sao không? Và nàng tự hỏi xem mình đã sẵn sàng cho hôn nhân chưa? Và hôn nhân là cái gì? Dù cuộc sống phiêu bạt giang hồ, con chim cũng cần một cái tổ nhỏ dù tại khe đá chênh vênh giữa một biển sóng mịt mù. Dù luôn hướng lên trời cao, nương trong cánh gió, cây thông cũng

cần phải bám sâu vào lòng đất. Ở con người, nhu cầu ấy tưởng còn mãnh liệt hơn, dù cuộc sống của nó dài hơn cuộc sống của một con chim và ngắn hơn cuộc sống của một cây thông đi chăng nữa. Và tính chất mãnh liệt càng cấp bách khi con người, khác với các sinh vật khác, phải tự định đoạt lấy cuộc sống lứa đôi của mình mà, dù muốn hay không, cái khoảng thời gian dành cho sự định đoạt ấy cũng chỉ có giới hạn. Không dễ gì mỗi lúc mỗi trở lại từ con số không để làm lại tất cả.

Đến một lúc nào đó. Quyên cảm thấy rằng cha nàng không còn muốn thấy nàng ở nhà nữa. Một trong những nguyên nhân chính có lẽ là vì Quyên vẫn thường tỏ ra chống đối lại ông! Sự chống đối thoát đầu bằng bột, có tính chất bùng nổ, ngang ngược, và phản ứng của người cha là cắt đứt nguồn tài trợ kinh tế. Quyên cay đắng, khuất phục bằng cách thỏa thuận dự các kỳ thi vào trường sư phạm, vào trường hành chánh. Lẽ cố nhiên là nàng trượt — trượt không ở sự cố ý, sự thiếu thiện chí, mà trượt ở chỗ làm bài mà không theo sát đề thi ra. Chỉ đến khi gần hết giờ nàng mới chợt nhận ra mình đã đi lạc đề. Trễ rồi. Cũng như một đôi lần nàng nê lời mẹ bùng khay nước ra mời những người đến xem mắt nàng tại nhà, lơ đãng trả lời tạt đầu đầu những câu hỏi thường là rất ngu ngơ, tức cười, nhạt nhẽo. Kết quả những câu đối đáp của nàng thường bị coi là «lạc đề».

Quyên thường đùa: có lẽ con người mình tự bản chất, đã là một cái gì «lạc đề» rồi? Quyên chẳng thấy nuôi tiếc nếu không được thâu nhận vào học trường sư phạm để ra làm cô giáo, nếu không

được thâu nhận vào hành chánh để ra làm công chức, nếu không được những người đến xem mắt chấm đầu đề về làm vợ, làm mẹ. Cha Quyên tức giận. Mẹ Quyên buồn phiền. Nhưng mẹ Quyên thường tự an ủi: Gia đình nào thì cũng có một đứa con ương ngạnh, gàn dở. Mà bà thì có quá nhiều con để buồn phiền về Quyên lâu hơn. Quyên mơ hồ thấy mình chờ đợi. Quyên lý luận: đến cuộc đời con người ta dài cả mấy chục năm còn có đoạn kết; thì những khủng hoảng của tuổi mới lớn kia, rồi thế nào chẳng qua đi. Thế này mãi sao? Và Quyên tiếp tục đi làm, đi học, như những người cùng tuổi, khi đến cái lúc họ tự cho phép không nên tiếp tục ngửa tay xin tiền bố mẹ mãi được.

Rồi đến một lúc, nhìn xung quanh, chợt thấy các bạn cùng tuổi cứ lần lượt lập gia đình, Quyên hơi cảm thấy xôn xao. Song cái ấn tượng về những xung đột gia đình mà Quyên đã chứng kiến từ bé đến lớn, không thể phai

nhòa trong tâm trí nàng. Thêm vào đó, là những quan sát cuộc sống gia đình của những người bạn cùng lứa. Và Quyên tự hỏi hôn nhân là gì? Để làm gì? Cần phải làm gì để cho nó tốt đẹp? Quyên đã biết có những trường hợp một người lấy vợ sau một trận ốm với những bữa ăn thất thường, thấy cần phải có một người để săn sóc cho mình.

Quyên đã biết có những trường hợp một người lấy chồng vì tuổi già đến đít. Quyên đã biết có những người lấy nhau vì lỡ có con với nhau. Và cũng có người lấy nhau vì muốn chiếm nhau làm sở hữu, vì muốn yên một bề. Vì tiền bạc. Vì danh vọng. Vì những ảo tưởng về nhau. Vì sinh lý. Vì kiêu hãnh. Vì hiếu thắng. Vì trăm các thứ lý do khác. Riêng Quyên, Quyên chưa thấy lý do nào trong những lý do năm trong tâm suy luận của nàng lại có thể chấp nhận được. Có những buổi tối làm bài ở trường, dăm ba người tụ họp lại bàn bản tính tính. Cuối cùng, họ đành dừng lại ở câu kết luận: hãy cứ thử vào năm trong chăn thì biết có rận hay không. Có người nói to, òi! chẳng thà để rận cắn, còn hơn chịu lạnh!

Dường như, khi người ta càng sống gần với chết chóc, người ta càng ý thức cái nỗi mong manh và bấp bênh của đời người, càng ý thức rằng đời người là quý và cần phải đắn đo, suy tính hơn lên. Một người nào đã nói: Chiến tranh để ra những quái thai nhưng cái đáng sợ nhất không phải là những đứa trẻ sinh ra thiếu tay chân hay một bộ phận nào đó của cơ thể mà là những quái thai của tư tưởng ở ngay trong những kẻ có một cơ thể toàn vẹn nhất, những kẻ mà dưới mắt cuộc đời vốn trẻ trung, hồn nhiên, đáng kỳ vọng.

Những đêm nằm nghe tiếng hòa tiền giót vào thành phố, Quyên mơ hồ thấy mình chờ đợi, chờ đợi một sự chấm dứt nào đó cho những bản khoản hoang mang, khác khoả mà nàng tự biết là kỳ cục; chờ đợi tiếng cha trở dậy hút thuốc lòn và lạch cạch mở cửa ra ban công ngắm, và tiếng

TỬU QUÁN HƯƠNG GIANG

10, TRƯƠNG QUỐC DUNG — Phú Nhuận (gần đường Cách Mạng, kế Tân Lâm Điều)

ĐẦY ĐỦ CÁC MÓN NHẬU :

- Thịt rừng — heo, bò, nai, tôm, cua, lươn, ếch, cá lóc
- Đậu bắp lão thành đảm nhận
- Nhận đặt tiệc

cầu kính hấp tấp nửa ngái ngủ của mẹ, thoáng đâu đó trong nhà tiếng ú ớ của mấy đứa em may mắn không bị đánh thức dậy để nghe sợ sệt khi cái bóng đen của từ thần chạy như điên đại qua các đường phố nhà nhà san sát, người người nín thở lo âu; và đồng thời nàng cũng bắt gặp mình mong ngóng chờ đợi cả tiếng máy bay cất cánh từ phi trường sát bên thành phố như một bảo đảm cho một cuộc sống chứa đựng những buổi suy nghĩ vô ích cho những buổi sáng thức dậy nghĩ xem hôm nay phải làm những gì, đi những đâu, thăm những ai, nói những gì. Mỗi ngày qua đi là thêm một lần có cảm giác về một cái gì không ổn cứ mãi chất chồng chất lên hoài. Dù tôi biết rằng cuối cùng tất cả, đâu lại sẽ hoàn hảo. Hẳn thế đi rồi...

Như cái buổi tối hôm nay bỗng dưng tôi thấy mình ngồi ở nấc thang trên cùng của chiếc cầu thang dẫn lên phòng vợ chồng Lữ trở về nữa : đã tới giờ giới nghiêm rồi. Mỗi lần giờ giới nghiêm được nói lòng ra thêm một giờ, người dân trong thành phố truyền miệng nhau rất nhanh, nhanh hơn cả điện. Bạn bè được thêm một giờ gần nhau tán gẫu trao đổi. Nhân tình được thêm một giờ để thủ thỉ tâm tình.

Những em bé được thêm một giờ chạy nhảy cho đỡ cuồng cuồng. Người có tuổi cảm thấy được sống lâu thêm một chút. Dầu sao, suốt mấy năm trời sống với sự có mặt của tình trạng giới

ng nghiêm, hoặc toàn diện, hoặc một phần người dân đã coi đó là một phần trong cái thời khoá biểu của mình.

Quyên đứng dậy bước tới bước lui cho giãn xương cốt trên khoảng diện tích vừa đúng một thước vuông trước căn phòng của vợ chồng Lữ. Có một lúc Quyên đứng tựa vai ngả đầu vào khung cửa đóng kín, mắt nhìn mấy con dán chột hiện chột ẩn trong các khe kẹt.

Ngoài đường, tiếng xe cộ thôi đi lại, khiến cho tiếng mưa rơi tuy không mau nhưng nghe rất rõ.

Có tiếng cười như chào biệt ai của một người đàn bà dưới con hẻm nhỏ bên hông nhà. Rồi tiếng mở cửa dưới chân cầu thang. Quyên đoán cô Duyên vừa đi bán hàng về. Có tiếng mở cửa căn bếp. Một lát, tiếng nước dội ào một cái. Tiếp theo là tiếng chân người bước uể oải, hơi nặng nề trên những bậc cầu thang. Đến khúc quẹo của cầu thang, cô Duyên đứng lại loay hoay mở khóa cửa căn gác xếp đầy cánh cửa về hết một bên.

Cô không bước vào ngay mà thò tay vào trong phòng, đặt chiếc túi xách tựa vào bên mé tường

sát cửa ra vào, xong cô bước lên lầu. Cô Duyên chợt đứng lại khi thấy Quyên đứng sừng sững trên nấc thang trên cùng. Cô không tỏ vẻ gì ngạc nhiên cả.

— Hai đứa chưa về à ? Chính Quyên cũng định hỏi cô Duyên câu đó. Thành ra rút cục chính Quyên lại trả lời :

— Chắc họ ngủ lại đằng bà cụ. Giờ này chưa về...

Quyên bỏ lửng câu nói.

— Xuống dưới phòng ngồi đồ vậy. Chứ ngồi đó qua đêm sao ?

Quyên chỉ đợi có vậy. Nàng cúi xuống xách cái giỏ ny lông lần xuống mấy bậc thang, theo cô Duyên vào căn gác xếp vừa hẹp vừa lờn nhon những đồ đạc. Sàn gác, tuy vậy, được cô Duyên lau chùi rất kỹ lưỡng. Cô Duyên coi cái sự có mặt của Quyên như một điều tự nhiên.

Trong căn gác xếp của cô Duyên chỉ có một chiếc ghế bố duy nhất. Quyên vừa thay bộ đồ ngủ vừa có cảm giác mình vô duyên thế nào. Trong khi đó cô Duyên sửa soạn bữa ăn khuya của mình một cách bình thản vô tư. Một đĩa thịt bò xào với hành tây, một đĩa sà lát trộn và một khúc bánh mì. Cô Duyên giải thích :

— Tối nào cũng phải ăn như vậy, mặc dù lúc 6,7 giờ đã ăn cơm rồi.

Quyên nghe mình cố gắng hãm nóng câu chuyện với người đàn bà chưa một lần được nói chuyện với, dù đã gặp mấy lần :

— Cô ở một mình mà không buồn sao cô Duyên ?

Người đàn bà thoáng vẻ ngạc nhiên. Quyên tự hỏi có phải vì mình đã hỏi lầm một câu hỏi ? Hay sự ngạc nhiên kia chỉ có ý nghĩa, đối với cô Duyên một sự tò mò không nên có ở Quyên ? hay chính vì cô Duyên chưa hề bao giờ bàn khoản về điều này ?

Quyên vội hỏi lảng sang chuyện khác :

— Lớp này hàng họ khá không cô ?

— Ôi dào, cũng lai rai. Hôm nào hàng ế quá thì đi chơi. Tôi

với con Múi đi cùng khắp hết. Dzui kể gì.

Dù vậy, Quyên vẫn cảm thấy một nỗi hịu quạnh nào đó dù cho căn gác hẹp bằng cái hộp giày này.

— Ăn chút đi, cho dzui, cô

— Cô Duyên vừa nói vừa đẩy đĩa thịt bò về phía Quyên.

— Cô mặc cháu, Cháu không quen ăn khuya.

Tuy nói thế, Quyên cũng bẻ một khúc bánh mì ăn lấy lệ gọi là cho cô Duyên có bạn.

— Hồi nãy cô hỏi tôi ở một mình có buồn không ấy à ?

Quyên hơi ngạc nhiên vì tưởng cô Duyên không muốn trả lời câu hỏi của mình. Bây giờ nghe cô Duyên gọi lại, nàng cười đáp :

— Gặp cô mấy lần, thấy nếp sống của cô cũng hay hay, mà chưa có dịp được gọi chuyện. Hôm nay nhân có dịp thì hỏi cho biết vậy thôi.

Cô Duyên cũng cười, vừa nhai vừa nói một cách tự nhiên :

— Việc gì mà buồn ? Buồn thì đi chơi với bọn con Múi, hết buồn.

Ruột thừa ở đâu

Một sinh viên vào thi vấn đáp môn cơ thể học. Giáo sư hỏi :

— Anh cho biết ruột thừa của đàn ông ở phía nào ?

— Thừa giáo sư phía tay phải.

— Thế đàn bà.

— Thừa, thừa... bên tay trái !

— Anh có chắc như thế không ?

Chàng sinh viên gãi tai bảu chữa :

— Thừa giáo sư tôi muốn nói bên tay trái... khi tiến vào !

Thật là đơn giản. Quyên chợt thấy dường như đối với số đông cuộc đời không phức tạp như Quyên thường nhìn nó qua cái lăng kính bản chất con người đa mang mơ hồ của mình. Ủ, có gì đâu nhỉ ? Giản dị quá mà. Quyên không muốn dừng lại lâu với ý nghĩ của mình. Nàng hỏi chuyện cô Duyên.

— Nhưng còn những lúc cô đau ốm thì sao ?

Cô Duyên nói với vẻ tự hào :

— Tối ít đau ốm lắm.

— ... Nhưng nếu như vậy, thì cô thuộc loại người không đau thì thôi, mà đau thì đau ra trò. Có bao giờ cô bị đau một trận kịch liệt chưa ?

— Có chứ. Một hai lần gì đó. Nhưng có một lần tôi nhớ, tôi đau quá trời đất, con Múi nó phải đón tôi về nhà nó thuốc thang có tới nửa tháng mới bình phục. Khi tôi trở về đây, « bà ấy » mới hỏi tôi...

— « Bà ấy » ?

— À, má thằng Lữ đó. Tới chừng mình mạnh rồi, bà mới biết là mình vừa đau dậy. Giá có chết cũng chẳng ai hay. Ngày xưa lúc ông ấy còn sống, đôi khi mình còn được hỏi han này nọ. Bây giờ giá có chết dụi ở đâu thì cũng đành chịu. Ông ấy tốt lắm, thương tôi lắm.

Quyên nhớ đến người đàn ông có cái bướu lớn ở cổ dạo còn sống, thỉnh thoảng thò đầu vào phòng làm việc của con trai và các bạn, hỏi : Có đứa nào còn điều thuốc

nào không ? Tao thêm uống bia quá... Lúc đó, Lữ hoặc một hai người bạn trai nào đó đứng dậy tìm cho ông một điều thuốc. Lữ thường bá cổ cha vui đùa như hai người bạn cùng lứa. Từ ngày ra Cáp thuê thợ lặn mò kho vàng trong một chiếc tàu Nhật bị đắm thuở đệ nhị thế chiến đến nay và tiêu hết mấy trăm ngàn do sự buồn tần bán tảo của mẹ Lữ, ông không thêm làm ăn gì nữa. Lữ cố nhiên kho vàng cũng biệt tăm. Mẹ Lữ thường bảo, tôi xin ông cứ việc ngồi một chỗ mà ăn cho tôi được rảnh tay buồn bán. Ông thường đùa bảo Lữ : tôi là anh hai của anh đấy nhé, tôi cấm anh gọi tôi bằng bố đấy nhé... Lữ cười gật gù.

Và mẹ Lữ, ngoài năm đứa con trai quý sủi ra, lại có thêm một đứa con trai lớn nữa, vị chi là sáu người con trai tất cả. Ba Lữ thường đùa với vợ : như vậy chẳng hơn là có năm đứa con trai sao, để chúng nó phá cho sạt nghiệp ấy à. Hôm đưa tang ông, Quyên cũng có dự. Dường như Lữ đã tỏ ra bình tĩnh nhất trong nhà. Mặc dù là con thứ, nhưng chính anh lại đi lo mọi việc ma chay, thuê đòn đám, và nhất định không chịu thuê đội kèn và bọn thầy cúng ! Anh bảo : để cho bố được nghỉ yên, không bị quấy rầy.. Và đám tang diễn hành trong im lặng, giữa buổi trưa nắng gay gắt, đến một nghĩa trang dành cho người Bắc ở tuốt tận Gò Vấp, mặc dù ba Lữ vào Nam lập nghiệp

MỸ VIỆN — VIỆN UỐN TÓC

LY - LAN

143 Cao Thắng — SAIGON

do bà LÊ THỊ LỆ LAN tốt nghiệp « Institut Stendhal - Hautes-Études-D'esthétique » tại Balé

Nhân dịp khai trương 27-9-1969 chúng tôi dành cho quý khách giá đặc biệt trong vòng một tháng

- Trị các thứ mụn, da sần đỏ, nám mặt và mũi nhờn bóng nháng.
- Thay lần lớp da sần sùi, nhám nhẵn, cần cỗi.
- Làm se lại lỗ chân lông hở.
- Xoa nám cho da mặt sần lại.
- Trừ lẩn nhẩn.
- Trang điểm cô dâu dạ hội.
- Đủ các Mỹ phẩm Pháp Quốc, sữa kem thuốc ống hợp cho từng da mặt.
- Dụng cụ Pháp Quốc

Viện uốn tóc do CÔ MAI — CHÚ HẢI : Chải, Bới. Nhuộm với toàn Mỹ phẩm Ngoại Quốc.

CHỦ NHÂN KÍNH MỜI

TRƯỜNG - XUÂN - THẢO

Quý Bà, Quý Cô đừng lo nữa ! Vì đã có : phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO

là một dược phẩm mới nhất chế toàn các vị thuốc quý, dành riêng cho quý Bà, quý Cô để Điều Kinh, Bổ Huyết, chuyên trị Máu Xấu, Bạch Đái, Kinh Kỳ Không Đúng, Đau Chằng Dạ Dưới, Đau Lưng, Chóng Mặt, An Ngủ Không Được, Nước Da Vàng Mết, Hiếm, Muộn. Ai mắc bệnh trên nên tìm ngay : phụ nữ TRƯỜNG XUÂN THẢO (nhân hiệu Cá Bè) của nhà thuốc Sùng Nguyên. 157 Hương Lộ 14 Cầu Tre. Đông được sĩ Trần Ngươn. Có bán tại các nhà thuốc Việt-Hoa, K.N. 71.M/BYT/2-8-69

đã lâu dường như vào khoảng những năm 40 thì phải.

— Hôm đưa đám bác, cháu cũng có đi.

Cô Duyên im lặng, nhưng không có vẻ gì là đăm chiêu, tư lự cả. Mỗi một lúc sau, Duyên mới hỏi :

— Sao cô không lấy chồng hả cô Duyên ?

Cô Duyên không trả lời ngay, lại có vẻ bẽn lễn đến hay hay.

— Cũng chẳng biết nữa. Ngày mới lớn cũng có người hỏi... Nhưng tôi không chịu. Thằng cha có vợ con rồi không biết vì sao đó, không ở với vợ con nữa. Tôi cũng chẳng hiểu sao nữa... Hồi đó mình còn con nít, thấy cái chuyện chồng con nó kỳ kỳ sao đó. Riết rồi không để ý tới ngày nay.

— Cô có ý nghĩ gì về đàn ông ?
Dường như cô Duyên tỏ vẻ bẽn lễn hơn. Khuôn mặt sạm đen của cô hơi ửng hồng :

— Hỏi gì mà kỳ dzậy ?

Quyên cười, khoát tay, nhưng vẫn tỏ vẻ chờ đợi. Cô Duyên cầm miếng bánh mì ăn lơ đãng .

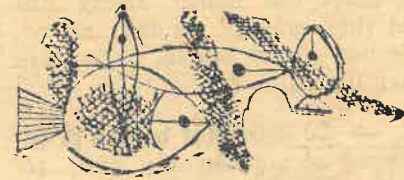
— Ai mà để ý coi đàn ông ra làm sao, mà hỏi ?!

Ngưng một lát, Cô Duyên cười hơi thoáng buồn :

— Tôi là cháu kêu bà nội thằng Lữ bằng dì. Ở với bà từ nhỏ, bà coi tôi như con nuôi, thương hết sức. Chừng khi bà chết ba thằng Lữ đem tôi về nuôi. Tôi không có chịu mẹ thằng Lữ, nên cứ đi sống lang bang ở đằng nhà mấy đứa bạn tới nay.

Quyên đem măng cụt ra mời cô Duyên, nhưng cô từ chối không ăn và nhắc đến những bữa nghỉ hàng đi với bạn bè về Lái Thiêu ăn măng ngay khi vừa từ hái trái trên cây xuống. Lối nói chuyện đơn giản của cô Duyên làm Quyên có

cảm tưởng mình quen thuộc với thế giới của người đàn bà lắm, dù đây là lần đầu tiên được dẫn vào đó. Quyên cũng có cảm tưởng một cánh cửa vừa hé mở cho nàng nhìn thấy một cuộc sống thật đơn giản, hồn nhiên, không bận tâm thắc mắc, cao xa. Tựa như tình cờ Quyên đã hé mở cánh cửa sổ trong căn nhà gạch cao, để nhìn xuống những mái nhà tôn, tranh ở phía lưng tòa nhà gạch với những khoảng sân hẹp, những phòng tắm lộ thiên mà người tắm vừa tắm vừa ngóng lên trời, những con người bình dị vừa vo gạo, giặt giũ, vừa trao đổi

câu chuyện với người ở bên kia sau vài miếng gỗ thùng ghép lại làm bức ngăn những đứa trẻ chơi với nhau đã gây lộn, rồi cùng về mang bố mẹ anh chị ra gây lộn luôn, để rồi vài ba hôm sau, bọn trẻ làm hòa với nhau khiến những người lớn cảm thấy không còn lý do để thù hận nhau. Thật dễ dàng để yêu, để ghét, để giận, để vui, không có gì được giữ lại, được tích tụ và dồn nén.

Cô Duyên nhường cho Quyên chiếc ghế bố và dùng một tấm khăn trải giường màu trắng trải xuống sàn gác nằm. Cô có cái sạch sẽ tươm tất của người đàn bà độc thân không bận bịu con cái trẻ nhỏ.

Mùi hôi của cống rãnh từ dưới chiếc sân lộ thiên sau lưng nhà bị gió thổi tạt vào khung cửa giăng lưới ngay bên cạnh chiếc ghế bố. Ngay cả cái mùi hôi ấy, bỗng đứng, không làm tôi bận tâm phiền bực nữa. Và đêm nay, nếu có

trái hỏa tiễn nào vô tình giọt vào đây ngay chỗ tôi nằm, thì cũng vậy thôi. Tôi thấy đầu óc mình thật thanh thản, thật bình dị. Trong thoáng giây, Quyên bỗng nghĩ đến cái vẻ bẽn lễn của người đàn bà khi nghe nàng hỏi cô có ý nghĩ gì về đàn ông. Hỏi gì mà kỳ dzậy ?... Ai mà để ý coi đàn ông ra sao...

Thấy Quyên nằm yên. Cô Duyên cũng thôi không nói gì nữa. Cô quay ra ngủ. Và cô ngủ thật dễ dàng. Một lát, Quyên đã nghe tiếng ngáy khò khò bên dưới...

oOo

Khi Quyên già từ cô Duyên nàng hỏi :

— Mấy giờ cô mới đi bán hàng?

— Ồi không chừng. Có khi mười một, mười hai giờ... Thế không đợi hai đứa à ?

Quyên lắc đầu cười. Nàng ngỏ lời cảm ơn và thoáng đọc trong mắt cô Duyên dường như cái ý nghĩ về cái con nhỏ, là Quyên trả lời những câu kỳ cục. Quyên nói :

— Đêm qua tưởng không ngủ được, mà hóa ra lại ngủ ngon. Chẳng biết có pháo kích pháo kiếc gì không nữa ?

Cô Duyên đáp :

— Khi nào tôi có nghe.

— Cô có sợ không ?

— Sợ ? Hơi nào mà sợ ?! Cùng quá thì chết, lo gì. Hi hi...

Khi Quyên vừa bước xuống cầu thang, thì người đàn ông thơ may cũng vừa bước ra khỏi căn gác xép, áo quần tươm tất, ông ta bước những bước chậm xuống cầu thang, không nhìn Quyên đang loay hoay mở khóa xe ở chân cầu thang, và ông đi ra đường cho một buổi sáng vừa thức giấc.

TRÙNG DƯƠNG
1969

chiến thời

cát bay cát bay
mù bên giang hà
mây bay khói bay
khô héo lòng ta
nhìn xuống đồng bằng
xóm làng cháy đen
xa xăm, muốn khóc

âm vọng

soi bóng buổi chiều
đáy giếng sông thăm
trời chờ rong rêu
đất buồn dương liễu
mộng kín trong liêu
núi sông cũ càng
ngự phủ nhịp hát
đền chài đưa linh
sóng nào âm vọng
xô bờ vô minh

dưới trăng

sáng một vùng trăng
chạy quanh đất trời
dưới trăng, bia mộ
vương vãi máu tươi

ruộng đồng

vô hạn em nhìn
ngôi sao trên đồng
lúa khô gục đầu
sao băng trong không
ai qua mùa đông
nghêu ngao hát rong
không hình không bóng

khói sóng

mười năm mộng cũ
mười phương mây trắng
lặng ngắt núi sông
vỡ hồn tang bồng
em còn cõi cút
vườn vãi hái bông ?
đừng trông đừng trông
trăm năm khói sóng !

ĐẶNG TẤN TỚI

buổi sáng nào

buổi sáng nào thức dậy
thấy mình thành cơn gió
thân bé bỏng giùi mài
mỏi mòn trong biển cát
buổi sáng nào thức dậy
xoã tóc buồn như liễu
thương nhớ người yêu xa
tuổi con gái ngọt ngào
nơi tận cùng vực thẳm
ký ức phủ mây mù
mọc lên mầm nuôi tiếc

buổi sáng nào thức dậy
qua đường rừng cao su
xác người nằm chết đó
gục mặt vào kềm gai
kẻ thù hay đồng bọn
chỉ còn lại danh xưng
xa một vùng bên cõi chết
vùng hành quân nặng chày
lều nhỏ gió bốc tung

buổi sáng nào thức dậy
phượng rụng rụng trên đầu
hồng cánh ô môi nở
mưa nhỏ từng giọt buồn
giọt êm êm giọt nhẹ nhàng thủ thi

buổi sáng nào thức dậy
trong vòng tay người tình
vừa về đêm hôm trước
khói thuốc mờ quện kín
anh có nhìn thấy em ?
tình yêu treo trên giọt sương đêm
sương bây giờ gợn đục
tình yêu gói cho lá
lá rời cành đêm qua !

buổi sáng nào thức dậy
cũng mặt mũi tay chân
mặt trời hồng và nắng vàng óng ả
con chim nào vừa bắt đầu tung cánh
buổi sáng nào được thấy mình
hân hoan

VƯƠNG PHONG LAN

việtnam một chín sáu chín

● nhìn đêm, đêm đã mịt mùng
một con ngựa ốm xe không kéo về
bước trơn nhịp chậm lê thê
khuê đêm rộn rã rơi đê giọt mưa
người xa ích nhớ muốn xưa
quắt roi từng chập theo vờn với đêm
nhìn quanh, gió lộng, ngoan hiền
đứng im ngày tháng trời chim trong nhai

● thanh niên, bóng đứng trưa sầu
hôm nay ngựa mỏi vó đau nhìn ngày
cỏ khô gặm mãi chẳng nhai
mắt che đầu thấy dọc hai bên đời

● lúc nào tả hữu cũng vui
vui trong máu đọng vui ngoài cô đơn

TÔ ĐÌNH SỰ

khi trở lại con đường cũ

ta đến đó thả hồn bay từng sợi
ngày rất cao mây xanh thăm áo người
bỗng nhìn xuống hai tay mình sương khói
nỗi băng khuâng như đã rụng môi cười

không biết nữa ngày đã về lối cũ
tường đã in rêu đã thắm màu nâu
trong nắng đó sao hoàng hôn rất lạ
ta nhìn người trong mắt, ngày thật sâu

ta đến đó chưa bao giờ hò hẹn
ngày lên cao ta quên gói lời chào
mây qua núi có nhớ lần gặp gỡ
hay hoang mang đã tự những năm nào

rồi cũng quên con đường xưa tóc xoã
con đường cao như vớ mồi mà thôi
khi trở lại ta nghe hồn xuống thấp
tay chưa bung nhưng hoa nở nụ rồi

ta đến đó một mình châm thuốc hút
hồn bay cao từng sợi khói se buồn
chân nai đã quên những chiều lối cũ
ta những chiều lòng đã quá hoang liêu

ta đến đó em đi rồi nào biết
lối tường xiêu ngói đỏ mấy năm qua
đứng ở giữa nghe như chiều cách biệt
ngày cũng xanh, sao mình lắm can qua

CAO NGUYỄN VŨ

THUỐC MỚI
VIÊN ĐỘC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Trị các chứng đau nhức
NHỨC ĐẦU, NHỨC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

Pub. TÂN-TRÍ

truyện dài của
cung-tích-biên

KỂ TỚI SAU

41

Đêm nay Ba của Nhã nằm lặng lẽ trong phòng, tổng trà, nghe nhạc, thỉnh thoảng đọc sách; tủ sách của ông không thua gì tủ sách một học giả: rất nhiều sách quý. Ông đã tự tách biệt ra khỏi thế giới sa đọa của tứ đồ trường. Tất cả mọi khách khứa đến đây hồi đầu mong sự có mặt của ông trong cuộc vui, nhưng dần dà họ quen với phong thái trầm lặng và ý muốn khước từ của ông. Họ có một căn lầu phía sau, tạo thành một thế giới riêng cho họ.

Bấy giờ vào khoảng canh ba, Bà Quận trưởng U đã cạn tới láng thứ ba. Mỗi láng phải bỏ số tiền tới thừ là mười ngàn đồng. Tính đến giờ này bà đã thua tới ba mươi ngàn đồng. Bà quận trưởng U xoay người về phía Trần, đưa hai con mắt một mỗi chán chường (nhưng đôi mắt của giai nhân khi biểu lộ sự mệt mỏi chán chường là lúc đôi mắt có một màu diễm ảo lạ thường; thử, dò xét mà coi đôi mắt họ: sau cơn no nê xác thịt họ cũng chán chường, sau khi hoài hoài chờ đợi một người về, người không thấy về họ mệt mỏi tang thương). Bà quận trưởng U vươn hai tay về phía sau chiếc áo bị căng ra. Hạt nút bóp nơi ngực bụng ra gây một tiếng động nhỏ. Tiếng động gọn gàng và êm. Chỉ có Trần là lắng nghe được tiếng động đó. Y như chàng đã nghe được một tiếng rên xiết nào trong con tim đa đoan của thiếu phụ kia.

Trần bỏ lá bài xuống, để mặc tình cho bố Ngụy vơ tiền. Chàng ngả người trên gối, đưa tay xóc lại mớ tiền của mình một cách mệt nhọc. Ông bố Ngụy trao bài đặt vào đĩa. Vòng bài tiếp theo lại bắt đầu

nhưng bà quận trưởng U bỗng đứng dậy. Trần nằm nghiêng ngược nhìn theo bà, mắt chàng hướng về nơi hạt nút bóp vừa bung ra. Bà Quận trưởng U đi lần về phía cầu thang, dừng lại nơi lan can.

Từ đó bà trông thấy con đường vắng vẻ, cả khu Gò vấp chìm đắm trong trời đêm, bên dưới.

Trần cầm cái hộp quẹt dẫn trên mớ tiền của mình đứng dậy bước theo. Ra phía lan can. Bà Quận trưởng hai tay chống lên thanh sắt nhỏ, đầu như đưa hẳn ra ngoài trời trống, mặt nghiêng qua, để mái tóc đổ xuống. Nếu từ dưới đường nhìn lên Bà không khác gì một nữ sinh học bài vào lúc khuya ra lan can nhìn vơ vẩn. Nhưng Trần nhìn ngang: hình Bà U cắt trên nền trời cái bóng đen huyền diệu. Một vì sao đêm nhấp nháy trên tóc, một vì sao khác ngay trước mặt, cả bầu trời như bám quanh khuôn mặt sắc sảo của thiếu phụ.

Trần ngáp ngừng cho một tay lên thanh sắt lạnh lạnh, chàng vừa đi vừa vuốt tay lên đó. Hơi ẩm động từng giọt trong lòng tay chàng. Khi gần tới bà Quận U, khoảng chừng hai mét, Trần dừng lại. Hít một hơi thuốc, Trần nhìn xuống dưới vườn, cây dạ lý hương vô số những bông trắng non, nằm lẫn lộn với lá. Trong bóng tối, cây dạ lý hương như một người đứng với cái khăn bông lớn trùm trên đầu. Trần có một nỗi băn khoăn nhẹ nhàng nào đó. Hương thơm của cánh hoa kia chừng như bay lên tận nơi lan can này. Trong một giây phút mệnh mang đưa tâm hồn, con tim Trần chao đảo trở về với dĩ vãng, Trần bất giác gọi tên bà Quận U:

42

43

« Nhã Uyên. »

Nhã Uyên quay lại, hai con mắt trong sáng chìm trong bóng đêm. Bà hất mở tóc, những sợi tóc cao. Miệng hình như nở nụ cười nhưng nụ cười hòa lẫn với đêm. Tất cả đã chìm mịt mùng. Nhã Uyên tiến tới một bước nữa. Trần hồi hộp, lắng nghe một tiếng động nhỏ nơi ngực thiếu phụ. Tiếng động của một hạt nút bóp bung ra theo sức căng của hai tay. Tiếng động như tiếng trở chiều của đồng mẫu con tim. Nhưng bất ngờ, khi sắp chạm phải người Trần bà U dừng lại, bà phản kháng:

« Anh Trần, tôi là bà Quận U, anh không nên gọi tôi bằng cái tên trống lỗng như ngày chúng ta còn ngồi chung trong lớp. »

Tán tỉnh đàn bà con gái là cái nghề của chàng. Trần nói:

« Dù cho là gì đi nữa thì tôi cũng không thể gọi Nhã Uyên bằng bà được. Tôi không thể quên em những ngày tuổi nhỏ. Không thể quên tất cả những gì đã in sâu vào trí tưởng một đời người. Có thật trong giờ phút này Nhã Uyên đủ can đảm nhận là « Bà » đối với tôi một người đã... »

Nhã Uyên cướp lời. Bà Quận trưởng U không thể là một người bạn trai, một người tình cũ kể lại những gì dính dấp đến da thịt:

« Anh Trần, tôi van anh, đừng nhắc lại chuyện xưa. Tuổi trẻ nào không băng qua tình ái. Tuổi trẻ nào chẳng có những chấp nhận rồi khước từ. Những khước từ vô lý và đáng ân hận. Dù sao, tôi cũng là vợ một người bạn của anh. Chính ngày đó anh đồng ý chúng tôi lấy nhau. »

Trần không ngờ Nhã Uyên lấy lại được sự bình tĩnh mau chóng như thế. Trước mặt một người tình cũ Nhã Uyên không còn chút rung động bồi hồi. Nàng chối từ như là chối từ một cú áp phe. Nhưng như đã nói, tán tỉnh là cái nghề của chàng. Trần dừng lại một chút, tìm trong khe hở của câu nói vừa rồi. Trần cố tạo một cánh cửa để bước vào đời sống bằng yên của Bà U bấy giờ. Trần nở nụ cười:

« Tôi mệt mỏi quá rồi. Tôi không tìm thấy một cái gì gọi là hạnh phúc trong cuộc đời này. Dù bây giờ có bạc vạn trong tay, có gái ngon rượu mạnh, dù canh thâu ngồi chung chạ với canh bài, với thiếu nữ cười cợt, thú thật với Nhã Uyên, tôi chán nản quá rồi. Uyên... có thể cứu vớt tôi chăng. »

Trần liêu lĩnh bước tới một bước, cúi xuống. Mũi chàng đã nghe mùi thơm mái tóc bà Quận U. Bất giác Bà Quận U ngược lên, bà nhón hai gót chân, hai con mắt đắm ướt nhắm lại. Một cách bất ngờ bà nói chán chường:

« Em không thể cứu vớt cho ai hết. Chính đời em cũng là một đời sa đọa. Thà em ngủ với anh còn hơn em trở về nhà. Chồng em thường tạo những dịp để em có thể ngủ với những ông to đầu. Anh nghĩ, có một người chồng nào nhờ thân thể người vợ đã

44

leo lên cái thang danh vọng hay không. Em đã bị cưỡng bức suốt một đời. Em bị hiếp dâm thường trực từ tư tưởng đến thể xác... Anh Trần em không thể tự cứu vớt, em sa đọa hoàn toàn, em hư hỏng, làm sao em có thể cứu vớt ai... »

Trần bồi hồi, không ngờ dưới cái lớp sơn bóng loáng của một gia đình son trẻ, Bà Quận U lại có những thâm kịch khôn lường. Trần ôm qua vai thiếu phụ. Họ đi len lỏi theo hành lang, dừng dưới bóng mát cây dạ lý hương. Thực tình họ đã tìm thấy bóng mát trong đêm.

Trong phòng bây giờ còn có ba tay trao bài với nhau; bà tỉnh X, ông bố Ngụy và bà Lê (mẹ của Nhã), họ cũng đều chán nản một mỗi. Mỗi người đang lao theo những ước mơ quái gở của mình. Thứ ước mơ phản lại với ngay con tim có khi lương thiện của họ. Nhất là bà tỉnh X. Bà cứ đưa mắt ra ngoài vườn mong ngóng bước chân trở lại của Trần.

Bà nóng lòng khi chợt nghe tiếng Peugeot 404 rồ máy lao ra phía cổng. Bà nghĩ đến một bức tượng khỏa thân, nhớ đến hình hài Trần mà có lần bà đã hôn lên đó. Bà tỉnh trưởng X, cái khối sinh lực nóng bỏng đó quả thực đã bốc lên, con tình dục như con ngựa phi, nhưng là thứ ngựa phi nước đại trong một cái sân tròn tù túng. Bà ném cây bài xuống, mắt mơ màng đến từng chút da thịt Trần: sợi tóc, chiếc ngực, đùi, háng, hai bàn tay. Cái gì của Trần bây giờ cũng là ngọn lửa cháy quanh thân thể bà. Bà đã rơi xuống cái vực sâu thẳm. Bà như con thú đi lạng lẹ giữa cánh rừng tiềm thức đầy dục tính xấu xa của mình.

Nếu một người đàn ông luống tuổi yêu một cô gái xinh đẹp, gã đàn ông nhiều khi ngồi trong đêm vắng hình dung lại da thịt cô gái kia với đầu óc tham lam của mình, thì một thiếu phụ hồi xuân cũng thế. Họ thêm trai tơ, với trái tim ghê lở quá mùa.

Giữa lúc ba người còn lại đang thăm lặng trao bài với nhau thì Nhã lên. Chợt thấy Nhã, má nàng hỏi:

« Con đi đâu mà suốt cả ngày? »

« Con đến nhà con Nguyễn. Má ơi, Ba con Nguyễn bị xe Mỹ cán chết ngày hôm qua. Chiều nay con đi dự đám tang của ông ta. Con Nguyễn có đến nhà mình. Nó ngủ ở dưới. Nó khóc suốt ngày Má ạ. »

Má của Nhã vừa ở ở vừa ném ra trên chiếu một nghìn bạc để theo ván bài đang dang dở. Việc ba con Nguyễn chết không quan trọng bằng việc theo một cây bài gay cấn sắp tới. Nhã nản vì sự thờ ơ của Má.

Nàng quay nhìn ông Phan (tên bố Ngụy). Ông Phan có một khuôn mặt thanh tú không khác gì Ngụy. Điều này làm Nhã nhớ tới Ngụy. Nhớ lần Ngụy và

Tổn đập lộn với du đảng, cả hai vào nằm bệnh viện. Lần đó Nhã thấy được cái ngực nở nang và khỏe mạnh của Ngụy. Ông Phan hỏi Nhã :

— « Cả ngày này cháu có gặp thằng Ngụy không? Hình như nó lấy xe đi Vũng tàu ? »

« Thưa bác, cháu không gặp anh Ngụy. Anh ấy h ra thứ Bảy đưa con lên thăm anh Tổn trên Thủ Đức ».

Ông Phan như sực nhớ một điều gì ;

« Tổn ấy à, thằng đó liều lĩnh lắm. »

Nhã cướp lời :

« Anh Tổn can đảm nữa. »

Ông Phan dẫn giọng xuống :

« Khoan, cháu hãy nghe bác nói, đừng có bình vực thằng Tổn làm gì. Tổn nó nghịch lắm. Nó dám cự lại bố nó trước mặt bác. Nó nói bố nó tham những làm nhục nó. « Ông Phan cười tiếp » Tham những là một cái nhục nhưng là cái nhục cần thiết. Không tham những lấy gì mà sống. Bác không tham những thì em thằng Ngụy làm sao đi Pháp du học, làm sao Ngụy có thể ung dung ngồi hoài trong trường Đại học. Cháu à, các cháu đừng có buồn phiền gì người lớn. Hãy yên lòng ăn học đi cho thành tài. Chúng tao làm gì thì kệ chúng tao, miễn chúng mày có cơm ăn áo mặc là được. »

84bis, Bà Huyện thanh Quan Đ.T. 24.656
Hoặc : 81, Trần bình Trọng Đ.T. 38.265

ĐẢM NHIỆM VỀ

- Mọi thủ tục xin chiếu khán xuất ngoại cho người Việt Nam.
- Quý vị sẽ được hăng bảo hiểm nhân mạng trong cuộc hành trình.
- Tổ chức du lịch thăm các thắng cảnh hoặc di tích lịch sử tại V.N.
- Bảo đảm và rất nhanh chóng để quý vị được hài lòng và toại nguyện.

Nhã cúi xuống, như muốn khóc, nàng thấy bị khờp ngang khi phải đối diện với một ông Phan. Ông Phan lời đời, sâu thẳm, trái tim ông chai lì với tất cả dư luận, có thể chai lì cả với đau thương kẻ khác.

Nhã cất tiếng nói vô tư như tiếng chim hót, nhưng tiếc thay, trong canh bài này nó như tiếng hót trước một bày người say rượu. Họ đã mất cảm tính về vẻ đẹp của lương tâm. Nhã nói :

« Thưa bác, cháu không biết đến những gì bác vừa nói. Cháu chỉ thấy anh Tổn thật là một thanh niên can đảm. »

Ông Phan vốc một nắm bạc tung ra trên chiếu. Bà Tính X trườn tay ra đếm, hỏi : « anh tổ đến thế này tiền à, mười hai ngàn đồng à, anh có ba cây ách không đó, tôi ba cây đầm đây, tôi theo anh đây. Bà tính X cũng ném ra một số tiền như thế. Mười hai ngàn đồng. »

Nhưng những việc đó không liên can gì tới ông Phan, mười hai ngàn đồng không là nghĩ lý gì. Trong đầu óc ông lúc này hình ảnh hai bố con của Tổn hiện ra. Một cuộc cãi cọ thê thảm giữa một ông già, một thanh niên thật là kỳ cục. Ông Phan liên tưởng đến một ngày nào đó Ngụy cũng có thể cự tay đôi ông như thế. Ngụy cũng sẽ bỏ đi như Tổn. Tuổi trẻ chúng nó lên án cha ông.

Chúng nó từ chối gia đình. Đả phá sự nghiệp của chame. Chúng nó mĩa mai hết thảy. Chúng nhỏ nước bọt lên đời sống những người đã qua. Ông Phan biết điều đó đang diễn ra khắp nơi : xã hội, học đường, gia đình, cha con.

Đến một lúc tuổi trẻ không còn phản kháng lớp người đi trước bằng thái độ thâm lặng, bằng nỗi mĩa mai giữ trong đầu óc hay con tim khiếm nhường. Tuổi trẻ đã biểu hiện niềm khinh bỉ của chúng nó bằng hành động. Chúng nó sẽ đối thoại tay đôi lại với cha chú, sẽ bỏ nhà ra đi, sẽ khước từ mọi ân huệ tài sản của cha chú. Cuối cùng tuổi trẻ sẽ có một đời sống biệt lập, tự tin hơn.

Con em tuổi trẻ từ lâu đã bị dày xéo bởi những thế hệ đi trước bất lực, ích kỷ, mù lòa.

Ông Phan đã nghe Tổn nặng lời với Bố nó (ông Hoàng) như thế. Tổn có cái lý của Tổn và ông Hoàng có lý của ông Hoàng. Tổn nói :

« Con không muốn Ba phải bỏ ra mấy trăm nghìn bạc để chạy cho con cái thể cảnh sát hay cái giấy hoãn dịch. Con không là một thằng hiếu chiến mù quáng, nhưng con không thể trốn lính bằng cách hèn hạ như vậy. Vả lại, nếu Ba lo cha con mấy trăm nghìn đồng là Ba đã phạm một cái tội... »

« Cảm mến » ông Hoàng bấy giờ quát : « Mày không được vô lễ với tao. Tao làm cách nào mặc xác tao, miễn mày khỏi phải đi lính là được. Giết giặc không là phải là nhiệm vụ của mày. Mày còn có lúc

khác hơn để làm cái vai trò quan trọng hơn 1 tháng lính. Mày không phải đi chiến đấu một cách âm thầm, được ngã xuống, được ném vào áo quan như một con vật. Tao và má mày không thể hy sinh mày một cách vô nghĩa lý như thế. »

Tổn phản kháng :

« Thưa ba, con phải chết bằng cách thế nào cho hiển hách. »

« Mày không phải mĩa mai tao. Trên đời này chẳng có cái quái gì là hiển hách cả. Chỉ có sự may mắn và sự thiệt thòi. Chỉ có sự khôn ngoan và cái đầu ngu muội. Tao không cần mày phải chết hiển hách. Cái đó bỏ. Tao cần mày có cách sống khôn ngoan và chết khôn ngoan. »

« Thưa ba, thế nào là sống và chết khôn ngoan. »

« Mày đừng vậy bí tao. Tao là bố mày, tao làm đến chức tỉnh trưởng rồi. Tao ra lệnh là mày phải nghe. Tổn, mày nghe đây. Sống khôn ngoan là phải biết len lỏi qua mọi thời cuộc. Phải biết lách qua mọi khe hở. Miễn sao mày phải sống, sống như một kẻ may mắn nhất. Phải sống với bất cứ giá nào. Anh hùng, hào kiệt, chủ nghĩa, lý tưởng. Cả những thứ đó đều là hão huyền, là đồ bỏ đối với tao. »

« Thưa Ba, thế Ba sống nhờ những gì ? »

« Thằng khốn, mày đừng có mở hoài cái đầu ngu muội mày ra. Tao mấy mươi năm nay sống sót chỉ có sự khôn ngoan thôi. Tao làm tỉnh trưởng từ thời Tổng Thống Ngô đình Diệm đến giờ, mặc dù từ miền này sang miền khác. Mày thấy đó, năm 1963 vì hai chữ cách mạng mà cái đám sinh viên gàn dở chúng mày biểu tình đả đảo tao, làm tao phải di tản. Nhưng tao không hề mất cái chức tỉnh trưởng. Tao chỉ bị đổi từ Trung vào Nam mà thôi. Sinh viên, thật là một tội vô tương lai, không định hướng, không tổ chức, bợc đồng, lang bạt. Cách mạng, đấy chỉ là một sản phẩm tai hại quá. Tổn, mày hỏi tao sống nhờ những gì hả con. »

« Tao mấy mươi năm sống nhờ má mày, nhờ lũ chúng mày. Tao chỉ có một thứ « lý tưởng » là gia đình, một thứ « đảng phái » là vợ con. »

Ông Hoàng dịu giọng :

« Tổn à, con nghe lời ba. Mày cứ yên tâm học hành. Tao sẽ lo cho mày tất cả. Mày sẽ đi du học, dù tao và má mày phải chi phí bạc triệu. Mày mà vào lính là đời mày tàn. Đừng có ngang bướng nữa. Còn cái việc tiền bạc. Mày nghe lời tao đây, không tham những lấy gì để sống. Có thể mày đang có một

thứ đầu óc liêm khiết tiến bộ, mày sẽ buồn nôn khi nghe tao nói những điều này, mày sẽ điên lên khi rủi ro có một người cha đã chai đá tâm hồn trước tội lỗi. Mày nghĩ gì kệ xác mày. Phần tao, tao để chúng mày ra là tao phải nuôi nấng chúng mày. Tao là chủ cái gia đình này thì tao phải làm sao cho vợ con sung túc, học hành. Tao không để má mày đi buôn thúng bán bưng tối mắt tắt đèn. Tao không thể biến chúng mày thành những đứa bé đánh giày lang thang đói khổ. Tổn, nếu chúng mày không may có một cảnh sống ngược lại, bị thiếu thốn, đói khát, hành hạ, liệu chúng mày có oán hận Bố Mẹ hay không. »

Tổn như một con chim con lão đảo :

« Nhưng con không chịu nổi cảnh giàu sang thái quá. Con buồn nôn khi phải nhìn thấy cảnh sống mỗi lúc một vô liêm, sa đọa của đảng cấp có quyền lợi hiện nay. »

« A, thằng khốn. Mày dám chửi cả bố mày. Nhưng cũng không sao. Tao có lần đã nghe cả hàng nghìn người lao tay lên đả đảo tao. Tao đã chứng kiến hàng trăm thanh niên như mày vậy bủa tao xỉ vả. Tao gặp cả. Tao không sẵn sượng như một vết chai, nhưng tao khôn ngoan khước từ được mọi thứ mặc cảm, đứng ngoài mọi thứ cảm xúc làm mình đau hàng đám đông. Tao cũng bảo động cho mày biết : đám đông mà không có lãnh đạo là một đám đông bỏ đi. Quân chúng chỉ là một bầy cừu, dễ sai khiến, dễ tan rã, ưa bồng bột lỗi lầm và chóng quên. Họ đã, chửi tao rồi đấy. Rồi họ lại hoan hô cả tao đấy. Trường hợp này có ở nhiều người chứ không riêng gì tao. Do đấy một người sống trong xã hội này là một người phải tuyệt diệu bình tĩnh và khôn ngoan. Hôm nay người ta chửi mày, mày đừng lấy làm xấu hổ. Vì còn ngày mai, cũng vẫn cái đám chửi bới mày, tự nó sùng bái, phục hồi lại uy tín mày. »

Còn cái việc mày bất mãn vì « tao sống với thời nào cũng được ». Tổn à, ngày nay cái quan niệm thờ một chúa đã xưa rồi. Ngày trước một triều đình trị vì mấy trăm năm. Cơm vua lộc nước, do đấy. không chỉ nuôi một đời bấy tôi, mà nuôi cả mấy đời, cả giống họ một trung thần. Còn ngày nay, thật là phiền muộn vì sự chóng đổi thay. »

(CÒN NỮA)

VIÊN THUỐC HỒNG
CÓ SINH TỐ C

NeuroTonic

hồi - bổ óc
tăng - cường
trí nhớ

KN.785/BTT/QCDP/16.4.64

vùng đất của những kẻ chuyên nói chuyện trên trời dưới biển

chuyện cung trăng

Conrad và Bean bị đánh thuế kiếm ước

BIÊN GIỚI TỎ 19-11-69 (C.P.).—
Chị Hằng rất lấy làm một sự buồn
rầu vì đã 2 lần giang sơn của chị bị
loài người... «đầy xéo».

Trước đây, chị được các nhà thơ
Á Đông coi như thần tượng và ca tụng
bằng những chữ thật đẹp. Nhưng bây
giờ, bộ mặt rõ ràng rõ rệt của chị
đã được cả Địa Cầu biết đến. Chị Hằng
còn thua xa Thảm Thúy Hằng của
nước Đại Cồ Việt nhỏ bé đang chiếm
giải Nobel về... chiến tranh dài nhất.

Chị Hằng vừa buồn vừa giận, chưa
biết tính sao để loài người đừng có
coi giang sơn của chị là một thứ «no-
man's land» thì Ngọc Thổ chạy đến
mách nước:

— Tàu mí Xếp, em nghĩ ta quá
yếu nên không thể nào ngăn trở bọn
nhện nhện (ý muốn nói Nguyệt xa của
Mèo) xâm lăng lãnh thổ của mình.
Chị hãy bắt chước Vua nước Việt
(ở trên cứ tưởng dưới này ai làm
lớn cũng đều là... vua!) đánh thuế
kiếm ước vào khách lạ, coi họ như

hàng ngoại hóa nhập cảng thuộc loại
xa xỉ phẩm, là hai bên đều có lợi. Ta
sẽ có thêm tiền để tăng ngân sách
quốc phòng còn người Mèo thì được
ăn cái giải... «lên Mặt Trăng như đi
chợ»...

(xem tiếp trang 52)

CỔ KIM HÒA ĐIỀU

Lấy của ban ngày

CỔ NHẠC: Nước Tấn có kẻ
hiếu lợi, một hôm ra chợ gặp cái
gi cũng lấy. Anh ta nói rằng: «Cái
này tôi ăn được, cái này tôi mặc
được, cái này tôi tiêu được, cái này
tôi dùng được.» Lấy rồi đem đi.
Người ta theo dõi tiền. Anh ta nói:

— Lừa tham nó bốc lên mờ cả
hai con mắt. Bao nhiêu hàng hóa
trong chợ tôi cứ tưởng của tôi cả,
không còn trông thấy ai nữa. Thôi
các người cứ cho tôi, sau này tôi

BÁT NƯỚC XÁO

«Mười voi không được bát nước xáo»

(Tục ngữ)

NGÀY MAI

« Ngày mai ăn không mất tiền ».
Nhờ mưu mô khéo léo đó, anh chủ
tiệm ăn ế ẩm đã lừa gạt được thực
khách đổ xô vào quán của mình và
móc túi họ một cách ngon lành.

Sự thật thì cũng tại các ông thực
khách đó tham lam, cứ tưởng « ngày
mai ăn không mất tiền nên ngày mai
đến ăn và khi nhìn lên bảng lại thấy
đó là... « Ngày mai » chứ không phải
ngày HÔM NAY.

Một ông thầy bói đoán trúng
được vài điểm của dĩ vãng, sẽ làm vui
lòng thân chủ nếu ông tỏ vẻ cho
tương lai của thân chủ thật đẹp, thật
huy hoàng. Chắc chắn là ông sẽ được
người ta tin tưởng và tha hồ hốt
bạc.

Nhân danh NGÀY MAI, người ta
có thể dễ dàng làm được nhiều việc vì
Ngày Mai vừa mờ mịt mà CÙNG CỎ
THỂ huy hoàng.

Và khổ sở thay, những người đã
từng thấy rất nhiều cái trống không
của những « Ngày Mai » hiện vẫn
phải cố mà tin tưởng ở... « Ngày Mai »!

CUỘI

Nó vận cổ con tôi

Xưa nay người ta vẫn cho rằng
chú Cuội, tổ sư nói dối, tổ sư đánh
lừa vẫn ngự trị trên cung trăng.
Nhưng Apollo 11, rồi Apollo 12 đã
lên thăm rốn cung trăng rồi, mà
không thấy chú Cuội đâu cả. Có lẽ
Cuội đã xuống trần, nhất là xuống
đất Giao Chỉ để gây thêm nhiều
Cuội con chuyên nghề nói dối.

Số Cuội này càng nhiều hơn sau
khi thuế kiểm ước ra đời. Đó là
những chú Cuội thống kê.

Theo những Cuội thống kê thì
già rau, già gạo già xe lam không
bè vì vì thuế mà lên cao, trái lại
chỉ xôn xao vài ngày rồi giá đã hạ
xuống rồi đứng yên.

Chỉ tội cho mấy đứa trẻ cứ tin
vào bố mẹ chúng vì bố mẹ chúng

Đằng sau còn tiếng nói bác tài
thét lên:

— Tao nhớ mặt chúng mày nhé!
Lần sau tao còn gặp trên con đường
này, tao vận cổ chúng mày.

Hai đứa trẻ vẫn ù té chạy. Và
từ đó mỗi lần đi học đều cuốc bộ,
tránh né những chiếc xe lam vì sợ
rằng gặp bác tài cũ thì không còn
cách nào bảo vệ cái cổ...bé nhỏ.

Giá xăng hạ rồi hoan hô chính sách kinh tế

Thuế kiểm ước ra đời, xăng đột
nhiên tăng giá gấp đôi, xăng super
22đ một lít.

Báo chí xôn xao, quốc hội sôi
nổi. Ông Tổng Kinh Tế hết lời biện
minh cho sự tăng giá hợp tình hợp
lý của ông.

Rồi Thủ tướng lại ban hành nghị

CUỘI Ở DƯỚI TRẦN

tin vào thông kê tưởng rằng xe lam
không tăng giá nên đã phải đi bộ
rã cẳng khi đi học về thiếu tiền xe.

Hai chú bé học trường Đồng
Tiến ở gần chợ cả Trần Quốc
Toản, tan học leo lên xe lam về
đường Nguyễn Kim, một quãng
đường dài chưa đầy 500 thước. Khi
xuống xe mỗi em đưa ra 5đ cho
người tài xế. Bác tài quát mắng:

— Mỗi đứa mười đồng, mày!

Trong túi không còn đồng nào
hai đứa trẻ đặt hai đồng năm đồng
lên xe rồi lùi dần: Bác tài với tay
túm lấy một đứa trẻ. Hụt. Hú vía.
Hai đứa trẻ ù té chạy.

định hạ giá xăng xuống hai đồng.

Thế là đủ rồi nhé! Đừng có ai
phản nản kêu ca gì, kéo một ngày
nào đó xăng lại được tăng lên 30đ
một lít cho biết thân.

Rồi lại kêu ca, rồi lại hạ xuống
độ 4đ. Sướng nhé!

Cứ cho đói mềm độ một tuần,
thì mồm đã ăn cũng ngon rồi!

Con cái quân, công đi học chi phải trả nửa tiền

Để giúp đỡ quân nhân công chức,
có tin con cái các công bộc nhân
dân loại hạng bét này sẽ được giảm
nửa học phí nếu học các trường
tư thực.

Các trẻ em còn nhỏ, nhưng cũng
đã kinh nghiệm để hoài nghi điều
đó. Lo rằng đó cũng chỉ là một
chiếc bánh vẽ dành cho Cuội.

Nhớ từ năm ngoái khi sáng kiến
lập ra thuế kiểm ước chưa hề này
ra trong trí óc của ông Phạm Kim
Ngọc khi đó còn là một công dân,
các trường tư thực đã bảo nhau
chuẩn bị tăng học phí. Chính quyền
vội vã ra thông cáo cấm chỉ việc
tăng học phí. Các trường tuân lệnh.
Nhưng chỉ một hai tháng sau các
phụ huynh học sinh lại nhận được
thư của các vị hiệu trưởng tư thực
(kể cả trường Quân Đội mở ra để

KIM YẾN TỬ

(Xem tiếp trang 52)

chuyện cắm chị hằng

ĐẶNG-TRẦN-HUÂN kể

Người đàn ông lỗ mãng

Tiếng người đàn bà rít lên trong
ống nói:

— Thưa có phải văn phòng ông
quản lý không ạ. Tôi là người
thuê phòng số 412 đây. Xin mời
ông quản lý xuống ngay để chúng
kiến một cảnh không thể tha thứ
được. Người đàn ông thuê phòng
đối diện với phòng tôi mở cửa
toang hoang mà cứ ở trần ở trướng
đi đi lại lại trước mặt tôi cả giờ
đồng hồ nay rồi.

Tiếng trả lời bên kia đầu giây:
— Vâng xin bà cứ yên tâm, tôi
sẽ tới ngay.

Vài giây sau, người quản lý
khách sạn tới phòng số 412. Ông
quan sát kỹ gian phòng đối diện
và theo dõi từng cử chỉ hành động
của người khách đàn ông bên đó.
Rồi ông quay lại nói với người
đàn bà thuê phòng 412.

— Thưa bà, tôi đồng ý với bà
là ông khách bên kia quá là có
bất lịch sự khi có một người đàn
bà thuê ở phòng đối diện. Nhưng
cũng có điều tha thứ được là ông ta
đã cần thận che một tấm vải lung
chùng cửa nên ở đây nhìn sang
chỉ thấy từ ngực ông trở lên mà
thôi!

Người đàn bà đỏ mặt nổi giận:
— Ông quản lý còn bênh hẳn
nửa hả? Mời ông treo lên cái
ghế tôi mới kê ở đầu giường mà
nhìn sang xem nào?

Sinh đôi

Một người đàn ông vào một
tiệm bán đồ chơi trẻ em bảo
người bán hàng:

— Ông bán cho tôi hai chiếc
xe đạp cho hai cháu sinh đôi năm
nay mười hai tuổi, một cặp xe lửa
chạy pin cho hai cháu sinh đôi
mười tuổi, hai chiếc xe tăng cho
hai cháu sinh đôi tám tuổi, hai
con búp bê cho hai cháu sáu tuổi,
hai trái banh cho hai cháu bốn tuổi
và hai cái nấm vú cho hai cháu
sống sinh hai tuổi.

Người bán hàng trợn mắt ngạc
nhiên:

— Lạ lùng nhỉ! Chưa bao giờ
tôi thấy vậy, hỏi ông đừng cho
là tò mò chứ hề lần nào ông gần
bà là lần đó sinh đôi à?

— Thưa không! Cũng có nhiều
lạ chẳng có đứa nào cả.

đấu hót luận ▼

LẤY VỢ:

môn thể thao
hải hùng nhất
của loài người

◀ TÊ ĐÊ

Đua xe hơi là môn thể thao khủng khiếp nhất, khó khăn nhất, tốn bạc nhất, nhưng không thể nào so sánh với môn thể thao còn «toát mồ hôi lạnh» hơn, còn «tiền mất tật mang» hơn, còn «đùa rồn với tử thần» hơn, đó là môn thể thao «lấy vợ».

Cái bí mật nhất của cuộc đời này là sớm muộn, đã chót sinh ra có «cái sự đời» mỗi anh liền ông đều phải làm tay đua trong cuộc đua «nồi gai ốc» đó. Chỉ còn cách để khước từ làm tay đua là bắt chước các họa quan thời xưa thiến bég «cái sự đời» đi là xong, hoặc mặc áo cà sa, áo đen đi tu là đỡ rắc rối cuộc đời, nhưng cách thứ hai này không bảo đảm, vì đã có những vị tu sĩ «nhảy rào», cái mà người ta gọi là «tu xuất», hoặc «soọc ti tu», để mà đua xe vì cũng ham môn thể thao này!

Vậy thì tôi, vậy thì bạn, vậy thì chúng ta đã là những tay đua, đang sắp là những tay đua hay sẽ là những tay đua nhà nghề hay bất đắc dĩ, tay đua quốc tế, hay tay đua địa phương, những tay đua nổi tiếng, những tay đua âm ỉ, những tay đua lấm cẳm. Trong

những cuộc đua này, đã có những tay đua lên đài danh vọng, nhưng đa số đều là những tay đua ngất ngư trên bánh lái, những tay đua chết một cách khốc liệt, những tay đua chết một cách âm thầm, những tay đua bỏ cuộc trong tủi nhục, cũng có những tay đua phải «nhào lộn» từ trên cầu Bình lợi xuống để khỏi hận, cũng như đã có nhiều tay đua kết liễu cuộc đời bằng lựu đạn, chó lửa, hay thuốc chuột! Nhưng cuối cùng thì ngay cả những tay đua thắng cuộc một cách vẻ vang cũng tuyên bố là mình lảm, mình ngu, mình lấm cẳm, vì thắng cũng chẳng ăn cái «giải rút» gì nếu không nói là «thần bại danh liệt» «tiền mất tật mang» hơn là khi chưa đua.

Sau đây tôi xin trình bày hầu quý vị đầy đủ về môn thể thao ác ôn nhưng cũng hào hứng này.

Mùa đua xe

Ở ngoài Bắc, khi thấy những thôn nữ với những chiếc đòn gánh cong vút bay bướm gánh những gánh cơm thơm ngát bọc trong những chiếc lá sen nồng hương, ấy

bên là một sự báo hiệu mùa đua xe bắt đầu.

Trong miền Nam Giao Chỉ này, mùa đua xe thường thường là trước Lễ Giáng Sinh. Có lẽ các tay đua cho rằng Lễ Giáng Sinh là mùa bay bướm là lướt nhất vì mọi người sẽ nhớ mãi cái ngày đua xe của mình, hoặc vì sau khi thắng cuộc đua họ để có dịp đi nghỉ tuần trăng mật hơn, hoặc vì mùa mưa chưa chấm dứt, các tay đua có dịp để ôm «cúp» ngủ trong mưa lạnh. Đây là cái thú nhất của các tay đua, là cái phần thưởng xứng đáng nhất mà họ có quyền hưởng sau những vòng đua nát bấy xỉ quách.

Các loại tay đua

Không thể kể hết các loại tay đua trong phạm vi bài viết mini này, tuy nhiên có thể phân loại như sau: tay đua trẻ và tay đua lão ông, tay đua choai choai, tay đua tóc muối tiêu, tay đua có Đôn và tay đua Bàn cổ nông, tay đua Tỉnh và tay đua Quê, tay đua Chính khừ và tay đua Phó thường dân, tay đua Giao Chỉ và tay đua Quốc tế vân vân và vân vân. Hồi xưa có tục

lấy vợ rất sớm, nên các tay đua thường là loại «ót gió.» «ót chỉ thiên» nghĩa là «bu di» còn rất nhỏ, thế nên chị em Giao Chỉ mới có loại «thơ thần» đi đom như thế này:

Bồng bồng công chồng đi chơi.
Đi đến chỗ lội đánh rơi mất chồng,
Chị em ơi cho tôi mượn cái gầu xồng
Đề tôi tát nước cho chồng tôi lên!

Nhưng cũng có những tay đua «Ông già gân» như cụ Nguyễn bá Lương nhà mình hoặc điển hình nhất có tay đua «Càng già càng dẻo càng dai» người Hy Lạp, tay đua đã ôm chiếc cúp dùng rồi nhưng còn bóng loáng là phu nhân của cố Tổng thống Mễo JFK (Jacqueline Kennedy).

Trong tình trạng chiến tranh, trong thời buổi kiêu ước, thóc cao gạo kém, người khôn của khó, gạo châu củi quế này, các tay đua trung bình thì rờn từ 30 đến 40 mới dám ghi tên dự đua.

Các tay đua cũng có thể phân loại theo nghề nghiệp, tỉ như tay đua bác sĩ thì đeo chữ thập và rằn rết, luật sư thì đeo cân tiểu li, cân vàng, nhưng tay đua ác ôn nhất là tay đua mang dấu hiệu chữ S có hai cái gạch (đ), loại tay đua này là những thương gia, xuất nhập cảng gia...

Ngày nay lại sinh ra loại tay đua nữa gọi là tay đua Kaki, loại tay đua này có thể phân loại theo bình chủng và theo cấp bậc,

Các tay đua Kaki có thể đeo dấu hiệu Cảnh gà chiến bợ, Mai vàng, Mai trắng, Thiếu tá lỗ, Con cá sống vì nước, (Alpha của SVSQ) hoặc Sao Trời. Những tay đua thường thường rất «rách» ngay cả những tay đua mang sao nữa (nếu chỉ kể về lương) Có nhiều tay đua mang ba mai bạc, hoặc mang sao bây giờ mới tiếc là

tại sao mình lại đua xe quá sớm để bây giờ cứ phải ôm những chiếc cúp chì, cúp sắt tây, thay vì cúp vàng, cúp bạc để trình bày cùng bà con chơi, nhất là trong những chuyến gọi là tháp tùng, gọi là công du, gọi là đem chuông đi đánh nước người!

Từ ngày có quân đội Đồng minh Sang giúp đỡ Giao Chỉ, miền Nam lại sinh ra loại tay đua quốc tế, tay đua da vàng, da trắng, da đỏ, da đen, da cà phê sữa, da cóc tía, những tay đua này có những phù hiệu kỳ quái như Kangourou, Củ Sấm. Rắn rết, Hồ báo, Rồng lộn, Ó. Thế mà nhiều phen những tay đua quốc tế này làm cho các tay đua Giao Chỉ chời zời, như mới đây có bà Thiếu Tá kia, có bà Được sĩ nọ lại chề tay đua Giao Chỉ để «dính» với tay đua Màu Sắc Xanh Đỏ tím lùm, nước da như củ sùng là các anh Phi no. Trong số các tay đua quốc tế này, chỉ có các tay đua của «Chú Sam» là có cơ thắng cuộc nhất, vì các tay đua này rất nhiều Đôn, rất nhiều xế đua loại super.

Theo luật Giang hồ, thì tay đua Bác sĩ dễ thắng cuộc hơn một tay đua bán thuốc ề, tay đua Lật sư dễ thắng cuộc hơn một tay đua giáo sư, tay đua giáo sư dễ thắng cuộc hơn một «cậu giáo làng», tay đua nhiều Đôn thắng tay đua có tiền Léo, tiền Giao chỉ...

Bộ đồ của các tay đua

Nghề chơi thật lấm công phu. Mỗi nghề có một loại đồ riêng, tỷ như sư phải có áo cà sa, luật sư phải có áo đen, áo đỏ lụng thụng, lè thè như vẩy của mấy chị đầm già, bác sĩ thì phải có bờ lu trắng, nón hình cái xoong úp ngược, và bao

tay cao su, làm tướng thì phải có nón thù lả thù hoa xum xuê óng ánh, tay lại phải cầm gậy cầm gộc, cầm can cầm kiếc... Riêng về cái nghề đua xế này cũng không kém phần «trình diễn». Các tay đua vào ngày đua, anh thì may đồ ở Adam, Paris Mode. Elegant, anh thì may ở Tân Tân, Cát Phương, Chua...

Phụ tùng lĩnh kính và lấm cẳm và linh tinh phải có giày đua kiểu Italie, hoặc Italie Giao Chỉ đóng tại Trinh, tại Gia. Có anh lại nhét cả «mùi xoa» nhét cả hoa cả hoét lên túi áo nữa! Cái cà vạt hay tục gọi là «con khô mực» cũng được các tay đua đặc biệt chú ý. Anh nào Quê, cả Quỳnh thì mang khô mực hiệu Cholon xanh, đỏ, tím, vàng

Những tay đua chuộng ăn mặc thì đeo khô mực tại Paris, tại London. Bộ đồ đua xế, theo giá mới từ 15 xấp đến 3 hoặc 4 chục xấp. Nếu so sánh, thì hai tháng lương của một vị trung úy mới sam được một bộ đồ đua, hoặc bốn tháng lương của một giáo viên tiểu học thì cũng zậy!

Mất quần

Một thiếu nữ xinh đẹp vừa ở phòng khám bệnh đi ra. Đi một quãng cô sờ tay bên hông, mặt ngơ ngác rồi quay lại phòng khám bệnh:

— Xin lỗi bác sĩ, tôi bỏ quên...

Bác sĩ hỏi:

— Cô quên cái gì?

— Thưa bác sĩ tôi quên cái quần lót.

Bác sĩ tìm quanh:

— Không, không có gì cả, cô không có bỏ quên ở đây:

Thiếu nữ nghĩ một lúc rồi nói:

— Xin lỗi bác sĩ, tôi đã làm phiền bác sĩ. Có lẽ tôi bỏ quên ở đằng bác sĩ chữa răng.

Đ.T.H.

DAKAO NOËL ??

TẾT DAKAO ??

Đêm NOEL và ngày TẾT tương bừng náo nhiệt.

Một rừng áo đầm, áo dài tay raglan, hàng trăm kiểu áo hợp thời, tuyệt đẹp trưng diện ngoài đường, trong các buổi dạ hội... đều mang nhãn hiệu:

Nhà May DAKAO

60 Nguyễn Huy Tự (ngã tư Cầu Bông) DAKAO

Một nhà may lớn quy tụ toàn thợ cừ khôi với: Cai Hòa — Cai Cập chuyên môn đồ đầm, danh tiếng Saigon, sẵn sàng phục vụ quý Bà, quý Cô.

Các loại xế đua

Các vua sản xuất «Xế» luôn luôn bày đặt, vẽ vời các kiểu xế để moi «địa» các tay đua. Nào là «Xế» Tia Mặt Trời, nào là Ngựa Rừng, nào là Chiến Thắng.

Các tay đua tùy theo «mập địa» mập đôn hay lép địa, lép sin sẽ chọn kiểu xế để đua. Có tay đua chỉ dám đua xế «đơ ru», xế 2 bánh, xế «đề ca pô táp cát se đông». Các tay đua có thể «bắt» Honda 50, 90, 360, hoặc Fiat, Datsun, Triumph, Toyota, Mercedes, Mustang... Những tay đua có xế bốn bánh dĩ nhiên có cơ hội thắng cuộc hơn các tay đua có xế «đơ ru». Kinh nghiệm dạy các tay đua rằng «em bé», và ngay cả «bà Bô» em bé nhiều khi tuyển chọn tay đua theo tiêu chuẩn chiếc xế mà tay đua sẽ đem đua, nghĩa là em bé và bà Via khoái «xế» hơn khoái tay đua! Luật hề phổ là chỗ đó, luật Tiểu ngạo là ở chỗ đó, luật Đều cẳng là chỗ đó. Cái bi đát của giới đua xe trẻ ngày nay là làm việc như tò tò, kiki để dành mua xế đua, nhưng khi bắt được xế rồi thì vừa vớ hết xi quách và cũng là lúc em bé lý tưởng đã là cái «cúp» rất thơm trong tay của tay đua thắng cuộc trước mình rồi! Nỗi bi đát của miền Nam Giao chỉ này là thế.

Nhưng dù đua với loại xế nào, ở vòng đua chót các tay đua bao giờ cũng phải treo hoa kết lá tùm lùm trên xế, hoặc nếu không có xế các tay đua sẽ thuê xế mèo to tổ bố đậu dọc theo đường Nguyễn Huệ để đua, để đi lãnh «cúp»,

Ngày 1 tháng 12-69 phát hành:

Nước Mỹ Bốc Cháy

của JAMES HEPBURY

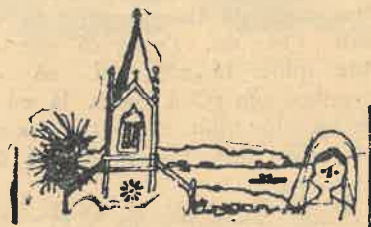
● MỘT TÁC PHẨM MÀ BÁO CHÍ NGOẠI QUỐC CHO LÀ QUAN TRỌNG NHẤT TỪ 20 NĂM NAY.

● MỘT BẢN CÁO TRẠNG DỮ DẦN NHẤT CỦA MỘT NGƯỜI MỸ LÊN AN NƯỚC MỸ VÌ YẾU NƯỚC MỸ,

cơ sở SỐNG
xuất bản

Kỹ thuật đua xe

Thời nay là thời của kỹ thuật. Kể nào «yếu» kỹ thuật sẽ bị đời đá vỡ mảy vỡ mặt là cái chắc. Mỗi tay đua đều phải hiểu tất cả kỹ thuật của môn thể thao này, nếu không sẽ chết «bất đắc kỳ tử» chết vẫn mờ mắt trên bánh lái của xe đua. Kỹ thuật đua xe có loại ma giáo và chính giáo. Mỗi tay đua theo một «chương phái» riêng, theo một kỹ thuật riêng, có tay đua áp dụng kỹ thuật «múa bằng» trước mặt bà Bô, ông Bô em bé, có tay đua áp dụng kỹ thuật «nhét Đôn» vào mồm vào miệng bà Bô em bé, có tay đua lái thẳng ngay xế đua loại Mercedes, loại Mustang xồng xộc vào nhà em bé lái vài đường là lớt, như rước bà Bô ông Bô em đi xem cải lương, đi ăn nhậu tại

Cara-veo chẳng hạn là xong. «Xong rồi». Kỹ thuật ma giáo bây giờ khá phổ thông. Có tay đua «bắn» lãnh cúp quá, bèn mang ngay «măng cầu, chó lửa đến trình diện trước mặt ông Bô bà Bô là xong, cũng có những tay đua áp dụng kỹ thuật «điều hồ ly sơn» nghĩa là bế luôn ngay em bé đi theo mình rồi sau khi «đua xe trên giường», rồi sau khi có «tí nhậu», có tay đua lỏ ti mới mang về cho ông Bô bà Via của em bé! Kỹ thuật này rẻ tiền mà lành nhất! Kỹ thuật này các tay đua Giao Chỉ thời xưa mệnh danh là «Tiền dâm hậu thú».

Về kỹ thuật tốc độ, các tay đua cũng áp dụng một cách khác nhau tùy theo «thiên thời, địa lợi nhân hòa». Có ahh phóng hết mình ngay vòng đầu vì theo chủ trương:

Cưới vợ thì cưới liền tay

Chớ để lâu ngày lắm kẻ dèm pha.

Có anh vì ít «địa» nên theo kỹ thuật «trường kỳ kháng chiến» kiểu vừa đánh vừa đàm của những anh Vẹm. Tay đua áp dụng kỹ thuật này phải rất kiên nhẫn, và phải giữ tốc

độ thật đều. Những tay đua loại này, theo kinh nghiệm cho biết, thường bỏ cuộc ở vòng chót, mà lỗi là tại «em bé», vì ở một thời gian nào đó, em bé sẽ thấy tay đua này «yếu» hơn tay đua mới, tâm thường hơn tay đua mới... hoặc là để lâu «em bé» mót được tay đua nào «ôm «cúp» ngay...

Cũng có những tay đua áp dụng kỹ thuật «đào» nghĩa là chỉ dự những cuộc đua nào có cúp mắc tiền, chiếc cúp dù có méo mó, sứt mẻ cũng được. Đó là những tay đua thường được mệnh danh là «Tay đua đào mỏ», tay đua này dĩ nhiên vừa đi đua xe, vừa biết xử dụng sừng cuộc.

Cũng có những tay đua áp dụng kỹ thuật «thông báo» nghĩa là tay đua gặp em bé ở ngoại quốc rồi chỉ gửi vài lời đơn sơ về gia đình là «Đua rồi» là xong, Kỹ thuật này đỡ hao tốn xi quách, đỡ hao dầu hao xăng nhất, vì xăng nhớt bây giờ leo thang một cách khủng khiếp như chính môn thể thao này.

Chuẩn bị cho cuộc đua

Khi đã chọn được cuộc đua vừa ý hoặc là loại «Grand Prix» hoặc là loại «Mini Prix» các tay đua dành hết thì giờ để luyện tập kỹ thuật đua xe. Kỹ thuật tập dượt gồm có: chuẩn bị về cơ thể, nhất là phải có bu di thật tốt, loại Bosh hoặc Champion. Nếu mắc bệnh «teo budi» thì đừng nên ghi danh đua là hơn. Các tay đua cũng có thể mua loại bơm tay, bơm chân của cái ông no quảng cáo trên các báo ở cái mục «Cái sự đời» để dượt «buri». Các tay đua lại còn phải chỉnh trang, kiến thiết, tái thiết lại mặt mũi cho họ «hợp vệ sinh»! Các tay đua muốn ăn chắc lại còn phải học học bơi, học si dầu để kiểm soát thêm bằng cấp, thêm sin, thêm tài lẻ, phải luyện chương «nịnh đầm», «Cong lưng uốn gối», «Cống hỉ» i chương «leo cây» «ngậm đắng nuốt cay» «mặt trời trán bóng» «mặt đầy mảy dạn» «Chết đứng kiểu Từ Hải» «A-te xuống gối nắn nỉ» nói rõ hơn, là phải nịnh từ con chó nhà em nịnh đi, em dắt chó Giao chỉ đi i cũng phải cho là em dắt cho Tây đi i, phải nhớ ngày sinh nhật của em hơn ngày sinh nhật của

chính «bà via» mình, phải biểu xén, đút lót đều đều những dịp Tết nhất vân vân và vân vân.

Ngoài ra phải luôn luôn «đề cao cảnh giác» xem có những tay đua nào định đua với mình để có đủ thì giờ mà đối phó.

Những lời khuyên cáo trước khi đua

Những tay đua sau luôn luôn có được những khuyến cáo đầy kinh nghiệm bằng máu, mồ hôi của các tay kỳ cựu trong làng đua để lại. Những khuyến cáo đó sơ sơ như sau:

Hôn nhân là hoàng hôn của ái tình.

Đàn ông là tháng Tư khi «cua đào», là tháng mười hai khi cười đào.

Hôn nhân là cái thông lọng.
Vợ là một cái máy giặt mắc tiền nhất.

Hôn nhân là một điều tuyệt vọng
Những con ếch trong những truyện

ngủ ngon của Aesop thật khôn ngoan chúng chỉ nhảy vào những chỗ nước nông, chẳng bao giờ chúng nhảy xuống giếng cả, vì như vậy chúng không thể nào nhảy ra được. Lấy vợ là con ếch nhảy xuống giếng.

Đàn ông nào cũng điên một hai lần trong đời, nhưng nếu lấy vợ tức là điên khủng suốt cuộc đời.

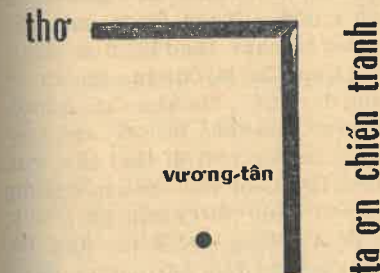
Ơi! biết bao điều đau đớn, vất vả trong cái vòng tròn nhỏ xíu của một chiếc nhẫn cưới.

Thà thức suốt đêm một mình còn hơn ngủ với một ác quỷ.

Hôn nhân có thể ví như cái lồng chim. Những con chim ở ngoài chưa thất vọng lại nhảy vào lồng, khi nhảy vào lồng rồi thất vọng lại muốn chui ra. Nhưng chui ra thì đã quá muộn.

Nếu muốn hạnh phúc một tuần thôi, hãy lấy vợ!

Hôn nhân là một anh đàn ông đuổi một chị đàn bà cho đến khi chị đàn bà tím được anh đàn ông và tím hơi kỹ.

Nếu mai này im tiếng súng
Tôi sẽ tạ ơn chiến tranh
Và chỉ biết có em
Tiếng nói sớm mai
Và chỉ biết có em
Đánh thức anh dậy
Bóng bản tình ca của đời người

Nếu mai này im tiếng súng
Anh sẽ trở về cánh đồng của tình yêu
Dĩ nhiên là đất lặn miêng đạn
Và mồ mả xương người chồng chết
Và nhớ thương thì rất nhiều
Nhưng anh vẫn tạ ơn chiến tranh
Cuộc chiến tranh góp ghiếc
Đã cho anh làm người

Có những lúc anh thêm từ tiếng nói của em

Anh bịt tai để khỏi nghe đạn nổ
Có những lúc anh nhớ em
Anh nhắm mắt để khỏi nhìn ánh lửa hỏa châu

Anh chỉ muốn nghĩ đến em
Anh chỉ muốn soi mình trong mắt em

Và sống đời lãng quên
Sống đời mất luôn trí nhớ
Anh vẫn tạ ơn chiến tranh
Sân khấu đời còn tiếp diễn
Tên hề vô duyên nào nói điều nước mắt
chàng trào ra
Xin tạ ơn chiến tranh vô địch
Cho những người yêu nhau xa cách
Xin tạ ơn chiến tranh tàn nhẫn
Cho cây không mọc cho hoa không trở

Xin tạ ơn chiến tranh
Đã tạo những thiên tình sử
Cho những người yêu nhau hóa đá
Xin tạ ơn chiến tranh
Cho tôi làm thi sĩ
Xin tạ ơn chiến tranh
Giúp tôi biết chữ thề
Giúp tôi biết bắn súng
Cho tình yêu ngang trái

Nếu mai này thanh bình
Điều tôi nhớ thứ nhất
Điều tôi nhớ không ngu được
Là tiếng súng cầm canh
Tôi xin tạ ơn thành thực
Như yêu em tình yêu cuối cùng
Chỉ có tình yêu sau chót là mong về cõi chết

Phải thế không em
Anh yêu em đến chết

Hãy nói với anh, mỗi ngày một lời nhỏ
Hãy nói với anh đi bao nhiêu là nhớ thương

Cuộc chiến tranh vẫn còn hung dữ
Đời người có gì đâu

vương tân

Hôn nhân là hai tên nô lệ kết hợp với nhau.

Người đàn ông có thể tự do làm bất cứ điều gì mà vợ cho phép.

Cái eo của người đàn bà thì nhỏ nhưng dục vọng của họ dài cả cây số.

Lấy vợ là tự lấy lưỡi mình thối thành một cái nút thật chặt, và bạn không thể nào lấy răng để tháo gỡ chiếc nút đó.

Liên ông lấy vợ vì một mỗi cuộc đời, đàn bà lấy chồng vì tò mò cả hai đều thất vọng.

Hãy cầu nguyện một lần khi ra trận, hãy cầu nguyện ngàn lần trước khi định bế cục cưng về nhà.

Lấy vợ là chơi xổ số chỉ khác một điều là nếu không trúng số bạn đểch có quyền xé tấm vé số đi, xé cái giá thú đi.

Đàn bà là thiên thần khi chưa chồng, là ác quỷ khi có chồng.

Đàn bà lấy chồng bởi vì họ đểch khoái làm việc nữa.

Nếu tôi có thể tái bản lại cuộc đời như tái bản một cuốn sách thì tôi sẽ tái bản đời tôi bằng cách không bao giờ lấy vợ.

Lấy vợ đẹp mà không có của như có nhà đẹp mà cóc có đồ đạc gì cả.

Đây là nơi an nghỉ cuối cùng của vợ tôi. Hãy để cho bà ấy nằm đó.

Bây giờ thì bà ấy hoan toàn im lìm, và như vậy tôi cũng được nghỉ ngơi.

Tuy được khuyến cáo như trên, các tay đua vẫn đua như thường. Họ như những con thiêu thân tự sát trong ánh đèn. Họ biết điều đó nhưng họ vẫn «giải trí» bằng cách tự tử đó. Bi hài kịch là chỗ đó!

Chiếc cúp dành cho tay đua thắng cuộc

Chiếc cúp dành cho tay đua thắng cuộc có nhiều loại, cúp đồng, cúp chì, cúp bạc, cúp vàng, cúp lừng đít, cúp rò, cúp sài rồi, cúp chưa bóc tem... Cúp đây là một «em bé» choai choai, sồn sồn, via các-kẹ, mặt hoa da phấn, hoặc có sắc đẹp như dạ xoa. Chiếc «cúp» tục gọi là «cô dâu». Cô dâu có thể đội để trên đầu, để đây thường là một cái vương miện hoặc một vòng hoa cam, hoa cam tượng trưng cho

cho hạnh phúc. Cô dâu có thể mặc áo thụng, đôi khăn vành, hoặc mặc robe, robe dài lê thê hoặc robe mini, tùy theo «cúp» chịu chơi hay cúp cổ-lỗ-sĩ,

Tay đua nào muốn lãnh «cúp» sơ sơ phải bỏ ra từ nửa triệu đến một triệu giá chót cũng là 100.000 hoặc 200.000 ti Giao chỉ. Từ ngày có cái thuế kiểm soát, giá biểu chiếc cúp cũng leo thang theo.

Nếu chẳng may tay đua nào lãnh phải «cúp sai rồi» thì hồi xưa có thể phản đối, tỏ thái độ bằng cách cắt tai chú heo quay, nhưng ngày nay các tay đua nếu gặp trường hợp này chỉ còn có cách âm thầm đau khổ, một mình mình biết, một mình mình hay.

Chiếc cúp này thường thường có vài em bé đi «ét cộc», những em bé này tục gọi là phù dâu. Phù dâu có nhiệm vụ làm cho cô dâu bớt mặc cỡ, hoặc để che bớt những điểm xấu của cô dâu.

Muốn ôm một chiếc cúp với giá biểu trung bình nêu trên, một vị kaki cấp úy phải để dành từ 10 đến 20 năm.

Người phát cờ

Trong cuộc đua xe hơi, có một người phát cờ ở mức đến, người phát cờ trong môn thể thao này là bà Bô của «em Bé». Chính bà Bô đích thân phát cờ để xác định tay đua nào về nhất. Trước cái giai đoạn phát cờ này «người phát cờ» đã từng hiểu rằng để con gái trong nhà cũng như để mìn Claymore, để Plastic trong nhà người phát cờ đã rõ tâm lý chiếc «cúp» lắm vì:

Trông trành như nón không quai
Như thuyền không lái như ai
không chồng.
Gái có chồng như gông đeo cổ.
Gái không chồng như phản gỗ
long danh,
Phản long danh anh còn chưa
được.
Gái không chồng chạy ngược
chạy xuôi.

Không chồng khổ lắm chị em ơi!
Và khi «người phát cờ» thấy con gái «lần thân» như thế này thì bèn quyết định dùng làm cúp, và «bật đèn xanh» để các tay đua ghi tên tham dự;

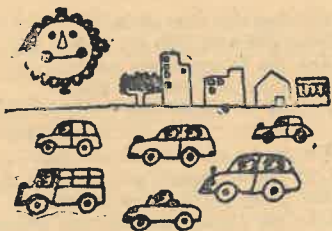
Ngồi buồn thơ thần đi ra,
Đụng phải cột nhà thơ thần đi vô

Ngồi buồn thơ thần đi vô
Đụng phải cái bờ thơ thần đi ra!

Người phát cờ còn gọi là «bà nhạc». Tay đua nào số hên thì vô phải bà nhạc chơi nhạc êm dịu, anh nào số có «sao quả tạ» chiếu thì gặp bà nhạc chơi kích động nhạc, nhạc giật gân! Người phát cờ cũng gọi là bà xui gia, một bà mang đến xui xẻo cho tay đua. Tiếng Mẽo bà nhạc gọi là mother-in-law, nghĩa là bà má làm ra luật pháp.

Vòng đua

Có hai giai đoạn chính của các vòng đua: giai đoạn sơ khởi và giai đoạn quyết liệt. Trong giai đoạn sơ khởi, tay đua phải giữ hết «đòn phép ái tình», giữ hết «võ miệng», «võ tiền» để tán em bé cũng như bà bô, và cả nhà em bé. Trong giai đoạn này tay đua cũng phải «biểu diễn» những màn rất lăm lăm, phải biểu dương lực lượng không kém những cuộc biểu dương lực lượng trên Thái b Dương. Các tay đua cũng phải qua những cái test khủng khiếp không kém những cái test của các phi hành gia Mẽo hay Xô Viết. Giai đoạn hai là những

vòng đua cuối cùng, những vòng đua quyết định sự thắng bại. Giai đoạn này gồm những trò chơi quái đản, rất vertigo, rất hít-cốc, rất dã man tàn sát như «vấn danh», «ăn hỏi» «chạm ngõ», «ăn cưới»... nghĩa là trước khi bạn được quyền ôm «Cúp» về nhà, bạn phải làm lễ đến nhà em để hỏi tên em là gì, em bao nhiêu tuổi, em có tiền hay không, em con nhà lành hay con nhà mất dạy. Trước khi bạn được chạm cái lá đa, lá mít của em bạn phải chạm ngõ nhà em cái đã. Mỗi lần chạm nhẹ như vậy bạn cũng phải mất vài chục «xấp». Bạn phải làm lễ để hỏi xem bà bô em có OK hay không, rồi vòng đua chót là vòng đua «Ăn cưới» vòng đua này hao tài tốn bạc nhất vì bạn phải cho khán giả của hai họ đớp hít tưng bừng, tiu tít,

đớp hít theo kiểu «Vừa được ăn, vừa được nói, vừa được gói đem về».

Mức đến

Mức đến thường là nhà thờ hay bàn thờ ông bà ông vải nhà em. Ở nhà thờ thì tay đua phải trả bài trong kinh thánh cho Cha, xong cha mi bèn hỏi một cách đứng đắn rằng: «Con có khoái chiếc lá đa này không?» dĩ nhiên tay đua bèn đáp lẹ rằng: «Có chứ sao không».

Sau đó bạn liền nhét cái nhẫn cưới vào ngón tay em bé thế là xong. Thế là em bé bị cái cảnh:

Như chìm vào lòng như cá cần câu
Cá cần câu biết đâu mà gỡ

Chìm vào lòng biết thuở nào ra.
Còn tay đua thì đeo một cái gông vĩ đạt suốt đời!

Ở bàn thờ nhà em bé, bạn lại phải biết «a te» nữa nghĩa là bạn phải biết biểu diễn uốn lưng để tế sống tế chết ông bà của em bé!

Ngày phát giải

Ngày phát giải là ngày cuối cùng của những tháng năm ngất ngư của tay đua, tuy nhiên đến ngày này tay đua cũng phải cố thu hết sức tàn lực kiệt để mím cười lãnh «cúp». Ngày lãnh cúp này thường tổ chức theo kiểu cocktail, tiếng Giao Chỉ là Cốc tay, nghĩa là trông đám tiệc, các khán giả hai họ chỉ được cầm cốc ở trên tay chứ được cầm bát ở trên tay, cầm đĩa ở trên tay. Loại cốc tay này thường được tổ chức tại Continental, câu lạc bộ An Đông... Nếu tay đua nào chịu chơi thì dám bỏ tiền ra để tổ chức tiệc mừng theo kiểu Bát tay, nghĩa là thực khách được đớp đủ thứ kể cả món ăn chơi tại các tiệm của Ba Tàu như Động Phát. Á Đông, Đồng Khánh, ăn theo lối bát tay sơ sơ bây giờ cũng phải 15 ghim một thời. Đa số các tay đua ngày nay chế loại bát tay vì tốn đĩa quá, vì sợ cái cảnh lãnh cúp xong hốt hụi trả nợ, hoặc làm thân trâu chó để lấy tiền bù vào một ngày uống thuốc liều biểu diễn.

Trong ngày này, tay đua lại phải uống rất nhiều rượu, nhiều khi còn bị móc lên micro biểu diễn văn nghệ, cũng có khi được mời ra mở một cái bùm, nhưng thực ra thì lúc đó tay đua đã chơi với lăm rồi. Tay đua lại còn phải chi những mục linh tinh không tên như tiền thuê

ban nhạc, tiền hoa để cắm bàn cô dâu, tiền chụp hình vân vân..

Trong ngày này, ông bô bà via cũng phải dặt tay đua và cái cúp đi từng bàn một để khoe, để trình diễn như hai đội banh quốc tế. Mà dĩ nhiên là sau đó quả thực họ có đá banh mi nhau, tục gọi là «đá đèn». đôi khi họ cũng chơi cờ người theo kiểu Hồ xuân Hương nữa!

Công bố thắng cuộc

Mặc dầu trong lòng không mấy vui, những tay đua cùng các bạn bè của tay đua cũng đang cạnh các mục cáo phó, mục tin buồn ở trang cuối nhật báo để khoe mình đã được ký bản án khổ sai chung thân. Văn chương trong những khung đen này đại để như: bách niên giai lão, đầu bạc răng sâu, mắt mờ chân chậm, yêu nhau cả ba vạn sáu ngàn đêm rồi trong cái khung đó, tay đua và lá đa cũng dùng làm nơi để troc phó thường dân, để le với dân ABC, nào là bác sĩ, nào là kinh tế học California, nào là thạc sĩ khoa học, toán sĩ kết duyên cùng toán sĩ cái... rồi thì hôn lễ sẽ cử hành tại Paris, hôn lễ sẽ cử hành tại nhà thờ Đức Bà, đểch anh nào khoe hôn lễ sẽ cử hành tại nhà thờ xóm Chiếu, xóm Mới cả!

Sau khi thắng cuộc

Thắng cuộc xong tay đua lại còn vất vả hơn nữa, tay đua lại phải chi tiền để dẫn chiếc cúp đi hưởng tuần trăng mật, nghĩa là tay đua lại phải đua nữa, tiếp tục đua nữa, đua kiểu này rất tốn calo-ri nhưng rất khoái vì «mỗi gổ chồn chân vẫn muốn treo». Sau cái màn đánh đu, đá đèn, chơi cờ người, leo núi với cô dâu là đến lúc tay đua phải làm thân kiki toto hay cún, vện để lấy tiền mua sắm, trả nợ, để dành tiền

Làm sao

Trung Sĩ Tuấn đến thăm người bạn đau. Anh thấy bạn vừa ho, vừa hỉ mũi, vừa khạc nhổ. Tuấn nói:

— Bệnh anh phải xở mới hết.

Rồi anh cho bạn một thứ thuốc xở mạnh.

Hôm sau Tuấn tới thăm bạn:

— Anh vẫn ho đấy chứ?

Người bạn ôm bụng, chối đây đẩy:
— Không, không phải ho đâu. Tôi sợ ho lắm rồi, Đ.T.H.

phòng khi chiếc «cúp ốm đau, chiếc cúp sản xuất tay đua lỗi ti...» rồi lo cả những mục mà trước kia tay đua tưởng không có trong tự điển của nhân loại như mấm ớt tương cà, than củi, dầu hôi, nước mắm, hành tỏi, gạo dài hột, gạo nhanh chồn..

Thêm vào đó hàng ngày tay đua sẽ được em bé canh chừng như công an mật vụ như FBI, CIA, Scotland Yard, sẽ được em bé cho nghe nhạc kích động, cho nghe điệu vắn cho nghe kinh, nghe kệ mà tay đua chưa hề thấy xuất hiện trong một thứ kinh của tôn giáo nào trên hoàn vũ này! Tóm lại tay đua sẽ trở nên một thứ «anh hùng lao động», còn em bé sẽ là Tổng trưởng Kinh Tài, Nội vụ, Giáo dục và linh tinh bọ.

Tay đua hạnh phúc nhất nhân loại

Thường thì ít có tay đua nào hài lòng vì cuộc đua, hài lòng vì chiếc cúp của mình. Chỉ một trở ngại kỹ thuật nhỏ thôi cũng đủ để cho em bé xát xà phòng vào mặt rồi, tí như có anh chàng nọ mới đầy ở Tân An đã bị cô dâu cho một trận nên thân vì dẫn nhà gái vào lăm «chuồng» tay đua đã để cho bà con nhà vợ chờ ngoài đường 1 tiếng đồng hồ mới biết là vào nhầm tiệm ăn! Tuy nhiên cũng có những tay đua hạnh phúc. Muốn là một tay đua hạnh phúc, bạn phải điếc và lấy một em câm! Bạn cũng có thể là một tay đua hạnh phúc nếu bạn bít chước kiểu để dãi như anh chồng của em bé Giao chỉ này:

Lỗ mũi em tám gánh lông,
Chồng yêu chồng bảo to hồng
trời cho
Đêm nằm thời ngáy o o,
Chồng yêu chồng bảo gáy cho
vui nhà

Đi chợ thì hay ăn quả,
Chồng yêu chồng bảo về nhà
đờ com.
Trên đầu những rác cùng rơm
Chồng yêu chồng bảo họa thơm
cải đầu.

Phải cách mạng môn thể thao này!

Miền Nam này số dĩ yếu, vì các tay đua chết quá nhiều cho chiến trường. Đáng lẽ chết nhiều như vậy các tay đua còn lại phải được Tổng

Thống khuyến khích đua xe để sản xuất quân nhân lỗi ti cho tương lai miền Nam này mới phải. Cho tới nay, giới trẻ chưa thấy nhị vị lên tiếng về vấn đề này, nhất là Phó Tổng Thống Nguyễn cao Kỳ, người được giới trẻ khoái, vì đã là tay đua rất là lướt, bay bướm, liều lĩnh, chịu chơi. Họ chờ đợi Phó Tổng Thống đề nghị sửa đổi hiến pháp Giao Chỉ, đánh thuế những anh con trai không chịu làm tay đua cũng như các em bé không chịu làm cúp thật nặng, như hai ông Kinh Tài đánh thuế xế. Họ mong đợi Tổng Thống và Phó Tổng Thống cách mạng lối cưới hỏi cho giới trẻ không tiêngiới kaki không xu nhờ, cho đất nước này nhờ bằng cách từ nay cấm hẳn lối đớp hít xa xỉ, cấm các bà Bô vờ vời bày đặt móc đĩa của tay đua, cho QC và Cảnh sát phạt nặng những đám cưới không theo đúng một kiểm soát. Đồng thời biến sở thú, vườn Tao Đàn thành nhà cưới Quốc gia có nhân viên của chính quyền đứng ra tổ chức mời các ông bô bà via của hai bên rồi làm lễ chính thức để công nhận đôi trẻ là vợ chồng, rồi uống nước ăn bánh thế là xong.

Cuộc cách mạng này mà hoàn thành, ch n chán tương lai miền Nam sẽ khá hơn, đất nước này sẽ khá hơn, vì sau khi chiến tranh chấm dứt, ta cần rất nhiều nhân lực cho tương lai để tái thiết lại xứ sở mà cần nhân lực thì phải đua xe. Một trong những chỗ yếu của miền Nam này là zậy cần gì phải tìm đâu xa.

Chúng tôi, những người trẻ, tay đua muốn đua xe mà không thể đua nổi, rất mong Nhị vị lên tiếng về cuộc Cách mạng này.

Nhị vị cứ tưởng tượng một ngày nào đó, các em Giao Chỉ, liền bà con gái Giao chỉ bắt chước mấy ông sư sãi Khờ ra trước Dinh Độc Lập nằm ăn vạ Tổng thống yêu cầu Tổng thống giải quyết vấn đề ế chồng của họ thì có phải tội cho anh em Cảnh sát Dã chiến không, có phải khôi hài, có phải cười ra nước măt không?

Mong cuộc Cách Mạng thành công thay!

khủng hoảng và xung đột ở Đại Học Văn Khoa SAIGON

► NGÔ VƯƠNG và TÂM VÂN

Văn khoa đại học ở Saigon là một nơi chứa nhiều mâu thuẫn lâu đời giữa giáo sư với giáo sư, sinh viên với sinh viên, và giữa giáo sư với sinh viên nữa. Không kể tính cách lỏng lẻo trong mọi tổ chức trong trường thỉnh thoảng giới giáo sư nòng cốt trong trường còn gặp khó khăn với chính phủ về chính trị (chế độ cũ, mới — phong trào hòa bình), nên cuối cùng không ai thực sự kiểm soát được trường này để bảo đảm sự liên tục cho bất kỳ đường lối nào ở đây, và giải tỏa những bất công bất mãn tích lũy lâu ngày.

Thêm những tệ trạng từ lâu ở đây ! từ học chế không ổn định, thi cử vừa gian lận, vừa bẽ phái xin xỏ, đến nạn ghen tị kim kẹp sinh viên giỏi, thói nịnh bợ giáo sư xin điểm, bán của lấy lời...

Trong cả hai bối cảnh trên, đã sinh ra những nguyên nhân sâu xa và những cơ hội bùng nổ cho cuộc xung đột hiện đang diễn ra tại Văn khoa đưa đến chuyện xin từ chức của một loạt giáo sư.

Mùa hè 69 ở Văn Khoa

— Khoa trưởng Nguyễn khắc Hoạch sau 3 năm làm việc, xin từ chức. Hội đồng Khoa cử GS Nguyễn văn Trung quyền khoa trưởng, rồi 2 tháng sau chính thức thành Khoa trưởng.

— Viện trưởng Đại học Huế Nguyễn thế Anh từ chức vô Saigon dạy lại môn Sử ở Văn khoa, được Hội đồng Khoa cử làm Trưởng ban Sử học, thay chỗ GS Bửu Cầm, một trưởng ban kỷ cụ nhưng không đủ bằng cấp.

— Khoa trưởng N.V. Trung mỗ xé phê bình Văn khoa nặng lời khích động một thay đổi mới (qua một tập nhận định dày 30 trang phổ biến rộng rãi)

— Các GS Văn khoa đưa ra quy chế Tiến sĩ Văn khoa đầu tiên ở VN không tham khảo ý kiến sinh viên, quy chế bị đa số S.V và dư luận phê bình có tính cách kèm chế sự thăng tiến của SV để giữ độc quyền cho khoa bằng ngoại quốc trở về VN.

— Khoa trưởng N.V. Trung vận động 4 trường Văn khoa Vạn hạnh, Cần thơ, Huế và Đalat hợp chung ở Đalat thảo luận chương trình cải tổ các trường

Văn Khoa. Cuộc họp được bảo trợ không chính thức của Linh mục Viện trưởng Đại học (Công giáo) Đalat nên gây bất mãn cho cánh giáo sư ít nhiều thân Phật giáo, ở Văn khoa, đối với ông Trung.

— Khoa trưởng NV Trung đi Pháp dự hội nghị Văn bút, sinh hoạt với sinh viên VN tại Balé tuyên bố chê bai sinh viên bên nhà bị báo chí phanh phui đã kích.

— Khoa trưởng N.V. Trung xúc tiến vận động cải tổ Văn khoa bằng cách phối hợp với SV tổ chức tuần lễ Văn khoa 6-12/11/69, Nhưng chỉ có nhóm SV Nhân Văn trong trường, tức các sinh viên chọn các chứng chỉ thuộc ngành Khoa học Nhân văn, hưởng ứng tích cực, nên nhóm này nắm hết mọi vai trò trong Ủy ban Sinh viên Tổ chức TLVK.

— Nhóm Sinh viên Sử địa (cũng là một nhóm như Nhân văn, không kể nhiều nhóm khác hiện không có hoạt động rõ rệt : Văn học, Anh văn, Triết học Đông phương) phát hành 2 số đặc san : số 3 vào cuối hè (tháng 8) về Cải tổ Văn khoa đã manh nha chỉ trích nhiều chuyện lố lăng công khai ở Văn khoa, nhưng đến số 4 « đầu mùa thu » vẫn chủ đề Cải tổ đại học Văn khoa thì công khai chỉ trích cả về đời tư lẫn đời công các giáo sư trong nhóm ông Khoa trưởng, đặc biệt là nhắm vào khoa trưởng NV Trung. Số này phát hành vào giữa tuần lễ SV (9-11-69).

— Ngày 10-11-69, tuần lễ SV còn 3 ngày mới hết thì Khoa trưởng NV Trung đơn phương ra lệnh chấm dứt tuần lễ này, và tuyên bố xin từ chức. 6 GS khác cũng nạm đơn qua ông Trung lên Viện và Bộ xin từ chức theo.

Thành phần phe tấn công chỉ trích

Cuộc chỉ trích xuất hiện trên nhiều chỗ : báo chí bên ngoài, báo chí sinh viên trong trường (2 số báo nhóm Sử Địa) giáo sư ở cùng trong Văn khoa (thành phần bị loại khỏi hội đồng Khoa, vì mất ghế Trưởng ban trong đó như GS Bửu Cầm).

Báo chí bên ngoài dựa trên tin tức từ Balé về, chỉ đề cập tới khía cạnh chánh trị trong hoạt động ông Trung với tư cách viên chức giáo dục cao cấp chính

thực đa tuyền bo nhưng điều hại cho chế độ, chánh phủ, thanh niên sinh viên miền Nam trong khi gặp gỡ du học sinh ở Pháp.

Hai số báo sử địa thì khởi đi từ vấn đề cải tổ Đa số sinh viên Nhóm Sử địa «lề phè». lập trường quốc gia nhưng không có ý thức hoạt động đúng mức.

Khi GS Nguyễn thế Anh ở Huế về dạy lại đây, với bằng cấp cao nhất về Sử, Ông thay ông Bửu Cầm và áp dụng tiêu chuẩn thi cử và thực tập đúng mức. Sinh viên Sử địa bất bình. Rồi một trưởng hợp nặng xảy ra : luận văn Cao học của Sinh viên Nguyễn Triều Vân, nòng cốt trong nhóm, bị GS-NT Anh bác trong khi được giáo sư Bửu Cầm hướng dẫn và đáng lẽ đã được chấp nhận nếu Ông B. Cầm còn làm Trưởng ban.

Bất mãn cá nhân này là động lực mạnh mẽ khiến SV-NT Văn khích động các bạn tung ra cuộc phê bình toàn diện về cải tổ đề nhơn đó đã kích GS-N.T Anh, được khôi hài hóa là «Đại sử gia» trong báo này, bên cạnh các nhân vật «Địa lý gia» tức GS Lâm thanh Liêm, «Pháp văn gia, Tiến sĩ mẫu quốc» ám chỉ GS Bùi xuân Bào...

Các sinh viên lãnh đạo hàng ngũ Chống Cộng luôn luôn cảnh giác về hoạt động của đối thủ họ là nhóm Nhân văn, nay nhận thấy ông Trung thỏa hiệp sâu xa với nhóm này, nên khích lệ nhóm Sử địa đàn em hành động.

Thành phần bị công kích và từ chức

Gồm 7 vị như sau :

- 1) Khoa trưởng Nguyễn văn Trung : gs Triết
- 2) Phó Khoa trưởng Lâm thanh Liêm : gs Địa
- 3) — — — Lê trung Nhiên : gs Pháp Văn
- 4) GS Nguyễn thế Anh : Trưởng ban Sử
- 5) GS Thanh Lãng. Linh mục Trưởng ban Việt Văn
- 6) GS Bùi xuân Bào Trưởng ban Pháp Văn
- 7) GS Nguyễn duy Cần Trưởng ban Triết học Đông phương

Như vậy là quá nửa số GS nòng cốt trong trường thuộc Hội đồng Khoa từ chức.

KT-NV. Trung là đối tượng chính của các cuộc công kích của sinh viên, và là đối tượng công kích duy nhất của báo chí bên ngoài. Lý do, ông là người từng được dư luận chung chú ý về các thành tích văn học dân thân, đặc biệt về thái độ chính trị dân thân tả phái, Công giáo cấp tiến, chống Mỹ, chủ trương cách mạng xã hội chủ nghĩa, nhứt là qua hai tạp chí Hành Trình (65-66) và Đất Nước (68-69). Lý do cụ thể dễ bị công kích lần này gồm 3 hoạt động sau cùng của ông : việc cải tổ đại học Văn khoa

(cùng việc vận động chung quanh đó), quy chế Tiến sĩ Văn khoa mới, và những lời tuyên bố với sinh viên VN tại Balé.

Vì trường Văn khoa vốn lỏng lẻo từ xưa và cấp lãnh đạo Bộ Giáo dục, Viện đại học cũng ít chú ý tới vấn đề Văn khoa, nên muốn cải tổ được Văn khoa, bắt buộc phải khuấy động dư luận và đem sinh viên ra làm áp lực, sau khi đã có quyền hành tối thiểu là trở thành Khoa trưởng. Đó là đường lối ông Trung đi. Trong đó, việc liên kết với thế lực đám sinh viên chuyên môn sách động trong trường (nhóm Nhân văn tức phân bộ Tự trị Đại học văn khoa trá hình) là việc tế nhị nhất.

Trước khi lên làm Khoa trưởng, ông Trung vẫn đi với phe này vì lập trường phê phán đại học và xã hội theo quan điểm xã hội cấp tiến, hai bên giống nhau. Phe sinh viên cần sự đồng ý của ông Trung để chứng tỏ việc đấu tranh họ nằm trong khuôn khổ đại học. Ông Trung thì cần được nổi tiếng tranh đấu và tiến bộ để gây thế lực riêng. Tóm lại, việc liên kết này trong lúc đó dễ thấy rõ thâm ý đôi bên, đồng thời chưa gây hậu quả lớn đáng chú ý lắm.

Nhưng lúc này, với quyền Khoa trưởng và với hoàn cảnh chạy đua giữa các nhóm SV để tranh ảnh hưởng trong trường (nên nhớ cả một niên học vừa qua, Văn khoa không tổ chức được bầu cử Ban Đại diện sinh viên vì mấy cuộc khủng bố liên tiếp và không khi nghệt thổ cả năm ở đó), việc duy trì sự liên kết cũ và phát triển liên kết đó thành áp lực vận động cải tổ trở nên hệ trọng.

Ngoại trừ trường hợp ông Trung không rõ biết đường lối căn bản và tình cảm cực tả đảng sau nhóm hợp tác của ông, và chỉ vì lòng say mê cao thượng và chân thành với công việc cải tổ Văn khoa mà ông theo đuổi từ lâu, mà trường hợp này thì khó tưởng tượng với một người thông minh và kinh nghiệm trong đời sống chính trị ở VN, thì còn lại hai giả thuyết về nguồn gốc thái độ ông Trung.

Một, là ông tin tưởng rằng ông đủ khả năng chế ngự sự hành động (quả trớn) của nhóm liên kết của ông, đồng thời ông muốn dùng vận công này để đưa ra một mục tiêu khác tranh đua với mục tiêu hiện thời trong đám sinh viên môi trường của sinh viên vận CS.

Hai, là ông là một khích động viên của một thế lực chính trị quốc gia hay quốc tế nào đó, kể từ lúc ông xuất bản tạp chí Hành Trình, tờ báo đầu tiên ở VN đề cập tới chủ nghĩa thực dân mới để chống Mỹ, đặt cơ sở cho vận động hòa bình hòa giải cách mạng xã hội chủ nghĩa sau này. Báo này ra đời giữa năm

Thoa CRÈME THORAKAO trị hết mụn, nám, tàn nhang, trứng cá

1965 in roneo không kiểm duyệt, phổ biến rộng rãi, không hề bị tịch thu và không có nhóm viên nào bị chính quyền khó dễ.

Về những GS từ chức khác, ít có lý do nào quan trọng.

Trường hợp GS Nguyễn Duy Cần từ chức

Trong danh sách giáo sư từ chức, sự liên hệ về tình cảm, phe nhóm bằng cấp, liên hệ trách nhiệm đều rõ ràng trong 6 vị kia, riêng GS-ND Cần không liên hệ gì cả, mà cũng từ chức theo.

GS Cần vừa vào dạy VK trong 5 năm sau này, là một học giả tự học. Lúc đầu hay cùng đứng chung với LM Thanh Lăng, Phạm Việt Tuyên vì cùng chung nhóm nhật báo Tự do. Từng ra tranh chức Khoa trưởng với GS Trung thất bại. Tuy ít cảm tình và uy tín với SV, ông cũng không là đối tượng công kích của sinh viên.

Ông có nhiều liên hệ với các chính khách trong phong trào Liên trường, Phục hưng miền Nam. Hiện ông liên lạc chặt chẽ với Phó thủ tướng kiêm Tổng trưởng Giáo dục Nguyễn Lưu Viên. Nhiều sinh viên tin rằng ông có nhiều tham vọng trong trường. Nên ông tham gia vào việc từ chức để có mặt trong mọi biến cố ở trường Văn Khoa.

Hậu quả khủng hoảng hiện nay

Bây giờ đang mùa tựu trường nên các biến

chuyển sẽ được thúc đẩy mau lẹ. Chắc chắn Bộ Giáo dục và Viện không chấp nhận từ chức toàn thể 7 vị, nhưng riêng về trường hợp KT-NV Trung có thể sẽ được chấp nhận. Người có triển vọng thay thế là GS Bùi xuân Bào, cựu khoa trưởng 1963-64 Văn khoa. (bằng cách bầu cử do Hội đồng Khoa).

Trong thời gian chưa có thay đổi chức vụ Khoa trưởng, nghĩa là tiềm lực liên kết giữa KT-NV Trung và nhóm SV Nhân văn vẫn còn, tình hình trong trường sẽ rất căng thẳng, vì một mặt không có người chịu trách nhiệm dứt khoát cương quyết trong trường, một mặt nhóm Nhân văn phát triển vận động SV mới vào đại học VK để hạ uy thế và ảnh hưởng nhóm Sử Địa và các nhóm khác, các nhóm kia cũng phải phản ứng, tình hình sẽ trở lại những ngày khó thở như suốt năm vừa qua.

Trường hợp ông Trung khó xảy ra giống trường hợp GS Thạc sĩ Trần Anh, Đại học Y khoa, bị ám sát năm ngoái. Vì ông Trung rất nổi tiếng, các địch thủ ông sẽ cố tìm cách triệt hạ uy tín tinh thần ông nhiều hơn. Tình hình còn rắc rối lê liệt lâu, sẽ giúp phân khoa Văn khoa Viện Đại học Vạn Hạnh nổi lên vì giáo sư giỏi và không liên hệ bỏ Văn khoa Saigon để sang đó dạy.

Tuy nhiên, tình cách tranh chấp Phật giáo, Công Giáo trong vụ khủng hoảng này không có gì đáng kể.

- Nhận thực hiện tất cả các loại băng nhạc.
- Thu băng cho tất cả các loại máy thu băng, STÉRIO - HI FI - MONO - CASSETTE - CARTRIDGE
- Một rừng băng nhạc thu sẵn trữ danh, thích hợp mọi lứa tuổi
- Băng học Sinh ngữ : ANH, MỸ, PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT dễ học và có sách.
- Nhạc vũ trường, thu tại các Phòng trà danh tiếng của các Ca sĩ tên tuổi. (Đã có thật nhiều Nhạc Giáng Sinh VN và NQ)
- Có thể giao gấp và bán sỉ cho các Tỉnh giá hạ
- Kính mời quý vị yêu thích nhạc đến thưởng thức và chọn lựa.
- Với những máy ghi âm tối tân sẵn có và một ít kinh nghiệm về kỹ thuật thu băng, chúng tôi nguyện cố gắng hầu đền đáp lại sự tín nhiệm của quý khách.
- Mọi thư từ và bưu phiếu xin đề : Ông Nguyễn Văn Đông 30 Võ Tánh Saigon. Gửi thư và bưu phiếu mua băng xin vui lòng ghi rõ loại máy quý vị đang dùng.
- Mở cửa từ 07 giờ đến 23 giờ (ngày lễ và cả chủ nhật.)

Võ Tánh Thu Băng

KÍNH MỜI

từ hồ

**ĐỒN ĐU
LỢP**

NÓI NGƯỢC MÀ CHƠI NGHE LÁO CHƠI

Nước chảy xuôi. Lửa bốc ngược. Phải ngược mới có lửa. Xuôi là đồ xuống. Ngược mới vươn lên.

Việc đời hẳn cứ trôi xuôi. Kẻ buông xuôi theo đời là tiêu cực, đầu hàng, an phận. Người đi ngược phải xông pha, dẻo dai, can đảm, sáng kiến. Cho hay việc đời ít có điều xuôi mà hầu như đều ngược. Muốn sống lại chết. Muốn sang lại hèn. Muốn khỏe lại đau. Muốn giàu lại sạt nghiệp. Suy ra, đến việc nhà, việc nước, nếu cứ lo khur khur ôm lấy hiện tại, thì làm gì còn có tương lai. Lý đương nhiên, muốn «thuận thiên mệnh» thì đôi khi phải «nghịch nhân tâm». Muốn «thuận nhân tâm» lại phải «nghịch thiên mệnh». Cờ kim, đồng tây, những người làm lịch sử đều là những kẻ dám đi ngược lịch sử.

Đó là về phần «lý». Nhưng đi vào phần «sự» thì rõ là rối rắm mọi điều. Kẻ bán nước thường hò la cứu nước. Kẻ phản bội luôn mồm nói chuyện thủy chung. Những gì là hạnh phúc, tự do, khoái lạc đều là đau khổ trá hình. Nếu ta gọi ánh sáng là hạnh phúc, bóng tối là đau khổ thì khi ra đứng giữa trời, có phải ánh sáng càng

chan hòa bao nhiêu thì cái bóng của chính mình lại càng đậm bấy nhiêu. Trong hạnh phúc bao giờ cũng mang theo đau khổ. Ngược lại, trong đau khổ chẳng bao giờ có hạnh phúc. Khi màn đêm xuống mọi vật tối đen. Khi con người đem trí thông minh để làm ra ngọn nến, cây đèn, thì thử hỏi có nguồn sáng nhân tạo nào không cạn? Hơn nữa, con người yêu ánh sáng nhưng lại rất sợ ánh sáng. Bởi vậy, họ mới phát minh ra hàng hốc, nhà cửa để chui vào mà kiếm một tí bóng mát. Ngồi trong bóng mát, ngồi trong đau khổ con người bỗng thấy yên tâm bởi bóng đáng hạnh phúc giả tạo của mình.

Vậy thì người đời là phải hay trái, là đúng hay sai. Mọi lẽ bàn định đều vô nghĩa. Người sống ở đời có khác một lũ khách ghé vào quán trọ mà quán trọ đời chỉ là một giấc mộng mà thôi. Ấy vậy, cho dù đời là mộng. Chuyện mộng là chuyện không có thực nhưng những cảm giác, cảm tình trong mộng đều có thực cả. Cô nữ sinh nằm mơ thấy thi trượt bèn khóc lóc, buồn sầu. Chợt tỉnh dậy thấy ngày thi chưa tới. Câu chuyện trong mơ quả không có thật nhưng cô ta đã đau thật, khổ thật và sung sướng thật khi biết mình chưa đi thi. Cho nên, dù coi đời là mộng,

các trạng huống nhớ những trước mắt không khỏi làm cho ta đau lòng. Đó không phải chỉ là cái đau của riêng mình. Đó là cái đau của đồng loại, của đồng bào cái đau phải được bốc trần lên mặt giấy để cùng nhìn lại, cùng suy tư cho bớt khổ.

Bởi cùng nghĩ như vậy, một hôm anh Chu Tử, anh Hà thượng Nhân hai bô lão của tòa soạn bảo tôi :

— Báo Đời của mình có nhiều chủ đề. Nhưng chủ đề nào cũng xuôi cả. Dân kêu nhiều tội thì mình xá tội. Bọn trẻ nổi loạn mình nói nổi loạn. Dân đòi giáo dục mình nói giáo dục. Dân có lẽ phê mình tả chuyện lẽ phê. Dân khóc vì thuế ta khóc thuế. Dân chửi chiến tranh ta kết tội chiến tranh v.v... Nói theo dân là thuận lòng dân. Thuận lòng dân có thể ngược lịch sử... Chúng ta phải có mục Ngược đời. Ta giao cho họ Lữ giữ mục đó.

Được anh em giao phó, tôi bèn suy nghĩ một phát. Tôi đã cố làm anh phụ chèo thuyền nước ngược để xem mình có thể gắng được bao nhiêu mái chèo. Đời bây giờ là một cơn nước lũ lại còn bị thiên hạ ném bột phả vào. Bao nhiêu người oanh liệt suốt đời trong sạch, tung hoành đã một phút giây trở thành thân bại danh liệt. Ngược lại, bao nhiêu kẻ muốn làm người lại bị dọa dầy vào kiếp chó. Và thời thế đời thay giúp bao nhiêu chó đội lớp người. Trong số Xuân Đời năm nay. Chắc bà con sẽ gặp được rất nhiều khuôn mặt chó. Viết truyện ngược đời là vẽ tranh chó. Trước khi ra con chó thì phải vẽ hình con người. Cỗ vẽ người hóa ra vẽ chó. Cỗ vẽ chó hóa ra vẽ người. Người sống ăn thịt chó. Không có tiền đóng thuế, chết chó nài xương. Người nhai xương chó. Chó gặm xương người. Phải giữ cái mục này... chó thật !...

LẤY VỢ: « XA XỈ PHẪM HAY NHU YẾU PHẪM » ?

Cưới xin bây giờ là xa xỉ phẩm hay nhu yếu phẩm ? Chắc là ông Tổng Kinh, không thể nào định nghĩa nổi. Có thằng nhà báo nào hỏi, chắc hai ông chỉ có thể trả lời vòng vo Tam Quốc, như kiểu trả lời về xăng và dầu hỏa.

Không cưới vợ, chắc cũng chẳng bao giờ chết. Cái đó là lẽ dĩ nhiên. Vì rằng vợ không phải như gạo, đường sữa. Như vậy, không phải là nhu yếu phẩm. Không phải là nhu yếu phẩm, thì là xa xỉ phẩm dứt đuôi đi rồi.

Thào nào mà thuế kiếm ước đánh vào cưới xin quá nặng. Ngày trước, chỉ cần có hai chục ngàn là đã có quyền rước một bà vợ về, để « thổi cơm, nấu nước một mình mỡ hôi ». Bây giờ muốn làm một đám cưới coi tạm được, cũng phải chi ra ít nhất là hai trăm ngàn. Giá cả đã leo thang tới một ngàn phần trăm. Có nhiều thằng thêm có vợ quá, cá đêm nằm oán trách hai ông Kinh, Tài. Rồi cá đêm cứ nằm mê, gọi tên những người đẹp Kim Ngọc, Bích Huệ... Sáng ra thấy « drap » giường về đây bán đồ.

Vật giá đã leo thang. Đường kẻ trên tấm biểu đồ đã dựng ngược lên cao vút. Vậy thì những thằng đàn ông chưa vợ không được bắt chước tấm biểu đồ của ông Kinh Tế, để chia sủng bắn một phát chi thiên...

TIỀN SỰ ĐỜI

● TUẦN BÁO CỰC HỮU ĐỐI LẬP VỚI ĐỜI ●

Những thằng có vợ hiện nay, cứ thấy cảnh tối trời là sợ. Chẳng lẽ cứ để vợ đó, năm « trơ thân cụ ». Cơm treo chẳng lẽ cứ để cho mèo nhin đói. Đành phải đi toáy. Nhưng cứ hề gần vợ, là lại thôi ra một nhĩ đồng. Tuy rằng sữa đã được các ngài Kiếm Ước tỏ lòng ưu ái, coi như một nhu yếu phẩm, nhưng với số tiền lương ồm ồm, cũng không mua nổi cho con uống. Thành ra, những lúc làm bồn phận của Thượng đế giao cho, là nổi tiếp giòng giời nhân loại, mà sao cứ thấp thỏm lo âu.

Cảnh đau lòng nhất của thằng đàn ông là cứ mong cho trời sáng hoải hoải, sáng mãi. Trời vừa đỏ tối, mặt trời vừa lặn trốn, là lại thấy lo sợ. Nhưng Trời thì không có nỗi lo nghĩ như Người. Cứ

**mong cho trời
sáng hoải**

sáng rồi lại tối... Lại còn cái nạn cúp điện nữa mới tai hại chứ. Đang đèn sáng, tự nhiên tắt ngấm, thò bàn tay đi tìm cái hộp quẹt, đụng phải vợ một phát là bàng hoàng, cứ như đụng phải rắn lửa. Không bao giờ, thấy vợ chồng xa cách nhau như bây giờ.

Nhà Nước kêu gọi khắc khổ thì đã khắc khổ quá rồi còn gì. Có nhiều thằng nhà binh tình nguyện cầm trại không dám về nhà vì chỉ sợ một giây phút yếu lòng, không giữ nổi mỡ sang giường vợ. Đẻ rồi cái cảnh tối trời liên tiếp xảy ra, cả ngày cũng như đêm.

Từ ngày có thuế kiếm ước, cả cái sự gần vợ, cũng được kê như là một xa xỉ phẩm.

văn Giáo khoa thư, cũng đã dạy cách chọn bạn mà chơi. Tuy rằng sách dạy cho lũ con nít, hỉ mũi chưa sạch, đêm nằm còn dài dăm, các ngài cũng đã dạy rằng những người lêu lổng chơi bời, cùng là cớ bạc ta thời tránh xa.

Nhưng ngày nay, những điều đó, không phải là một thứ tiêu chuẩn để chọn bạn. Những người hiện nay mà ta cần phải xa lánh là những người chưa có vợ.

Tại sao ta không nên chơi với những người chưa có vợ ? Vì ta phải đề phòng, có một ngày đẹp trời nào đó, bạn bè mời ta đi ăn đám cưới.

Nhận được thiệp mời, nước mắt ta thấy rung rung vì nghĩ tới món đồ mừng, rồi đây, mấy ngày

mỗi tuần đang trọn một phóng sự ngắn

● phóng viên MA TỊT viết ●

THẮC MẮC CỦA LÍNH

Phóng viên Ma Tịt không còn giữ được cái thú lang thang trên vỉa hè Saigon. Đường Saigon hồi này nặng quá. Các quan nước Cờ Hoa đã chặt đi rất nhiều các cây cổ thụ hai bên đường. Đất Saigon đã mất đi nhiều thơ mộng, nhất là vào mùa này, trên hè đường đã mất đi những trận mưa lá me, để cho những lá me dính vào áo, vào tóc như « công phết ti » ngày cưới. Chắc là các ông Cờ Hoa muốn cho dân Saigon, người nào cũng phải có xe hơi. Đi bộ mà dơ đầu ra chịu nắng thì chỉ còn có một cách là cố tham những để có xe hơi mà đi.

Phóng viên Ma Tịt đành vào một tiệm nước. Gặp một người bạn đã định tránh mặt, nhưng vẫn bị kéo lại để vấn kế, vì nhà phóng viên của chúng ta vẫn nổi tiếng là túi khôn trong thiên hạ. Và cuộc đối thoại bắt đầu.

— Tao muốn lấy vợ !...

— Ừ, lấy vợ đi. Mày cũng nhiều tuổi rồi. Đợi mấy năm nữa mới lấy vợ rồi lúc có con, bạn bè sẽ mừng mày bực

hoành phi với bốn chữ « lão bạng sinh cháu ». Tuổi của mày, lấy vợ là muộn rồi đấy.

— Nhưng tao lo lắm, mày ạ. Mày biết rằng, bây giờ, tổ chức một đám cưới hết bao nhiêu không ? Hai trăm ngàn đồng bạc Giao Chỉ. Như vậy đau lòng quá, mày ơi !

— Thế thì đừng lấy vợ nữa.

— Nhưng tao sợ rồi đây, lúc chết đi, không vợ, không con, không có ai cúng giỗ cho mình, phải đi cướp cháo thì là đa, như lũ cô hồn vất vưởng thì nhục quá !...

— Thế thì lấy vợ đi.

— Nhưng tao lại nghi ngờ đàn bà con gái thời nay. Ít đứa nào yêu mình thực tình, chỉ chạy theo đồ la meo. Tao sợ rằng, trên đầu tao sẽ sẵn sàng mọc lên một cặp sừng.

— Thế thì đừng lấy vợ nữa.

— Nhưng rồi đây, lúc tao đau ốm nằm ở nhà thương, không có bàn tay đàn bà săn sóc, nghĩ cũng tủi thân quá !

— Thế thì lấy vợ đi !...

Câu chuyện cứ kéo dài, cù cưa cù nhầy, cái kiểu ông Ninh, ông Ninh, ông Nang, ông Nang. Cuối cùng, thằng bạn của nhà phóng viên quyết định cưới vợ. Một thác mắc chót được đặt ra :

— Có hai đám mà tao muốn cưới: Một đứa con gái thật đẹp thật ngoan tao yêu lắm, nhưng em thì nghèo, chỉ như tụi mình. Còn một bà, góa chồng, giàu lắm, nhưng tao lại không yêu. Mày giúp tao ý kiến tao nên chọn lựa ai bây giờ ?...

(Xem tiếp trang 22)

Hoan hô cụ Nguyễn Bá Lương

Cụ Nguyễn Bá Lương, Chủ tịch Hạ viện của Nước Giao Chỉ, năm nay gần bảy chục tuổi. « Thất thập cổ lai hi ». Từ cổ tới nay, sống được bảy chục tuổi, quả thực là hiếm lắm. Ấy vậy mà cụ sống được bảy chục tuổi và còn hứa hẹn sẽ sống nữa. Cây búa cụ cầm trên tay, đập xuống bàn hãy còn mạnh lắm. Trong cuốn lịch sử Hạ viện, thấy có ghi là đã ba lần thay cán búa.

Đã một dạo, con dân Giao chỉ xôn xao vì chuyện cái bàn phấn. Cụ chủ tịch đi sắm cái bàn phấn để tặng cho một cái lá đa, Người đẹp xe đồ là người mà cụ chọn cho làm kẻ nâng khăn sửa túi. Bà chủ xe đồ, người đã từng cai trị cả một đám tài xế, lơ xe, dân đứng bến, đã quen thuộc rất nhiều với bù loong, mỗ lết, tất nhiên không phải là một kẻ tầm thường. Mang một kẻ tầm thường mà sách với 1 kẻ phi thường như cụ Chủ tịch, đó là một điều đáng đánh đòn. Chỉ có kẻ phi thường mới xứng đáng với người phi thường. Cụ Chủ tịch mà sách duyên với bà chủ xe đồ, đó mới là mối tình duyên tốt đẹp nhất thế kỷ.

Thay mặt cho toàn thể bạn gái cô Bạc Hà xin có lời nhiệt liệt hoan hô cụ Nguyễn Bá Lương.

Có nhiều kẻ cho rằng, cụ có rất nhiều khả năng đề khuất phục bà chủ xe đồ. Có một tờ báo ở đây, đặt tên cho cụ là Hồi Xuân Liệt lão. Đã

(Xem tiếp trang 22)

**chọn
bạn
mà chơi**

Ngày xưa, các cụ rất kỹ trong việc lựa chọn bạn bè. Ít khi nào giao du bừa bãi. Trong sách Quốc

bạc sẽ theo gió mà bay mất lên trời. Bởi vậy, nên xa ngay những thằng bạn chưa vợ, đó là một cách phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Đi ăn đám cưới có sung sướng gì không ?... Nhất định là không rồi... mất mấy trăm đồng bạc để giặt bộ đồ lớn, đóng khung lên như ông Tây gỗ, ngồi ở bàn ăn, vừa ăn vừa tiệc món tiền mừng, ăn sẽ mất ngon. Nhất là cứ nghĩ tới lúc mình đang ăn bữa tiệc cưới này, thì vợ con ở nhà đang phải thi hành chính sách khác khổ. Lại còn phải khác khổ thêm, vì số tiền trong tháng này mừng cho đám cưới thằng bạn, đã hao hụt quá nhiều cho ngân sách gia đình.

Một tháng, được mời đi ăn chừng ba cái đám cưới là có quyền nghèo mặt.

Thằng bạn cần phải xa lánh nữa, đó là những những thằng bạn già, có con trai hay con gái lớn. có thể s.p sửa biểu diễn một màn lấy vợ, lấy chồng. Bồn phận ta là chú bác, không tới thì coi sao tiện. Ấy thế là lại phải có tí ti, gọi là mừng cho hai cháu. Lại phải đi một đường khác khổ. Lại phải sửa soạn cho một sự phồn thịnh giả tạo.

Bắt đầu từ ngày có thuế kiếm ước, ta đã đi dự hai cái đám cưới, Tất cả các nhân vật trình diễn trong đám cưới, ta chẳng thấy ai vui, ai mừng hết. May ra chỉ thấy vài nét hân hoan trên mặt bố mẹ cô dâu, vì đã có kẻ tới tháo gỡ dùm chốt của một trái bom dấu kỹ trong nhà. Còn ngoài ra thì

(Xem tiếp trang 51)

Sống tạm bợ ở Balé mà cứ vui đầu vào những hành lang hòa đàm học đượ theo mấy ông chánh khách VN lưu vong thì có phen phải nổi cơn điên. Hòa đàm càng có cửa bao nhiêu thì mấy tên «Mít» hoạt đầu chánh trị lại càng làm cho chánh trường thêm thú tha bấy nhiêu. Bởi vậy mà người ta ít ai chú ý đến hòa đàm hay nghe kể tuyên bố với tuyên ngôn của tên này tên nọ...

Trời Balé bây giờ đã vào mùa lạnh. Những ánh nắng vàng của mấy ngày hè đã tắt từ khuya rồi. Và dân Balé còn phải chờ sáu bảy tháng nữa mới thấy được vài tia nắng mà bên nhà thì chúng ta quá dư thừa. Cái thú của kẻ lang thang ở Balé bây giờ là đi ăn nhậu thật khuya để sáng mai thức dậy thật trẻ. Nếu hôm nào tiền bạc sung sức thì người ta có thể xuống xóm La tinh, chui vào 1 quán ăn Việt Nam nho nhỏ để mà nhậu một phen bên ánh đèn sáp. Muốn tìm lại hương vị của mì và mẩn thần của đường «La Caze» ở Chợ lớn thì có thể tới quán Ý Lan. Nhưng thú thực tới đó cũng có mùi vị đại khái thôi.

Muốn bỏ lại hay tiết canh thì đến MéKong hay Vinh Phúc. Nếu ham hủ tiểu đúng điệu Sg thì đến Mỹ Vĩ, còn muốn ăn cho no mà rẻ thì chỉ có quán Monge hoặc quán Cha Giản. Nhưng ở hai nơi đó ăn cơm Việt mà rất lai. Người không quen ăn thấy nó nhạt nhẽo vô vị. Bọn nhậu lai rai tới Balé thì sẽ khoái khẩu vì rượu chát và «Lave» ở đây sô dách, nhưng trừ ra có nhiều xin, còn nếu không thì đi kiếm đồ nhậu «đã» như ở nhà rất khó.

Vào các quán ăn Việt chỉ khoảng độ 30 quan là có thể no say. Đó là giá bình dân giáo dục.

Nhưng nếu muốn nếm mùi cơm Việt xa xỉ thì lại khác. Ăn sang trọng trong khung cảnh cổ kính thì có thể tới quán Seutal. Chủ nhân là B.S. Quế (bố Trần Đình Lan) Ăn ở đây cũng có vẻ sang thực nhưng hơi buồn, và đôi khi món ăn chưa chắc đã đúng kiểu Việt Nam bằng mấy cái tiệm nhỏ khác. Việt Kiều ở Balé đồn đại rằng sang, vui và mắc nhất thì phải đến «La Table du man-

THỢ CÀ

TÌM LẠI THỜI VÀNG CỦA BÍCH CHIÊU...

chuyện Ba Lê do phóng viên Văn Lương gửi về

darin ». Vì ở đây có phần phụ diễn đủ trò nên tôi ăn ở đó thực khách trả tiền cũng đã lắm. Tôi chú ý tới quán ăn này vì nghe nói ở đây có Bích Chiêu, Cao Thái và vài nghệ sĩ Việt được ưa chuộng. Để sửa soạn cho một tối đi tìm nghe người con gái có giọng trầm buồn trác táng đã làm Saigon ngày ngất hồi nào, tôi đã phải thắt lưng buộc bụng cả tuần trước. Đi một mình sợ quê nên có hai anh sinh viên con nhà giàu bằng lòng đi cùng và sẵn sàng chi tiêu theo kiểu Mèo. Quán La Table du Mandarin tuy ở con đường sang trọng nhưng cũng chẳng lớn lắm. Sức chứa chẳng nổi trăm người. Cái sân khấu thực là hẹp ở góc nhà.

Bữa chúng tôi tới phòng ăn có được khoảng hai chục thực khách. Trên sân khấu có hai nhạc sĩ Việt bận âu phục nhưng bên ngoài lại đi một đường áo gấm giả, cái thứ gấm vừa mỏng vừa dễ nhàu, màu đỏ như cốt trầu. Cả hai người tuổi cũng đã gần ngũ tuần với mái tóc muối tiêu. Người chơi Banjo người đạo dương cầm, lúc thì

nhạc Tây lúc thì nhạc cải cách của ta. Trưởng âm nhạc dành dùm tới đó để vui sống lây 1 tối, nào ngờ ngay khi ngồi ngắm hai ông nghệ sĩ đồng bào, tôi thấy nó chẳng vui chút nào, hai tấm áo dài khăn đóng ở cái góc chật chội trông thật là tủi. Hai nhạc sĩ của tôi đêm nay chơi cũng khá điêu luyện, nhưng thực khách có lẽ cũng chẳng để ý tới điều đó. Sau mỗi bản nhạc thực khách lại lác đác vỗ tay một cách bố thí dễ dãi. Hình ảnh hai ông nhạc sĩ đó có thể biểu tượng cho tâm trạng của những người Việt lang thang xa quê miền miệt. Nhưng rồi có một chàng trẻ tuổi mặt mũi khôi ngô cũng khăn đóng áo dài đỏ như hai người chơi đàn xuất hiện. Nghe anh chàng mít này nói người ta hiểu anh là một thứ «a ni ma tưa» của phần làm trò. Anh có lẽ là một sinh viên hay một kẻ đã sống ở Pháp lâu năm. Giọng Pháp rất lịch duyệt, và anh giới thiệu những màn vừa nhạc vừa xiếc... Một ông Tây già mang ra trình diện một lồng chim với mấy con chim xanh biếc. Cái lạ kỳ là ông

đã gọi tên và ra lệnh cho chim bay lộn trong phòng ăn như sai khiến những đứa trẻ biết vâng lời. Có con chim nhõng nhẽo không được hun là không làm trò, con thì nghịch ngợm nỏ đùa náo loạn trong phòng làm cho thực khách tưởng là môn đệ của ông Tây già định lợi dụng cơ hội để chọn tự do. Sau đó là đến phần 1 ca sĩ hài hước. Phải nói ngay là ca sỹ hài hước của Pháp rất tế nhị. Người Pháp ưa cười một cách cay cú và ngỗ ngược. Anh chàng ca sỹ này cũng đã có tuổi, anh vừa hát vừa cầm cục than vẽ lên tấm giấy lấy lớn hình ảnh của câu hát. Anh chế nhạo đủ thứ hạng người nhất là mấy ông chính khách của Pháp. Đặc biệt là tướng De Gaulle (mấy lần tôi đi nghe hát khỏi hài đều thấy De Gaulle là một đề tài ăn khách).

Cái hay của ca sỹ này là không hề đá động tới tên De Gaulle nhưng ai cũng nghĩ tới ông cựu Tổng Thống của nước Pháp. Trên tấm giấy chỉ vẽ có 1 ống quần thiết dài có sọc đen kiểu đại lễ nhà binh và chiếc giày lớn có ông Pompidou đang lau cho bóng. Và ca sỹ hát đề đề câu chuyện 1 ông già kỳ lạ : «đi tới đâu gây rối ren tới đó. Có hồi ông qua thăm vùng Quebec của Gia Nã Đại, sau khi ông về được ít lâu thì vùng Quebec nổi loạn đòi độc lập.

Rồi khi ông sang Ai Nhĩ Lan nghỉ ngơi, lúc về được ít lâu là dân Công giáo và Tin lành Ai Nhĩ Lan đập nhau muốn tan cả xứ... Ngay cả cái xứ Đông Dương cũng vậy ông ta chỉ qua Nam Vang đọc có 1 bài diễn văn thôi mà đến bây giờ cũng chưa yên.» Thực khách vỗ tay tán thưởng nhiệt liệt. Sau đó là đến trò quý thuật với cổ bài, lấy thỏ, nặn bô câu... Và rồi tới phần mà tôi chờ

đợi. Anh chàng đẹp trai giới thiệu «Yên Lan» với 1 bản nhạc Việt. Ngay mấy giòng nhạc đầu là cả phòng im bật, cái vui nhộn lúc trước biến tan ngay. Bản nhạc Đêm Đông làm bầu không khí đượm buồn.

Người con gái hát không có vẻ nhà nghề nhưng nghe thật ai oán. Hai người đệm nhạc như say sưa trong khúc nhạc quê hương. Tiếng ca dứt và lại vài tiếng vỗ tay khích lệ. Người con gái cúi chào rồi tự giới thiệu một bản nhạc Pháp. Giọng Việt mà hao hao như Françoise Hardy và rồi được vỗ tay lác đác. Hai người nhạc sỹ cổ sức biểu diễn để lấp chỗ trống cho tới khi một người con gái nữa xuất hiện. Khi nghe tiếng giới thiệu đây là Bích Chiêu làm tôi sững sờ.

Tôi không ngờ người con gái ấy lại là Bích Chiêu một giọng ca, một khuôn mặt đã làm tôi mê mệt hồi nào. Bây giờ nàng xuất hiện mà tôi không còn nhận ra được nữa. Tên bạn đi theo định giải thích điều gì nhưng tôi cản lại. Tôi muốn đợi xem giọng ca trầm buồn say sưa hồi trước có còn không. Cũng vẫn bản « nỗi lòng » nhưng sao không thấy thấm thía nữa. Giọng cổ nghẹn ngào nhưng làn hơi không còn nhiều. Chung quanh tôi không ai biết được nổi thất vọng đã đến với tôi thật bất ngờ. Tôi cứ tưởng ở Balé, nơi nghệ sĩ rất được quý mến, ít hân Bích Chiêu phải đẹp hơn và hát « ác liệt » hơn khi nàng còn ở nhà. Bích Chiêu cũng chẳng xấu đi nhưng khuôn mặt có vẻ khô khan và khủng hoảng. Tôi kể cho hai tên bạn đi cùng rằng xưa kia nàng coi ngon lành và ca «ác» lắm. Một tên làm bộ thỏ công giải thích «cậu có thấy chất ma túy hiện lên nét mặt không?... Tôi thấy điều đó thật khó tin nhưng

cũng có vẻ có lý... Sau đó cũng lại kèm theo vài bài ca ngoại quốc tới khi nàng lui vào và rồi mặc áo lạnh phủ kín mình đi ra cửa tôi còn cố nhìn theo để tìm lại 1 hình bóng quen thuộc cũ. Nhưng sự thực chỉ còn là xa lạ hoàn toàn... bữa ăn tới hồi kết thúc người ta bày bắt thăm như thường lệ mỗi tối tại đây để bầu 1 nhà vua và 1 hoàng hậu, rồi có lễ phong vương uống rượu, lễ ra mắt quốc dân để cả phòng vỗ tay. Có lẽ thực khách người Pháp thấy lạ nên thích còn riêng tôi thấy tẻ nhạt. Tới khi tàn bộ ra về tôi vẫn thấy đêm ấy thật hoang vắng thật buồn thảm. Chẳng phải vì chỉ mất trên trăm quan tiền mà có lẽ chỉ tại vì thấy mất đi cái thời vàng son của 1 người con gái.

XUÂN ĐỜI

Tòa soạn báo Đời đang dồn hết nỗ lực, để hết thì giờ để thực hiện số mùa xuân Con Chó với chủ đề:

ngợi ca tình yêu

36 BÀI YÊU của 36 nhà văn và ký giả

5 TRUYỆN NGẮN hay tuyệt vời, ai đọc cũng khoái.

5 PHIẾM LUẬN về yêu của 5 nhà viết châm biếm trứ danh

3 LUẬN THUYẾT 1 VỜ KỊCH cảm động 1 BẢN NHẠC tình bay bướm

Ngay bây giờ bạn đọc hãy gửi bài về cho Xuân Đời Con Chó.

Đề tên: Ông TRẦN ĐỨC UYÊN 143 - 145 Cống Quỳnh - Saigon.

VIỆN UỐN TÓC

ANNA - BANG KOK

UỐN TÓC và TRANG ĐIỂM DẠ HỘI, CÔ DÂU

do cô Thủy Lan tốt nghiệp tại ngoại quốc cùng nhóm thợ danh tiếng đảm nhiệm

TRẦN TRỌNG KÍNH MỜI

482, Phan Đình Phùng - SAIGON

THÔNG CẢM

Theo bản tin Việt Tấn Xã ngày 18-11 thì Văn Phòng phủ Tổng Thống cho biết rằng sau khi Tổng Thống kêu gọi các Sĩ Miên thông cảm trở về chùa, hầu giúp chánh quyền tái lập trật tự lưu thông và thì các vị Sĩ đã trở về chùa hồi 12 giờ đêm ngày 17 rạng ngày 18.

Bản tin không nói rõ cho độc giả biết, rằng trong khi các Sĩ Miên thông cảm với nhà nước để về chùa thì nhà nước cũng thông cảm ngược lại là bằng cách cho xe buýt của Cảnh sát chở các Sĩ về. Và vì có nhiều vị Sĩ quá yếu ớt sau nhiều ngày ngồi lý dầm mưa dãi nắng, nên Cảnh sát đã phải thông cảm cõng, khiêng quý vị lên xe.

Bài học của vụ thông cảm này là việc thông cảm thường xảy ra vào lúc nửa đêm. Đêm hôm khuya khoắt, vắng vẻ người ta dễ thông cảm nhau hơn.

Tuy nhiên trong chính trường nước ta vẫn có những vụ thông cảm xảy ra giữa ban ngày ban mặt. Thí dụ như quốc hội thời đệ nhất Cộng Hòa, mỗi lần gặp những cuộc đối chất gay go, lại ngưng nghị mười phút để thông cảm. Sau mười phút thông cảm, khi tái nhóm, không còn ai cãi nhau nữa.

THÔNG CẢM TRẮNG TRỌN

Các vụ thông cảm về chánh trị trên đây cũng không trắng trơn bằng vụ thông cảm về văn hóa vừa xảy ra. Đó là vụ bầu cử Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục do cụ đốc phủ Mai Thọ Truyền tổ chức.

Trước hết là ban tổ chức đã thông cảm công nhận rất nhiều hội được cử đại diện đi bầu. Chẳng hạn hội Phụng Tự Thánh Thần, hội Phật Học Nam Việt được coi là văn hóa đầy mình. Chỉ tiếc còn thiếu hội Phủ Giầy tương tế của các bà lên đồng và hội Thượng Công qui tế của quý vị thủ từ ở Lăng Ông! Ngoài ra còn có hội Điện Ảnh Văn Hóa, chuyên nhập cảng phim nhất là ngày nay đang nhập cảng phim chưởng! Cũng là một hội văn hóa.

Nhưng vụ thông cảm to lớn nhất là vụ các nhà đại diện của nền văn hóa nước Đại Cồ Việt mời nhau đi ăn nhậu, và bàn nhau trao đổi phiếu để dành chỗ. Đại khái có độ mười bốn (14) hội văn hóa tư với 6 cơ quan nhà nước, tranh nhau 16 ghế. Anh nào liên kết được với nhau thì anh ấy đớp.

Nhờ vào tinh thần thông cảm cao độ của các nhà văn hóa cho nên các ông Lê ngọc Diệp, đại diện hội Phật học Nam Việt, công cán Ủy viên của cụ Mai Thọ Truyền, đã đặc cử 13 phiếu, ngoài ra hai ông Đỗ văn Rỡ, Huỳnh công Thanh, nguyên đều là hội viên hội Phật Học Nam Việt, đều đặc cử về vang 12 phiếu. Tưởng chẳng cần nhắc nhở rằng cụ Mai Thọ Truyền từng làm Hội trưởng kinh niên của cái hội gổ mỗ này.

Kết quả cuộc bỏ phiếu cho thấy tinh thần thông cảm cao độ của các người đặc cử. Chỉ có bọn không biết thông cảm, bị thất cử là mới nổi sùng. Cho nên ông Luật sư Cung đình Thanh đã la to : «Đồ già mà phản thùng!» và một nhà văn hóa khác cũng nổi nóng : «Đồ tu hành cũng phản thùng!»

ÔNG ĐẠO CẤY

Vụ thông cảm to tát này là do tài văn hóa của Cụ Đốc Phủ Mai Thọ Truyền. Nền văn hóa nước ta lần, như vậy là đã lần xa lắm. Nhưng con đường dốc còn dài, tha hồ cụ lần tiếp!

KHÓ THÔNG CẢM

Trở lại chuyện các ông lục, các Sĩ Miên, dù các ông đã thông cảm với nhà nước, nhưng riêng Đạo Cấy không thấy thông cảm được với ông chút nào.

Thứ nhất là chuyện tranh đấu cho đồng bào Việt gốc Miên là việc thế tục, để các ông dân biểu và dân chúng lo, tại sao lại chỉ có riêng các nhà tu hành lo? Đã mượn toàn bộ áo nhà Phật đi biểu tình, lại vác cả một ông Tăng thống của một cái giáo hội Thống nhất đi biểu tình nữa, thật là lạm dụng cửa tam bảo quá! Thà rằng quý vị biểu tình đòi công nhận một giáo hội riêng đi; thì hãy mặc áo cà sa biểu tình!

Nhưng cái chuyện đòi hỏi cho đồng bào gốc Miên làm một sắc tộc thiểu số chính nó cũng là một chuyện khó thể chấp nhận được nữa!

Đồng bào Việt gốc Miên có tới gần 2 triệu người, trong số 14 triệu dân miền Nam! Họ lại có trình độ văn minh rất cao, một nền văn hóa rất lâu đời, và địa vị xã hội cũng lớn! Bằng có là có cả mấy dân biểu, có cả một vị Sĩ là Tăng thống, cai quản cả các Sĩ người Việt ở VN Quốc Tự! Vậy mà lại hạ mình làm sắc tộc thiểu số như người Banar, người Khorho! Đâu có được!

Nếu đồng bào gốc Miên muốn làm sắc tộc thiểu số thì hơn nửa triệu người Việt Nam nhập tịch Cẩm Bốt cũng đòi các quyền lợi ưu đãi của một sắc tộc thiểu số, liệu ông Sĩ Hà Núc có chịu không?

Bây giờ chánh phủ Việt Nam thử cử mấy vị Sĩ Miên sang yêu cầu ông Sĩ Hà Núc biệt đãi các người gốc Việt, đi thi bót điểm, đi lính được thăng cấp để

đàng, có tòa án phong tục riêng v.v.. liệu ông Hoàng Cẩm Bốt có chịu không? Sức mấy!

Có điều là trong suốt một tuần lễ các vị Sĩ Miên biểu tình, không một chánh khách, dân biểu, nghị sĩ và cũng không một tờ báo nào dám thẳng thắn phản đối họ! Có lẽ cũng là một thói quen ở xứ ta: không ai dám chống đối ai hết trừ phi vì tiền, hay vì lợi riêng. Thứ hai là không ai dám chống những người đang chống chính phủ, vì sợ mang tiếng bội chính phủ! Kể cả khi các ông dân biểu Kiên Sốt, Thạch Phen tuyên bố tâm lưm, một điều nói đồng bào Khor Me hai điều nói đồng bào Khor Me! Làm chi có đồng bào Khor Me nữa! Đã là Đồng bào thì cũng là đồng bào Việt cả chứ! Gốc Khor Me cũng như gốc Hoa, gốc Chăm và...gốc Bắc Kỳ chẳng nữa thì cũng là đồng bào Việt cả mà!

THƯỢNG HẠ LỤC ĐẦU

Thượng viện có một chủ tịch, hai phó chủ tịch, tức là ba cái đầu. Hạ viện cũng vậy, có ba cái đầu. Vậy mà người ta cứ luôn miệng chê bai Hạ viện, chê riều, đã kích đủ điều. Còn Thượng viện thì ít người chê riều, Ngay cả Thủ tướng chánh phủ khi được mời ra điều trần trước Hạ viện về vụ thuế kiếm ước, Thủ tướng cũng từ chối, viện lẽ không còn gì để nói thêm, vì bao nhiêu điều đã nói ở Thượng viện đủ rồi. Vậy tức là các dân biểu Hạ viện từ nay chỉ cần coi Ti vi xem Thượng viện làm ăn, hoặc là lên ngồi ké ở Thượng viện để vỗ tay cũng là xong nhiệm vụ, cuối tháng lãnh lương.

Tại sao Thượng viện có ba đầu, Hạ viện cũng có ba đầu mà Thượng lại cao sang mà Hạ lại tai tiếng xấu xí như vậy?

Thứ nhất có lẽ vì nguồn gốc xã hội. Thượng viện toàn là những nhà trưởng giả giàu có. Phi địa chủ thì cũng phú ông, hoặc con rể phú ông. Nếu không thì cũng là bác sĩ, luật sư, tướng, tá.

Các nhà Trưởng giả mỗi khi có chơi xấu nhau cũng biết đấu điểm rất khéo léo. Mỗi khi ăn hút cái gì đều rất kín đáo cả.

Thứ hai có lẽ là về tuổi tác. Tuổi trung bình của các dân biểu là 38 tuổi. Còn tuổi Nghị sĩ trung bình là 43 tuổi. Dù sao tui trẻ, con nít như quý dân biểu Dương Vi Long, Dương văn Ba, Dương minh Kính (tam dương bỏ thận hoàn) cũng hung hăng một cách lỗ bịch hơn là các vị lão thành như quý ông Trần Văn Quá, Trần thế Minh.

Nhưng không phải vì khéo đấu như mèo đấu cú và Thượng Viện không có lời cái đuôi dơ bần ra một vài lần.

Thứ nhất là trong lúc các cụ nghị hung hăng tranh đấu bỏ thuế kiếm ước, vỗ ngực áo vét xung là dân nghèo, thì chính các cụ lại tự ý tăng phụ cấp của mình thêm mười xin! Nói rằng để thuê thư ký! Mẹ kiếp cứ mỗi dân biểu, mỗi nghị sĩ lại thuê một thư ký

rồi đòi thuê một tài xế, một hầu cận v.v... thì cũng giải quyết được nạn thất nghiệp!

Thứ hai là vụ các cụ Nghị toan chấp nhận cho các cụ bắt thăm 3 năm cũng được ăn tiếp lương như các cụ bắt thăm 6 năm!

Sau khi cái dự tính trên bị báo chí đả đảo từ trong trứng nước, các cụ bèn ngưng lại. Nhưng thói tha nhất là cụ nghị Trần ngọc Nhuận lại đề nghị sau khi bắt thăm xong, cụ nghị rút có thể được cụ nghị trúng đổi chỗ cho! Nghĩa là nếu tôi ở lại anh ra đi, tôi có thể nhường cho anh, miễn là chúng ta thông cảm! Giá biểu thông cảm là bao nhiêu? Theo nghị sĩ Bùi văn Giải ước tính thì cũng phải tới 6 triệu?

Tại sao những sáu triệu? Ở lại thêm ba năm, 36 tháng lương, mỗi tháng trăm ngàn, vị chỉ là 3 triệu 6. Tại sao lại trả 6 triệu? phải chăng các cụ nghị mua cái ghế ở lại có hy vọng kiếm thêm 12 triệu, nghĩa là ngoài tiền lương còn làm ăn thêm được mười triệu nữa!

Đúng như ông nghị Nguyễn Mạnh Bảo nói, làm như vậy thì Thượng viện biến thành cái chợ trời! Đó, ai bảo Thượng viện hơn Hạ viện!

TUNG HOÀNH TỨ KHẨU

Trong vụ cãi nhau về bán chỗ ở Thượng Viện, hai cái miệng cãi hàng nhất đề chống lại đề nghị của nghị sĩ Trần ngọc Nhuận là cái miệng của các ông Nguyễn gia Hiến, Nguyễn ngọc Kỳ. Còn hai cái miệng bênh vực cho đề nghị trên hàng nhất là các ông Trần ngọc Nhuận và Nguyễn văn Chức.

Bốn cái miệng đó tung hoành ngang dọc làm cho nghị trường sôi nổi vô cùng. Có lẽ không kém gì bốn cái miệng ở Hạ Viện.

Dưới Hạ viện, có bốn cái miệng đã được coi là hàng hải đầy triển vọng là miệng của quý vị dân biểu Dương văn Ba, Ngô công Đức, Phạm duy Tuệ và Dương vi Long.

MỘT ĐÔI CÂU ĐỐI CHƠI

Nói đến ăn tết, Đạo Cấy nổi hứng muốn làm câu đối. Nhân đây, xin kể chuyện câu đối để quý vị nghe chơi.

Ngày xưa có mấy anh học trò học chữ nho, nghịch ngợm lắm. Một bữa, ba anh đang ngồi chơi trước cửa nhà thầy đồ, thì có hai cô con gái đi qua. Ba anh bàn nhau một hồi rồi ngăn hai cô con gái lại, bắt phải đối lại một câu. Câu đối ba cậu đưa ra là:

«Nhị nữ song hành, tung hoành tứ khẩu»
(Hai cô gái đi đôi, dọc ngang bốn cái miệng)
Hai cô gái giận quá, bàn nhau một hồi, rồi đối lại rằng:
«Tam nam đồng tọa, thượng hạ lục đầu»
(Ba cậu trai cùng ngồi, trên dưới sáu cái đầu).

ÔNG ĐẠO CẤY!

CƯỚI... XIN LÀ CÁI NỢ ĐÒI

Bữa cơm trưa được thanh toán chớp nhoáng. Đang ngồi xía răng hồi tưởng những bữa ăn thời tiền «kiếm ước». Bỗng bà nhà tôi đơn đã nói:

— Minh à, anh Tiến Rõ sắp cưới rồi đấy, anh ấy biểu mình trầu cau và hộp bánh cốm..

Tôi vội ngắt lời hỏi nhanh:
— Nó có «tống đạt» thiệp mời không, vợ tôi đồng đánh:

— Sao không. mình là bạn thân anh ấy, không mời thì mời ai, chắc là đám cưới lớn ăn ở Đại La Thiên lận! Tôi quạo thình lình:

— Lớn cái con khi.

— Ô hay! người ta quý mình người ta mới mời. Và lại ngày tụi mình cưới nhau, anh Tiến cũng đi dự, bây giờ mình phải đến trả lễ chứ.

Nghe vợ nhà dạy dỗ như vậy, cái nỗi buồn, nỗi giận, nó cũng mát dạ hả lòng. Nhưng khi ngâm đến chữ «Trả lễ». Tôi lấy làm 1 sự áy náy. Chả hạn, ngày trước hồi tiền cách mạng. Tụi tôi hai đứa cưới nhau Tiến Rõ «Đi» bao thư 5 xín.

Bây giờ, đồng bạc đang được ông «kiếm ước» phục hồi sinh lực trên nó vẫn được coi là bạc, mặc dù, tô phở tíu lũng bông vài sợi bánh, một hai miếng thịt, một miếng gan, vài cọng họ, tí rau diếp vài nhát ớt, ít miếng tóp mỡ chấy khét bán với giá 25 đồng.

Mà dù, mình chịu chui, để «trả nợ miệng» đúng con số 5 ngàn... thì cũng vỡ mặt rồi. Vay ai số tiền đó, bây giờ thời buổi khác khổ lương công chức (nhất là lương lính) thì chỉ còn cách vác... thân xác ném xuống giường trùm chăn kín mít cáo bệnh.

Nghĩ tới đây, tôi nổi máu, quát nặng lên:

— Thì nó là bạn, mình có thể đểch thêm đi, cũng vẫn cứ hợp lệ tình trạng.. bạn bè. Vợ tôi vẫn đứng đĩnh tinh táo:

— Tính như anh sao được có vay có trả. Em chả biết anh Tiến có khá.., hơn không, chứ tụi mình ngày xưa lấy nhau, mà không nhờ vụ «Đi Tiền Mặt» thì chắc «rối» lắm. Tôi biết rằng tật của vợ tôi là tật của kẻ nghèo mà ham trưng bày nhân, lễ, nghĩa, trí tín, nên dù có thuyết sùi bọt mép cũng bằng vô ích. Thế nên tôi dụ khi:

— Hay là mình đi một mình, rồi bảo với tụi nó là anh đi công tác xa. Đàn bà, dù sao cũng dễ nói dối.

Vợ tôi nguýt tôi một cái, rồi cắt phăng cuộc bàn luận, bằng một quyết định tối hậu:

— Đi, thì đi cả hai, giá nào cũng phải đi!

Tôi chả thêm cãi.

Tôi thở dài ngồi im.

Buổi chiều tới sở làm. Câu chuyện được mang ra «hội thảo» là chuyện cưới xin. Thôi thì, mỗi người một ý, người thì bảo: thân thì có thể «nghịch» nhau một tí, vừa có vẻ tiểu ngạo, vừa tỏ mình.. biết đùa dai, mà chả hao tốn bao nhiêu. Thấy ý kiến có vẻ nghe được tôi hỏi vợ kế hoạch thực thi. Người bạn vui vẻ nói:

— Khó khiế gì đâu, ông mua một cái hộp thực to, một cái khác vừa vừa cỡ thế, độ chục cái, gói ghém đăng hoàng, bỏ chung theo thứ tự to nhỏ. Rồi đến, cái cuối cùng, nhỏ nhất, mình viết chữ, chúc cô dâu chú rể thực kêu trên tờ giấy một đồng. Anh cứ thử tưởng tượng xem, mắt công mở cả chục cái hộp với sự háo hức, để rồi gặp lại chúc mừng kỷ tình cảm mà nhẹ tênh vật chất. Tôi cam đoan cả cô dâu mí chú rể sẽ bỏ lên mình nhau mà cười. Thế là ít ra mình đã tạo được «Kỷ niệm» đẹp cho vợ chồng hẳn.

Một người khác gật gù tán thành ý kiến này ông ta cho rằng, đi cưới như vậy là đúng tinh thần «Tiết kiệm và ước tính».

Riêng tôi thì vui mừng ra mặt, nôn nóng chờ giờ tan sở để đi mua quà cưới tặng bạn.

Tôi hùng hục đi mua số hộp to nhỏ, gói ghém kỹ lưỡng, cột lờ cột liếc, ra về ghê lắm. Đầu đó, sông phẳng tiền bạc tôi ôm chiếc hộp kenh càng đó, ra về với

tất cả sự hân hoan thơ thới. Suốt chặng đường hình ảnh vợ chồng mới cưới: «Ông bà Tiến Rõ» hồi hộp đến đỏ mặt hồi như coi phim trình thám của Hít Cốc để mở lần lượt từng chiếc, từng chiếc...

Tôi khoái quá, cười một mình hoài, nhưng, khi nhớ đến «Bà xã», nụ cười hơi khựng lại, biết khai cái gì với mẹ ta đây, chả lẽ nói thực thì sức mấy mẹ chịu, mẹ nổi tiếng «ngoan cố» mà giờ thì đã thành một cái tật vi đại. Tôi nhỏ từng cọng tóc để tìm cách «đối vợ lừa con» ừ, đây rồi mình cứ phịa đại:

— Đây là chuỗi hạt trai trị giá trên 10 xín, may quá, nhờ có thằng bạn đồng sở bảo lãnh và giới thiệu với bà chị nó chuyên buôn bán kim cương, ngọc thạch và hạt trai... bán trả góp, mình phải tỏ ra hách hơn nó chứ. Trước nó đi mình 5 xín, giờ mình trả nợ trên 10 xín, có hóa đơn đăng hoàng mà, và lại, mình lại ý tứ lịch lãm, vật kỷ niệm này vợ nó sẽ mang trên cần cổ trọn đời, còn việc cái hộp to quá, kenh càng quá. À, thì tại món quà đắt giá, mình cần phải để nhiều lớp hộp, để tụi nó hồi hộp mới quý. Lối thoát hiểm cứ sáng dần lên trong óc. Tôi tin rằng, vợ tôi cũng sẽ hài lòng đến thẹn người ra.

Quả vậy, vợ tôi sau khi nghe tôi trần tình, hân reo lên như chính hẳn được tôi «tặng» món quà quý giá này. Thôi thì bà ta tung tăng như con chim, bà lôi bộ quần áo «cưới» để tận đáy hòm ra «úi» thật kỹ lưỡng, thật tươm tất, đầu đó xong xuôi, vợ chồng trịnh trọng dắt nhau đi trả nợ miệng.

Tới nhà hàng Đại La Thiên, vợ chồng tôi, được Chú rể Tiến Rõ đón tiếp tận ở ngoài đường và hẳn thấy tôi vác chiếc hộp quá lớn, mặt hân thoáy về «khách sáo» hẳn nói với giọng trịnh trọng nghe cảm động đến ứa nước mắt:

— Bạn bè cả, Anh chị mua làm gì cho tốn kém..

Hắn nói xong, không để cho tôi vào giới thiệu cô dâu. Thế là tôi có dịp vượt khỏi bàn tay vợ trong chốc nhất. Chứ rề, Tiến rõ kéo tuốt tôi ra ngoài hiên hẳn dạo đạt niềm bản khoăn:

— Tao với mày là chỗ thân tình, mày bày vẽ quá. Đến với nhau như thế này là quý báu lắm rồi.

Tôi cố tạo vẻ tự nhiên, thân mật bá vai hẳn mà rằng:

— Thì tao cũng nghĩ như mày, nhưng chả lẽ trong dịp vui mừng, dịp để mình tặng nhau kỷ niệm, mày cũng nên cho phép tao bày vẽ «tí» chả lẽ, đến tay không mày đã vậy, còn người ta còn bà xã mày coi sao tiện.

Tiến Rõ cho đó là chân lý nên gật gù kéo tôi vào trước mặt cô dâu, hẳn không tiếc lời ca ngợi cái tình bạn cao vời của tôi với hẳn. Mặt vợ tôi thoáng vẻ kiêu hãnh. Bất chợt tôi hồi hộp nhón nhác đảo mắt tìm kiếm chiếc hộp, mồ hôi tôi tự nhiên ứa ra. Chiếc hộp to lớn kenh càng đó đâu. Tiến Rõ mở vào giờ này thì chỉ còn nước độn thổ. Tôi bắn xúc xích lên, rút khăn lau mồ hôi lia lịa.

Tôi lúng túng đến muốn cứng cần cổ, trong khi vợ tôi cứ phẩy phẩy, trông ứa gan... Đây rồi, cái tà áo cưới của cô dâu nó đập vào cái hộp quà quý giá... làm tôi tí nữa ngộp thở. Thế là, sự thắng bằng đã về với quả tim. Tôi hẳn

hoan theo vợ ngồi bàn đầu lão... đợi đủ tấc số, chớp nhanh chuồn lẹ cho tiện việc sổ sách.

Bàn của vợ chồng tôi, được xếp gần đủ tấc số. Vợ tôi cứ luôn miệng nói cười. Tôi thì cứ ngẩn nhìn chiếc hộp. Ừ, quả nhiên trông nó «hách» nhất trong đồng quà tặng. Tôi lại yên tâm thêm một tí, đề nốc hết ly này sang ly khác.

Trận cười, giọng nói cứ bốc cao dần theo hơi men bay lượn lơ theo khói thuốc. Những lời chúc cứ đều đều được thốt ra từ những cửa miệng tươi như hoa. Khi cô dâu chú rể dắt nhau đi từ bàn «trình diện» thì cao lương mỹ vị đã được biến sạch vào bao tử... và thực khách cứ lui dần. Tôi bám vợ tôi liệu «chuồn»Nàng gật gù và đứng dậy ra chào và chúc Tân lang, Tân giai nhân một lần chốt.

Khi thoát ra tới đường, tôi ghé tai vợ tôi hỏi nhỏ:

— Mình thấy thế nào.

— Vui quá, anh khéo lắm đấy nhé. Em hãnh diện mãi về món quà của mình, nên chả ăn uống gì. Bây giờ thấy đôi đôi. Hay là tụi mình ra «La ca» chớp mì vịt đi. Lâu lâu mới có một lần. Tiết kiệm, nhịn mồm, nhịn miệng mãi cũng thế thôi..

Tôi gật gù tán thành ý kiến của hiền thê rồi phọt miệng nói:

— Cũng may, mình không đi tiền mặt nếu đi thì bây giờ lấy tiền đâu mà ăn mì vịt, Kề cũng chó thật, tụi Ba Tàu khôn thấy mẹ nó đểch thêm tăng giá để lập công với ông «Kinh Tài» nhà Nước nhưng thức ăn dọn ra mỗi người gặp một đĩa là đã hết. Anh tin rằng bữa nay nhiều người bị đói... Riêng mình thì không sao kể cũng lời chán.

Vợ tôi ngo ngác gật đầu và tíu tít vẫy gọi chiếc xe Taxi. Bất giác tôi cất tiếng cười ha hả... Đờ rồi hẳn hoan thắp tụi vợ đi ăn mì vịt,

NGƯỜI HỌ TRẦN

CRÈME THORAKAO là 1 mỹ phẩm đặc sắc, làm cho da mặt xinh tươi

● đối lập với đàn ông ●

CƯỚI! CƯỚI!

— HOA MƯỚP ĐĂNG

Trời đang trở gió lạnh, bàn chuyện cưới vợ kè cũng hợp thời. Ngày xưa, còn thời bình, các công cuộc nổi dậy... đòi cưới vợ của các anh con trai lại rất hăng, rất cảm động! mới nứt mắt, 15, 17 đã vùng lên... đòi cưới vợ, y như con nít đòi sắm áo Tết. Ham mà cưới không cần tính sổ chi thu. Cưới cho vui cửa vui nhà. Thời nay, thời chiến, có trại nhập ngũ, có khắc khổ, có tăng thu giảm chi, có kiệm ước, con trai ra số lố. Hoặc có ý định cưới vợ cũng như đi làm áp phe thương mại, tính toán, cân đo kỹ. Có mấy anh yếu bóng vía, thập thò, thì sợ cưới vợ như sợ... đi lính! Con gái ở thế bị động nên bị kẹt lầy!

Mấy anh con trai thời nay ra ở lỡ thời để mần chuyện ái tình tiểu thuyết thời đại, tìm bạn bốn phương, giới thiệu hôn nhân vv...yêu lẹ, cuốn gói lẹ, tiến nhanh đánh mạnh, rút mau. Con gái chúng mình dễ tin, tưởng họ mơ màng, cao thượng, quân tử, thì... hổ to! Con trai bây giờ khôn hơn, đáo để hơn. Mần tình bằng tà thuật, yêu đương với đầy đủ chiến thuật can không nổi! Mỗi ngày nhìn ngoài đường lác đác có mấy chuyến xe hoa. Trong khi chỉ sơ sơ đọc tin trên báo, có hàng tá anh chàng chuyên viên lái tàu bay giấy, nhảy dù, biểu diễn trò xiếc quái ngựa chuối, hát...tuyệt tình ca!

Ván bài «cưới» của con trai thời nay được dàn cảnh hấp dẫn, sôi nổi, «trữ tình» và thường kết thúc... đứt gãy chuông! Anh con trai đưa ván bài đi ngon tròn qua mấy giai đoạn:

— Giai đoạn đầu. Tấn công lý thuyết. Khi hẹn được cô bạn nhỏ đến công viên, ra bờ sông hay vào rạp hát bóng, anh tung ngay bữa bổi «cưới» làm cho cô bạn hoa mắt đề đề... bất hồn. Anh còn biểu diễn những lời ca mùi, ăn khách. Anh sẽ tỉ tê: «Anh nhất định sẽ cưới em. Anh xê ri ơ số... đánh, không ra mần tình giả, không... có hậu!... Anh chỉ đòi đòi muốn có em làm vợ anh».

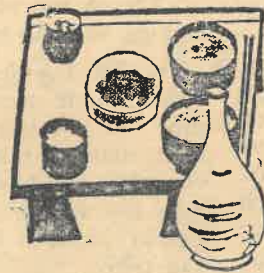
Con gái chúng mình ai chẳng thích được yêu, ai không mơ ngày cưới? Được đánh trúng tim đen là hy vọng vọt lên tận mây xanh.

— Tới giai đoạn thứ hai. Cuộc tấn công tình cảm đã thắng. Con gái đang tin và hy vọng. Bây giờ về phía anh còn trãi những bản tình ca đượm màu cau trầu như đã... thiếu vài hết nồng hết tham đã bị nhả bã. Anh cố tránh nói tới tiếng «Cưới» y như người ta ngại nói tới «Hòa Bình» «Việt Nam Hóa».

(Xem tiếp trang 51)

● LINH-TRANG phụ trách ●

trong nhà ngoài ngõ TRÚC LY

Đàn bà con gái...bị nạn

— Hồi này đàn bà con gái bị ăn hiếp quá cỡ. Đang bị đồn kiếm ước giáng xuống đầu tối mắt tối mũi. Ra đường bị mấy anh lưu manh giật xách tay, moi hết tiền đi chợ. Chưa hết mấy bạn gái non lại hay bị mấy tên.. quý đốn đường đoạt tình. Tưởng chuyện «ăn hiếp» gái tơ là chỉ dành cho mấy anh cao bồi con... Nào ngờ mới đây lại nghe một «ông bự» nào đó, rồi đến một ông già 62 tuổi tính đoạt ngón sờ trường ác ôn của mấy chú ma cà bông nhóc... Mấy ông cũng bắt nạt con gái yêu uối để tống tình. Chắc khi nhốt mấy ông bự, ông già... đề này vào nhà pha, phải nhốt riêng với anh lưu manh nhỏ vì mấy ông thuộc về loại... chúa, sợ mấy ông khéo dạy nghề cho bọn nhỏ mà... hư hết.

Cũng lại... tai nạn cho đàn bà

— Tình mẹ chồng nàng dâu thời này kè ra ít lắm lý gay cần như mấy chục năm về trước. Tiến bộ đáng mừng cho đàn bà con gái chúng mình. Vậy mà mới đây đọc thấy cái tin một nàng dâu, vì đi làm có tiền lương nhiều cứ bị bà mẹ chồng đòi ăn trọn. Tình thế cứ thế mà... lúng cụng. Bao giờ những chuyện cãi vã giữa mẹ chồng và cô dâu, anh chồng cũng

đứng vào thế... trung lập kệt! Vì vậy khi nghe mẹ và vợ đang cùng ca khúc «tân cổ giao duyên» om tỏi. Anh chồng, nghe đâu đã được bà má hứa cưới cho cô vợ khác «thơm hơn, bèn xách ghế phang vào đầu vợ cho máu chảy đầm đề tới ngất xỉu... vậy thì chỉ vì cô vợ tới hết hơi... «thơm» vì nàng dâu kiếm được nhiều tiền đem về nuôi mẹ, nuôi chồng, nuôi con mà người đàn bà nạn nhân phải khổ đến thế sao? Cứ mỗi lần con gái định lấy chồng mà đọc tin này thì lại... muốn ở một mình cho yên thân!

Của rẻ

Một bạn gái, chị T.M vừa mới viết thư về kể lại một trường hợp chị mua làm của giả như sau: Một bà bán nhân hộp đến gạ chị bán với một giá thật rẻ chỉ có 70đ. một hộp thay vì giá ngoài gần 200đ. Chị M coi đàn giá ngoài giống y hệt... Đãi Loan. Có người mang hàng tới nhà lại rao rẻ quá nghe mà ham. Mua xong mấy hộp, người bán đã tung cánh chim biệt dạng chị M khui nhân hộp thì ô hô... là một thứ nhân thực thứ chính cống làm tại Chợ Lớn...

Trường hợp đó cũng thường xảy ra cho chị em chúng mình, vì dễ nghe dễ tin. Ai thấy của rẻ lại không ham. nhất là ở vào thời vật giá leo thang vùn vụt này? Chị thỉnh thoảng ra phố thấy có người chạy theo ăn cần gạ gẫm bán cho 1 hộp phấn 1 lọ nước hoa và kèm theo lời quảng cáo ngọt xớt! thứ thiệt rẻ! thứ thiệt tốt! «Chị chớ vội nghe mấy lời gạ gẫm tán tỉnh lưu động đó. Chắc chắn ít có thứ thiệt mà phải rao hàng lang thang như thế. Và cũng nên để ý đến khách bán lạ nhào vào nhà quảng cáo của rẻ, của tốt... Của đó nếu không là của giả cũng là của gian.. rước vào thân, y như rước họa.

● vào đời ●

cưới hay không cưới?

► NGUYỄN THỊ PHƯƠNG ANH

Đó là một vấn đề lớn. Vấn đề rất lớn đối với các bạn trẻ chúng ta hôm nay.

P.A tôi có người bạn gái tên T.Q — sinh viên được khoa. Cách nay sáu năm T.Q có yêu một người bạn sinh viên cùng lớp. Mỗi tình thật đẹp và êm đềm. Cả hai thương yêu nhau tha thiết, tưởng chừng xa nhau một ngày cũng không chịu nổi.

Như những kẻ yêu nhau khác, việc gì phải đến sẽ đến. Đó là chuyện cưới hỏi, chính thức chung sống với nhau cho đến răng long đầu bạc. T.Q muốn «ngay vui» của một đời con gái» sao cho rình rang, nở mặt nở mày với bạn bè, hãnh diện với bà con. Ngày cưới sao cũng phải có xe hoa, phù dâu, phù rể đồng phục sang trọng đúng mốt, khách khứa phải đông. Đãi khách phải chọn nhà sang trọng. Và cô dâu trang phục rực rỡ trong ngày cưới. Dù gì, cô dâu cũng là một sinh viên được khoa, một được sĩ tương lai, một người của giới tri thức hào hoa phong nhã.

Thêm nữa, khi chú rể đưa gia đình đến đám hỏi, nhà gái bằng lòng ngay nhưng đòi điều kiện. Vốn

THỜI TRANG

Đây không phải là kiểu thời trang áo cưới của các bạn gái chúng mình mà là một thứ «thời trang chữ nghĩa»...Hồi này chữ nghĩa càng khó, càng đông dầy và mang tính chất thời trang quyến rũ, y như một áo dài ngắn nửa kín nửa hở của đàn bà.

Đàn ông thiết là rắc rối...Bây biện đủ thứ, đề ra kiệm ước, nặn ra chữ nghĩa. Nếu không có ông Kinh, ông Tài «lịch sự khả ái» thì đâu có món thời trang đang thịnh hành như bây giờ.

Ai đời giữa mùa «tăng thu giảm chi» nóng bỏng như dầu sôi lửa bỏng». các ông tung ra một áo thời trang «thông cảm» và cổ võ thiên hạ nên mặc gấp vào cho quen da: Mặc vào để gồng mình mà chịu cơn nắng lửa mưa dầm : dầu hỏi, dầu xăng, trút ào ào lên mặt, lên mũi. Tới

chuyện đàn bà ●

chỗ nào cũng nghe «thông cảm». Ông nhà dân hạch ông nhà nước đã đời, ông nhà nước bảo ông nhà dân nên thông cảm... Rồi ông nhà dân cũng lác đác thông cảm..

— Anh vọt xe vượt đèn đỏ, coi như không có... luật đi đường bị thầy áo trắng huyết còi biên biên chép chép, anh lại cười gượng để xin thông cảm...

— Nghe nói mấy anh chở hàng lậu cũng nhờ mấy ông ra «thông cảm» ầu, nên mới ra nông nổi...

— Các ông bà bán quá giá, bán chợ đen, chợ đỏ, có bị khách hàng kè nhề, cũng lại đồ cho 2 ông Kinh và Tài đề mà xin 2 chữ cảm thông!

— Ở mùa cưới những anh chuyên

nhà gái là người miền Bắc, nên theo phong tục tập quán đòi lễ hỏi phải thật to với ba trăm phần quà, trầu cau chia cho họ hàng thân thích. Quà thì mỗi phần một hộp bánh quế, một hộp chè tàu ngon.

Quà cưới cho cô dâu, nhà gái đòi phải có một đôi bông kim cương 14 ly, rồi nào lắc (plaque), dây chuyền, vòng Semaine bộ áo cưới với đủ lệ bộ, náo bướm vàng cài đầu, hoa cài áo, khăn, mạng, và ba chiếc xe Hoa Kỳ, lộng lẫy rước dâu. Một chiếc cho tân nhân, một chiếc phù dâu phù rể, một chiếc cho gia đình nhà gái. Cuối cùng tiệc cưới, nhà trai phải dành cho nhà gái hai trăm phần thực khách.

Khốn nỗi, chú rể con của một gia đình công chức hạng B, lương ba cọc đồng, đầu tháng lãnh lương giữa tháng đã hết nhẵn, cuối tháng phải lo chạy gạo, vay mượn, nợ nần. Cố gắng cho con trai theo học được Khoa Được đã là một sự hy sinh phi thường.

Do đó, những điều kiện của nhà gái đưa ra, cộng với phí khoản cưới xin tại nhà trai tốn kém ít ra cũng phải trên năm trăm ngàn chưa chắc đã thực hiện nổi.

Nhà trai nghe đặt điều kiện, rụng rời tay chân, vằng vặc hoa mắt, chặc lưỡi kêu trời, xuống nước năn nỉ; xin nhà gái bớt cho. Nhà gái khăng khăng không chịu, bảo một đời chỉ có một lần v.v... Và nổi ao ước của cô dâu chỉ có ngần ấy thôi.

Cuối cùng là cho đến hôm nay, sáu năm sau. T.Q đã trở thành cô được sĩ cô đơn. Người yêu của T.Q đã trở thành sĩ quan của cục quân y. Và chàng đã có vợ một con n. Vợ chàng một nữ sinh nghèo, không đưa đời, không đặt một điều kiện nào kể cả đòi áo

(Xem tiếp trang 51)

viên đào mỏ cũng tập cho nhà gái biết «thông cảm» để anh cùng một lúc bợ được 2 thứ: được vợ ngon lành và được món của hồi môn khá bở...

— Đàn bà thường theo sát nút thời trang, càng thấy khía cạnh ráp nổi, cắt may của chiếc áo thông cảm quá là bí hiểm, màu sắc tối mờ, mặc vào càng xót xa!

Thông cảm! đi tới đâu cũng nghe thông cảm.. Thông cảm nổi bật, thông cảm êm dịu nghe thông cảm.. như nuốt phải rau đắng!

Có điều đàn bà hay thắc mắc. Không rõ mấy ông gian thương, mấy ông làm áp phe cỡ bự đã nhờ «thông cảm» nơi nào bằng thứ bùa ngải gì mà vẫn có bạc đông, vẫn khỏe ru và vẫn khỏi phải thông cảm theo kiểu như hợn dân quèn này... vậy hờ các ông?

DIỄM TRANG

(Tiếp theo ĐỜI SỐ 10)

Cuộc điều tra nhằm vào giới nam nữ sinh viên ở năm thứ ba và năm thứ tư các trường đại học ở Mỹ và ở các nước khác trên thế giới. Sở dĩ có sự lựa chọn này, vì các lý do:

1 — Họ là một tập thể tương đồng.

2 — Họ là những phần tử sẽ giữ địa vị trong xã hội, và điều khiển xã hội ;

3 — vì học thức và kiến thức của họ, họ sẽ trả lời được xác đáng trọn vẹn các câu hỏi ;

4 — Dễ gặp gỡ họ ở bất cứ một quốc gia nào ;

5 — Họ đã hoặc sắp trưởng thành.

Các mẫu câu hỏi.

Bản thăm dò được gửi đến 2.100 sinh viên ở năm thứ ba và năm thứ tư tại 21 trường cao đẳng và đại học Hoa Kỳ, tài liệu được gửi kèm theo với thư giải thích, với lời hứa là sẽ giữ hết sức bí mật tên người trả lời, quả quyết là sẽ không để lọt ra bên ngoài các thư trả lời của sinh viên. Nếu trong trường nam nữ sinh viên học chung, thì bản thăm dò được gửi 50 cho nam sinh viên và 50 cho nữ sinh viên.

Bản thăm dò tương tự cũng được gửi đến 300 sinh viên (150 nam, 150 nữ) của các trường Đại học Anh Cát Lợi và Gia Nã Đại. Các sinh viên trường Đức được gửi nhiều hơn là 450 bản.

Bản thăm dò cũng được gửi cho 200 quân nhân trẻ tuổi ; 100 bản cho các nam nữ thanh niên vùng bờ biển Californie ; và gửi đến các bà vợ trẻ ngụ trong cư xá đại học, để tìm hiểu xem sau khi thành hôn thái độ tình dục ở các bà thay đổi như thế nào,

Trả lời :

Tổng cộng, cuộc điều tra nhận được cả thảy 2.259 bản thăm dò có trả lời đầy đủ, trong số này có 2.202 của các sinh viên còn độc thân chia ra :

— Hoa kỳ (21 trường),...

Tổng c : 1.393 ; nam : 665 ; nữ : 728

— Các nước khác :

809 ; 436 : 373

— Các bà vợ trẻ trong cư xá đại học : 57.

Ngoài ra, còn phải kể đến 48 cô sinh viên Ý Đại Lợi cũng gửi bản trả lời đầy đủ.

những kết quả của một cuộc điều tra quốc tế về tình dục và thanh niên

trích dịch cuốn
TÌNH DỤC
HOANG LOẠN
(THE SEXUAL
WILDERNESS)
của VANCE PACKARD

LARS
GUSTAFSSON

Ở Mỹ, số nữ trả lời nhiều hơn số nam, ở Âu châu thì trái lại.

Ước khoảng một phần ba các sinh viên được hỏi có gửi kèm theo bản trả lời những nhận xét, ý kiến riêng của họ, có bản nhận xét riêng dài đến 1.800 chữ. Có người thì phê bình gắt gao về một số các câu hỏi ; có người lại cho rằng nếu chỉ trả lời vắn tắt «có» hoặc «không» thì không đủ ý nghĩa cho nhiều trường hợp. Tuy nhiên, nói chung thì các sinh viên đã cố tìm cách trả lời cho thật đầy đủ với tinh thần thiện cảm, hơn là bực tức.

Phân tích các kết quả

Việc phân tích để tìm hiểu sự thật cho đầy đủ về cuộc sống tình

dục của số sinh viên trả lời các bản thăm dò, thật là khó khăn và lâu dài. Dưới đây là những tóm tắt :

Trạng thái tình dục ở nam sinh viên : các nam sinh viên Mỹ, theo như bản điều tra do họ trả lời: tỏ ra có đời sống tình dục không mấy sôi nổi. Các sinh viên trước 21 tuổi đã có kinh nghiệm giao hợp một lần chỉ đạt đến con số 51%.

Trạng thái tình dục ở nữ sinh viên : theo điều tra của tác giả, thì con số các nữ sinh viên không còn trinh tiết nữa đã tăng lên nhiều so với cuộc điều tra năm 1960. Sự thật này được chứng minh bằng những bách phân trung bình thu lượm được trong các cuộc điều tra của

Kinsey cho thấy khoảng 27% các nữ sinh viên được hỏi tuyên bố là trước khi đến tuổi trưởng thành đã có một lần giao thiệp với đàn ông; còn tác giả thì thu được kết quả là 43%, như vậy là có sự tăng gần 60%.

Theo sự thăm dò của Ehrmann tại viện đại học ở miền Nam thì 13% các nữ sinh viên được hỏi trả lời là không còn trinh trắng. Bách phân này tăng lên đến 32% cho các sinh viên ở năm thứ ba và thứ tư của các trường đại học ở miền Nam. Như thế là kết quả của Ehrmann và của tác giả thu lượm được gần đúng với nhau đối với các nam sinh viên, còn đối với các nữ sinh viên thì con số tăng lên gấp đôi. Các kết quả của các cuộc điều tra cho thấy: giả thuyết cho rằng các cô có cuộc sống tình dục sôi nổi hơn các cậu là đúng.

Các câu trả lời của các nữ sinh viên, cho ta những ghi nhận sau :

1.— Một tỷ lệ khá lớn các nữ sinh viên vẫn còn trinh tiết (hơn 40% ở các lớp cao) ;

2.— Không có điều kiện nào để nói được rằng các cô gái mới ngày nay có quan niệm và giao thiệp với đàn ông trong tinh thần chịu đựng và thụ động như các nữ sinh viên ở năm đầu tiên của chương trình học đại học. Chứng tỏ giữa nam và nữ đã có sự bình đẳng về tình dục.

3.— Trong điều tra của tác giả, con số các cô giao hoan với đàn ông tăng lên nhiều so với các cuộc điều tra có từ trước, những người đàn ông ăn nằm với các cô sau các cô không lấy họ làm chồng. Năm mươi ba phần trăm các cô không còn trinh đã từng có hơn một tình nhân và hơn một phần ba các cô tuyên bố là « đã ăn nằm với nhiều người đàn ông », hoặc « rất nhiều » nữa là khác.

Quan niệm tình dục của nam nữ sinh viên : Trong các trường đại học Mỹ, lý tưởng trinh trang của người con gái trước khi về nhà chồng dường như đã bị đại đa số bỏ rơi. Đa số các nam sinh viên ngủ với một cô gái mà chàng SV ấy có ý định sẽ lấy làm vợ, các cô gái thường trung bình là 18 tuổi, tuổi được coi là bình thường. Các cô thì bảo thủ

hơn một chút, các cô muốn rằng người con gái nên đến 21 tuổi đã mới nên đính hôn với nhau. Cả nam lẫn nữ đều không mấy quan tâm, nếu thấy người tình của mình không còn trinh, đã có kinh nghiệm chăn gối. Các nam sinh viên cũng không mấy chấp thuận tự do tình dục cho đàn bà, như đã dành cho đàn ông.

Các nam sinh viên và vấn đề chơi điếm. Theo kết quả của cuộc điều tra của tác giả, thì con số các sinh viên đi chơi điếm giảm xuống đôi chút, nếu đem so sánh với các kết quả thu lượm được của hai ông Kinsey và Kirkendall.

1948, Kinsey ghi nhận con số các sinh viên còn ít tuổi ngủ với một cô gái làng chơi.....22%

1950, Kirekendall thăm dò 200 sinh viên đã có một lần kinh nghiệm tình dục.....19%

1966, kết quả thu được của tác giả.....4%

Với những con số trên đã chứng minh lý thuyết của Winston Ehrmann là đúng, Ehrmann nói : « quan niệm tình dục của người Mỹ trước khi có cuộc hôn nhân đã bị thay đổi từ bốn mươi năm nay, là : họ đi tìm những cuộc giao hợp xác thịt giữa những người cùng một đẳng cấp, trình độ xã hội với nhau, quan niệm này càng ngày càng bành trướng. »

Quan niệm khác biệt vì quốc tịch.

Thật ra, mỗi quốc gia có một đời sống tình dục khác với quốc gia khác. Có nước, tình dục phát triển mạnh, có nước lại trầm lặng. Các sinh viên Bắc Mỹ, Gia Nã Đại tương đối bảo thủ hơn các nơi khác. Các sinh viên Đức thì quan niệm phải tự do đến cùng. Tại Thụy-Nga-Đan, tình ái được tha hồ, thả cửa mà hưởng thụ. Các sinh viên Na Uy cũng chủ trương thả cửa hưởng thụ, nhưng họ cũng nghĩ rằng : cô gái nên để dành trinh tiết của mình cho người chồng tương lai. Còn các nam sinh viên Na Uy thì chủ trương ; gặp đâu chơi đấy, họ chỉ thua có người Anh Cát Lợi.

Điều ngạc nhiên hơn cả trong cuộc điều tra của tác giả, là các sinh viên Anh Cát Lợi tỏ ra hết sức

tự do tình dục cho cả nam lẫn nữ. Nhà bình luận Henry Fairlie năm 1966, tức là năm có cuộc điều tra của tác giả, đã nói rằng : « Nước Anh, ít ra cũng trong lãnh vực tập quán, đã tỏ ra là nước vô luân nhất ở Tây phương », lời phê bình này được coi là đúng.

Nghề nghiệp ảnh hưởng đến tình dục. Phụ nữ Hoa kỳ có khuynh hướng lựa chọn nghề nghiệp nào thích hợp với khả năng, thuận tiện cho điều kiện của họ. từ nghề nghiệp ấy họ sẽ tìm được sự thoải mái, tự do trong vấn đề tình dục.

Ảnh hưởng tuổi tác vào tình dục. Các sinh viên Mỹ luôn luôn nhấn mạnh đến điểm : tuổi trưởng thành về tình cảm mới là đáng chú ý chứ không phải là tuổi pháp định. Tình dục này nở với tuổi trưởng thành của tình cảm. Nam sinh viên cho biết từ 20 đến 22 tuổi là tuổi họ tăng tiến mạnh về tình dục, về phía nữ thì không có rõ rệt nào.

Tùy loại trường-học : Các trường đại học ở những tỉnh xa xôi, hay thuộc vùng thôn quê, các nam nữ sinh viên có khuynh hướng bảo thủ, ít hoạt động tình dục, các trường ở thành thị đông dân cư, các nam nữ sinh viên có khuynh hướng tình dục rất sôi nổi. Sinh viên tại các trường Đại học tư thường có đời sống tình dục mạnh và tự do hơn sinh viên các trường công. Sinh viên các trường Tin Lành càng ít kinh nghiệm về tình dục hơn là sinh viên trường Thiên chúa giáo.

(CÒN NỮA)

Nuôi gà

Một thiếu phụ vào trại gà hỏi ông chủ trại :

— Tôi muốn nuôi gà đẻ. Xin ông bán cho tôi hai mươi con gà mái, mười con gà trống !

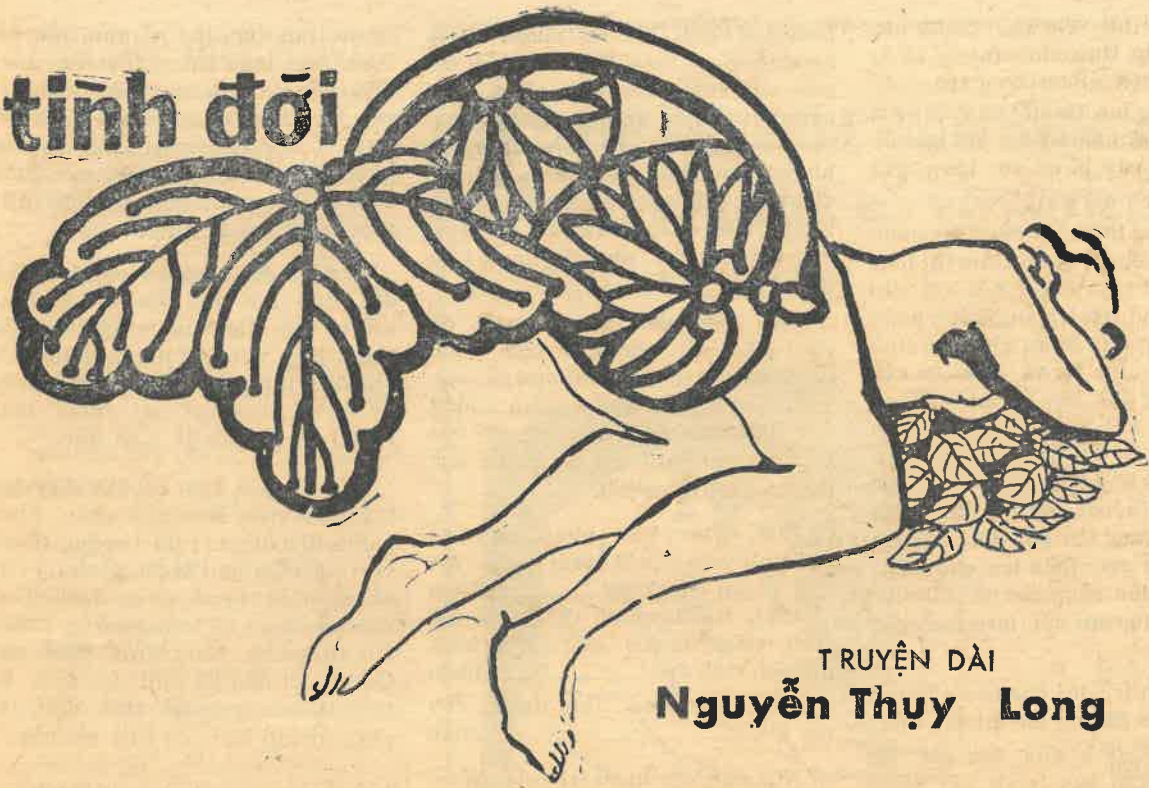
Ông chủ trại :

— Bà mua làm gì gà trống nhiều thế. Hai chục gà mái thì hai con gà trống là dư sức rồi.

Bà khách lắc đầu :

— Ông cứ cho mười con gà trống đi ! Ông là đàn ông đâu có hiểu được sự nóng lòng của đàn bà khi phải chờ đợi.

tình đôi

TRUYỆN DÀI Nguyễn Thụy Long

11

Lệ dậy khôn dậy khéo Ri một hồi, nàng ưng chịu:

— Được, em làm gì được đến đâu hay đến đấy. Nàng buồn ngủ díu mắt, nàng nằm quay mặt vào tường, Lệ nói gì nữa Ri cũng không nghe thấy.

Tối chiều đại úy Bob lái xe đưa ra quán Chicago 1 cái giường, hán khiêng vào phòng Ri. Hán còn mang theo không biết bao nhiêu thức ăn, đồ hộp, tủ lạnh, ti vi đầy đủ. Căn phòng nghèo nàn bây giờ sáng rỡ như được dát hào quang. Lan ngựa nhìn căn phòng của Ri với tất cả thèm muốn, nàng lại tủi cho thân phận mình, buổi tối hôm ấy nàng uống rượu say mềm, tiếp một loạt mười thằng lính Mỹ da đen.

Nửa đêm nàng nôn mửa thốc tháo, ngày hôm sau nàng trở bệnh nặng. Ri nhờ đại úy Bob đưa nàng vào nhà thương đơn vị, qua đêm ngày hôm sau thì nàng trút hơi thở cuối cùng. Khi nàng chết giọt nước mắt còn đọng trên hai hố mắt sâu trũng của nàng, vị bác sĩ Mỹ đặt vào bàn tay nàng một cây thánh giá. Ri òa khóc như một đứa trẻ, chưa bao giờ nàng khóc nhiều đến thế, nàng nhớ lại những lời Lan ngựa đã tâm sự với nàng, những mối tình của nàng.

Lệ tìm thấy trong bóp nàng hình một người thanh niên, mặt sau ghi những lời yêu đương, ngày tháng xa xôi. Tự nhiên mắt Lệ cũng mờ đi, nàng nói với Ri:

— Chắc là người yêu đầu tiên của Lan đây.
Ri đề nghị:

— Minh chôn theo chị ấy!

Đại úy Bob giúp một chiếc xe chở áo quan Lan ngựa tới nơi an nghỉ cuối cùng. Triền đồi hôm ấy trời mưa phùn, đồi núi thực ảm đạm. Đám ma Lan ngựa đông đảo người đi đưa, hầu hết là những bạn đồng nghiệp của nàng, mỗi con bạn điểm ném xuống huyết cho nàng một cục đất, có đứa ném theo cho Lan ngựa cả một cái đầu tóc giả vàng hoe, lọ nước hoa, son phấn, có đứa ném theo nịt vú, quần lót, băng vệ sinh, giấy, vớ... Khi nắm mồ Lan ngựa lấp kín chúng nó òa khóc, tiếng khóc thê lương vang một góc đồi, có đứa gào lên, ôm lấy nắm mồ Lan ngựa, mưa làm phai son phấn, chỉ còn lại khuôn mặt xanh xao, những đôi mắt lơ lảo xót thương nhau. Tăm hình Lan ngựa lồng kiếng đặt trước mồ, hình Lan ngựa mang kiếng râm hình trái tim hỗn xược, ngạo nghễ, mắt dậy.

— Vĩnh biệt Lan ngựa!

— Lan ngựa, vĩnh biệt mày nhé!.....

Đoàn người đi đưa đám lặng lẽ đi về dưới trời mưa, không ai nói với ai một câu. Nắm mồ Lan ngựa nằm trơ vơ bên sườn đồi, những cánh hoa phủ kín nơi an nghỉ cuối cùng của nàng. Ri không quay lại, nàng cúi đầu đi, đại úy Bob choàng tay qua vai nàng, ông không đi xe, ông xuống đi bộ với nàng.

Một người hỏi Lệ:

— Chị biết gia đình Lan ngựa không, mình báo tin cho thân nhân hán biết đi.

Lệ lắc đầu;

— Hình như nó chẳng còn ai, nó chưa bao giờ

nói chuyện với tôi về cha mẹ anh em, nó chỉ nói đến những nhân tình của nó.

Người bạn nén tiếng thở dài:

— Ngày xưa nó có một thời vàng son lắm, bởi cái tình nó ngựa nên mới khổ, đời nó nhiều lần gặp may để thoát khỏi cảnh này, nhưng nó đều bỏ lỡ, nhan sắc nó tàn phai sớm quá, năm năm trước nó còn phây phây, khi đó nó làm vũ nữ, chính tôi đã làm công cho nó, nó ở trên bin đình sang trọng nhất Saigon.

Từng đám người nói chuyện về người quá cố, hình xấu, tính tốt của Lan ngựa đều được mang ra nói cho nhau nghe, nhưng kết luận là những tiếng tội nghiệp, tội nghiệp.

Một cụ Tú Bà lên tiếng:

— Mỗi ngày hôm kia tao còn thấy nó léo nhéo đây, bây giờ đã nằm im trong lòng đất rồi, chết yên thắm như nó cũng sướng, thà rằng chết trẻ như vậy còn hơn là chết già, đã làm nghề này mà chết già thì khổ lắm. Thấy cảnh này thì tội nghiệp cho nó thiệt, nhưng cũng mừng cho nó, chết bây giờ còn chị còn em, chớ mười mười năm nữa mà chết coi như chết cô thân độc mã trong nhà thương thì...

Lệ nhìn trời mưa bụi mù mịt, nàng nghĩ đến nắm mồ của Lan ngựa nằm trơ vơ bên sườn đồi, nàng lại nhìn xuống tấm hình lồng kiếng của Lan ngựa nàng đang ôm trên tay. Khuôn mặt của Lan ngựa vênh vào ngổ ngáo, càng ngổ ngáo hơn do cái kiếng đeo mặt hình trái tim của nàng, nụ cười của nàng toe toét, hóm hỉnh một cách dễ thỏa.

Đoàn người đưa đám ma đã về tới nhà, Lệ mới tất cả vào trong quán, nàng cảm ơn mọi người. Tất cả đều có vẻ ngậm ngùi về cái chết của Lan ngựa, tấm hình Lan ngựa được để trên quầy hàng, bên cạnh có một chén cơm và một quả trứng luộc, ba nén nhang khói lên nghi ngút. Đại úy Bob cũng nói mấy lời chia buồn với Lệ, hán tới ngồi cạnh Ri, hán có vẻ âu yếm nàng, rút khăn mùi soa lau những giọt nước mắt cho nàng. Lệ mang nước uống ra đãi mọi người, tất cả đều đôi uống rượu mạnh. Lệ chiều ý tất cả.

Một cô điểm giả mắt đỏ hoe đứng lên:

— Mở nhạc!

Có người phản đối:

— Đám ma mà mở nhạc?

— Con Lan ngựa sống mua vui cho người ta, nó chết không thể để nó ảm đạm được, hãy mở nhạc tiễn đưa linh hồn về nước thiên đàng,

— Đồng ý! đồng ý!

Tiếng đồng ý vang rần, Lệ đánh chiều lòng các bạn. Tiếng nhạc vang âm trong quán quện trong mùi khói nhang thơm ngát, ngoài trời mưa rả rích, trời tối dần, đèn bật sáng, cô điểm hồi này la lên:

— Bật đèn mờ lên!

Đèn màu hồng bật lên, khói thuốc um quán, tiếng nhạc mỗi lúc một nhộn nhịp, tiếng vỗ tay theo điệu nhạc đậm dật, có cô say tiếng nhạc đã đứng dậy uốn éo nhảy lơi chơi, tiếng huýt sáo phụ họa của

mấy anh Mỹ đen càng làm không khí thêm nhộn nhịp huyền ảo. Mùi nước hoa, mùi mồ hôi bênh cạnh mùi trầm hương trông thật xót xa. Ngọc diện mở bóp ra lấy son phấn trang điểm lờ lờ, nàng quàng, cái bóp vào góc quán ra giữa quán nhầy loạn cuồng nàng vừa nhảy vừa vỗ tay, vừa hát theo tiếng ca trong máy: «Lộp...lộp...mì...du...du...cờ...nò...gi...lộp...du... (love love me do, you know I love you.) Ai ờn uậy lờ vờ du... (I Always love you)

Phút chốc sự tang tóc trong quán tiêu tan, chỉ còn lại tiếng ca tiếng hát, tiếng nhạc loạn cuồng thi thiết. Bọn gái điểm ôm nhau nhảy. Có đứa hét lên:

— Lan ngựa ơi, mày về mà xem các bà đưa tiễn linh hồn mày này!

Ngọc diện ngã lăn kên ra một góc quán, nàng giăng chai rượu trên tay một thằng Mỹ đen nốc cạn một hơi, nàng cười sảng sặc rồi bỗng hét lên:

— Lan ngựa ơi ời, ba hồn chín vía Lan ngựa ơi: có khôn thiêng thì về đây vui với các mẹ mày đêm nay con ơi!

Nàng hú lên như một con chó điên trong đêm. Nàng quăng chai rượu, nàng lăn ra sàn tru lên khóc:

— Lan ngựa ơi là Lan ngựa ơi, mày còn nhớ tao không hả Lan ngựa, mày nhớ đêm bọn mình uống rượu say mềm ở bến Sáu Kho Hải Phòng tiễn bọn lính Tây thất trận về nước không, ời Lan ngựa ơi là Lan ngựa ơi, bây giờ mày ra đi mày bỏ tao lại một mình trên cõi đời này... Hu..hu..ha..ha..hi..hi...!

Nàng lăn lộn dưới đất, nàng bứt đầu, bứt tóc, nàng cười, nàng khóc. Nàng vớ một chai rượu khác tu một hơi. Nàng lại cất tiếng hát theo máy: «Sau sô pờ li..li..li..lộ vợ mì..du..Ồ..ồ..lộ vợ..mì du..! (So please love me do..Oh..oh! Love me do!)

Ngọc diện đứng dậy, nàng xé toang cái áo, bày ra bộ ngực thê lè, bèo nhèo, lũng lũng như hai trái mướp, nàng nhảy múa hỗn loạn, không còn ra bài ra bản gì nữa, tiếng cười của bọn Mỹ đen hồ hồ, nàng xé luôn cái quần, nàng liệng cái quần vào mặt một thằng Mỹ đen, hai cái chân của nàng như hai ống sậy, xương sống, xương sườn của nàng bày ra một đồng, nàng nhảy cả lên bàn múa may, nàng lác qua lác lại. Một con điểm lên tiếng:

— Thôi Ngọc diện ơi tao xin mày, mày bày «đồ nghề» ra ghê quá mày ơi.

Ngọc diện ngừng nhảy, ngó con bé vừa buông ra tiếng nói:

— Sao mày, Liễu toét, bộ mày ghen với tao hả?

— Đâu có, tao xin mày cất bộ «xiu quách» đi, coi ghê quá à.

Tay Ngọc diện cầm chai rượu giơ về phía Liễu toét:

— Mày muốn gì, ghen với tao sao, đồ nghề mày ngon lành sao không bày ra cho em coi chơi đồ buồn. Mày tưởng tao trình diễn «nghệ thuật» cho mày coi hả, còn lâu, tao tưởng nhớ bạn Lan ngựa thân mến tao, tao trình diễn «nghệ thuật» coi chơi chớ bộ để cho mày sao?

Liều toét cái mặt nghênh nghênh ;
— Làm cứ như bánh làm, già gõ kêu đến boong boong.

Ngọc diện lồng lên :

— Con đi ngựa, tiền sư cha con đi ngựa, mày dám chê bà à ?

— Chê đó có sao không ?

Ngọc diện liệng cái chai rượu đến vụt về phía Liều toét, từ trên bàn nhảy ào xuống như mọi da đồ tấn công, nàng vồ hụt Liều toét, té lảo cù ra sàn, nàng lại chồm lên ngay vồ lấy địch thủ, nàng túm được cái đầu «bin đình» của địch thủ, miệng la chói lói :

— Bà xé nhỏ mày ra làm trăm mảnh, ranh con.

Thế là quán xôn xao, hỗn loạn, bọn gái túm lấy nhau cấu xé nhau tới bời, Lệ đứng lên trên quầy la :

— Các mẹ ơi, con xin các mẹ, các mẹ giết con rồi !

Nhưng gần như không có ai còn nghe lời nàng, chúng đánh nhau tụi bụi, cấu xé nhau, gào khóc gầm thét như một bầy dã thú. Cái máy không có người tat vẫn ra rả, dậm dật. Bọn Mỹ đen rút hết ra ngoài đứng ngó, cười cợt khoái trá, chúng vỗ tay khuyến khích. Quần áo bọn gái bị xé rách như bướm bướm.

Lệ đang đứng ở trên bàn cũng bị kéo tuột xuống, cái áo bị xé rách toang. Rì vồ lấy một chai rượu chui xuống quầy hàng núp kín tí ti ngồi uống, nàng tấm tức khóc như một đứa con nít. Đại úy Bob bị một đồng đàn bà đè lên đang lúng túng tìm lối thoát thân.

Bọn lính từ ngoài chạy vào khiêng từng bà ra đặt mỗi bà một góc, không còn bà nào quần áo lành lặn. Tấm hình Lan ngựa không hiểu tại sao vẫn còn đứng nguyên trên quầy hàng, cái kiếng râm đen hình trái tim viền trắng mất dậy, cái miệng cười toe toét. Mùi rượu đồ xông lên nồng nặc, một vài bà lẫn ngay ra sàn nhà ngủ ngáy như sấm, vài người khác thộn mặt ra nhìn cảnh đồ vỡ. Tất cả đều điên khùng. Ngọc diện trần như nhộng đang lồm ngồm bỏ tìm chai rượu, miệng lèm bèm :

— Mày chê bà già gõ kêu boong boong hử, bà đánh cho biết mặt.

Liều toét cũng bỏ lồm ngồm tới, tóc tai xơ xác, nàng đi tìm chai rượu. Lệ đã đứng dậy được, nàng bực mình tổng từng bà ra ngoài đường :

— Cút đi đồ khốn nạn, cho chúng mày ăn chúng mày còn phá của bà.

Bọn bạn Lan ngựa sau khi no say đã rút lui, chúng để lại cái quán bừa bộn chai lọ, bàn ghế gãy nát, trông không còn cái gì ra hồn. Lúc đó Rì mới từ trong quầy hàng bỏ ra, tay nàng vẫn còn cầm chai rượu.

— Còn bà nội này nữa, tội nghiệp tôi quá !

Lệ giằng phất chai rượu trên tay Rì, tổng nàng vào phòng. Đại úy Bob đã nằm trong đó, gã nhe hàm răng trợn cười với Rì. Hân kéo Rì nằm xuống cạnh mình, bây giờ thì cái giường rộng thênh thang.

Ngoài trời vẫn còn mưa rả rích, Rì lại nghĩ đến ngôi mộ của Lan ngựa nằm tro vơ bên sườn đồi mưa bay.

VII

Đại úy Bob đi hành quân, Rì ở nhà 1 mình, buổi sáng nay nàng thật rảnh rang, nàng kêu con bé người làm riêng của nàng đi mua đồ ăn sáng, nàng còn dọn với nó :

— Thấy bà sửa móng tay thì kêu vào đây nghe mày !

Thật ra Rì muốn ngủ một giấc nữa cho đã cơn mắt, nhưng tiếng nhạc ồn ào ngoài quán làm nàng không thể ngủ thêm được. Đêm hôm qua nàng thức với đại úy Bob gần tới sáng, thằng cha khoẻ thật, hình như nó không biết chán nàng, từ ngày nó sống với nàng nó không còn thiết một cô gái nào khác, sau giờ hành quân hoặc ở trong trại hân lại ra nằm khèo với Rì ở trong căn phòng này, trời nóng nực, hân gán thêm một cái máy điều hòa không khí. Cô lần hân đã đề nghị với Rì đi thuê nhà chỗ khác nhưng Rì không bằng lòng, nàng không muốn bỏ Lệ, người bạn tốt nhất trong đời nàng, nàng nghĩ mình có được như ngày nay cũng là do Lệ, nếu nàng nghe đại úy Bob bỏ đi, nàng sợ khách hàng không còn đến quán Lệ nữa.

Bây giờ thì cái quán khang trang đẹp đẽ, khách hàng lúc nào cũng đông đảo. Rì không phải làm bất cứ một công việc gì, suốt ngày nàng ở trong phòng hay rong chơi quanh vùng, lâu lâu muốn coi hát Rì lại bắt đại úy Bob lái xe đưa nàng ra Qui Nhơn. Mỗi khi nàng đi qua mộ Lan ngựa nàng không quên đặt trên mộ Lan ngựa một bó hoa.

Buổi sáng hôm nay Rì nghĩ lan man hết chuyện nọ đến chuyện kia, nàng nghĩ đến đề nghị của đại úy Bob, hân muốn cưới nàng mang về Mỹ, hân nói hân không còn ai là người thân thuộc, hân mồ côi cha mẹ từ nhỏ, sống với bà ngoại được ít lâu bà ngoại cũng chết nốt. Hân nói rằng ở bên Mỹ bây giờ hân có một căn nhà đóng cửa để không, nếu Rì ưng lấy hân Rì sẽ là chủ căn nhà đó.

Rì thích đi xe jeep, đại úy Bob lái đầu, nói tới 1 m, xe hơi bên Mỹ của hân đẹp hơn nhiều. Rì không ngờ đời mình lại có lúc sung sướng đến như vậy, nàng không còn là con Rì mọi đen nữa, nàng là bà đại úy Bob, một địa vị mà tất cả những gái chơi bởi trong khu này, có nhiều đứa nhan sắc gấp bởi nàng mà không có nổi, chúng nó chỉ lấy được đến cái, đến đội là hết mức. Bây giờ thì hết người nọ khen ngợi Rì đến người kia nịnh nọt nàng, họ nhớ và Rì đủ chuyện, mua từ cái máy tivi trong PX đến cục sà bông thơm. Rì giúp đỡ được ai nàng giúp đỡ liền. Tất cả mọi người đều cảm tình với nàng.

Rì nghĩ đến thời khốn khó của nàng, ngày đó qua rồi, nàng không ngờ mình lại sung sướng đến thế. Nàng nghĩ đến Saigon, nàng nhớ nơi đó, nơi mà nàng từng sống khốn khổ, bị hành hạ như 1 con chó, nhưng sao nàng không hề thù ghét nơi đó. Rì nghĩ bụng hôm nào Bob hành quân về, xin nghỉ phép, nàng sẽ đề nghị Bob đưa nàng về Saigon chơi. Rì nghĩ đến người chủ cũ của mình, ông Tư bà Tư

và thằng Thảo, chắc thằng bé bây giờ lớn lắm rồi, nó không còn nhớ đến nàng nữa. Lần này nàng về, nàng sẽ mua cho thằng Thảo thật nhiều kẹo bánh, đồ chơi, ông Tư thì thiết nhiều thuốc lá, riêng Bà Tư, Rì sẽ mua cho bà một cái máy khâu, bà ta chả từng ao ước có một cái máy khâu là gì, nhưng ông Tư không bao giờ mua nổi cho vợ. Tất cả mọi oán hờn trong lòng Rì bây giờ tiêu tan hết, tính nàng xuề xòa, dễ quên. À còn Ti con nữa, con bạn khôn lanh của nàng, không biết bây giờ nó còn sống bằng nghề móc túi không, nếu gặp được nó nàng sẽ mang nó ra ngoài này sống với nàng, sau này nàng đi Mỹ nàng sẽ mang nó đi theo.

Rì nghĩ lần thần hết chuyện nọ sang chuyện kia, con bé người làm đã bưng một tô phở đặc biệt về cho nàng, tô phở đầy ứ hụ những thịt là thịt, Rì hỏi nó :

— Mày có gấp chị sửa móng tay không ?

— Dạ có, chị nói lát chị đến.

Rì cầu nhàu :

— Con mẹ làm gì, hện hoài từ hôm qua.

— Dạ chị đang mắc sửa cho cô Chin lé.

Rì càng tức giận, nàng văng tục :

— Đụ mẹ, bộ tao không phải là tiền hả, móng chân móng tay tao bong sơn hết trơn nè.

Nàng kéo tô phở đến gần mình, nàng trộn đều thịt, rau, bánh phở, gấp một miếng đút vào miệng nhai nhồm nhoàm :

— Mày sang nói với chị, bà đại úy không mượn chị nữa, đừng có đến mà mất công. Con bé lại chạy vụt đi, khi Rì ăn gần xong tô phở thì mẹ sửa móng tay tất cả chạy sang, cái miệng mẹ tía lia ngay ngoài cửa :

— Thôi em xin bà đại úy, em xin lỗi bà đại úy, bà đại úy nổi giận làm em hết hồn vía, em phải nói khó với khách hàng của em để chạy sang đây hầu hạ bà đại úy ngay tức thì. Bởi tại người ta hẹn em trước cả mấy ngày nay nên em phải sửa cho người ta trước, mong bà đại úy thông cảm bỏ qua cho em.

Rì được vuốt ve tự ái, nhưng nàng còn hờn mát:

— Người ta nhiều tiền, người ta là chủ ba chị sang sửa cho người ta đi, còn tôi nghèo mà..

— Chết chết sao bà đại úy lại nói thế, ở trong khu này đâu có ai hơn được bà đại úy, bà quận còn nể vì bà đại úy nữa mà, hôm trước tôi lên quận bà quận có hỏi thăm bà đại úy, bà quận mong mỏi rằng bà đại úy quá bộ tới chơi, bà có một căn nhà bỏ

trống với đầy đủ tiện nghi, nếu bà đại úy không chê xin mời bà đại úy đến ở, bà quận không dám tính đến chuyện tiền nong gì.

Rì người giận, nàng ngồi xuống ghế, đặt chân lên đùi mẹ sửa móng chân. mẹ tán tiếp :

— Phải đó bà đại úy à, bà đại úy nên tới đằng đó ở cho mát mẻ rộng rãi, chớ ở đây tôi thấy chật chội quá, có lẽ ông đại úy cũng không mấy bằng lòng.

Rì lặng thinh, mẹ sửa móng tay tiếp :

— Bà đại úy nên suy nghĩ kỹ...

Mẹ nhìn trước nhìn sau rồi thì thảo :

— Tôi thấy ở đây hoài không tiện cho ba đại úy, và lại không xứng với địa vị bà..

— Sao ?

Mẹ cười hí hi :

— Dạ ở đây chung chạ.

— Chung chạ thì có sao đâu ?

— Thưa không xứng, chúng nó là loại gái hư thân mất nết, rồi người ta nghĩ tâm bậy...

Rì cười nhạt, nàng hơi nóng mặt :

— Ai nghĩ gì thì nghĩ tôi đâu có cần, nhưng tất cả những gái chơi ở đây đều là bạn tôi hết, trước khi tôi lấy đại úy tôi cũng là gái chơi vậy, gái chơi hạng bét, gặp vận may thì tôi hơn chị em vậy thôi chớ có gì đâu.

Mẹ sửa móng tay lại xoay chiều :

— Thiết bà đại úy là người có phước, nhìn bàn chân bàn tay bà là thấy sự quyền quý cao sang rồi.

— Bàn chân bàn tay đen thui lù mà quyền quý cao sang cái nổi gì.

Mẹ ngừng sửa ngừng lên :

— Bà đại úy không nghe nói khoa tướng số à, bà đại úy đen nhưng có tướng sang, tướng phu nhơn, là, bàn chân bàn tay mềm mại, ngón tay dài, trong lòng bàn tay hồng đó là tướng sang, tướng quý...

Rì nhìn lại bàn chân bàn tay nàng, quả như lời mẹ nói. Mẹ đã rửa xong mười đầu móng chân, mẹ lác chai thuốc giờ lên coi, mẹ tiếp tục nói :

— Hôm nào bà đại úy rảnh em đưa bà đại úy ra ngoài Qui Nhơn coi thầy, một ông thầy thiết giỏi, thiết nổi tiếng, ông thầy hồi trước coi cho bà tỉnh, ông nói trúng phóc.

— Nói sao ?

— Ông nói trung tá tỉnh trưởng thế nào cũng bị cất chức còn làm vòng lao lý nữa vậy mà đúng đó. Ông bị nhà nước cất chức vì tội tham nhũng.

— Ông thầy nói hay vậy sao ?

— Dạ nói như thánh như thần, một là một, hai là hai.

(CÒN NỮA)

THUỐC MỚI
VIÊN BỌC ĐƯỜNG

midol

Có bán tại các nhà thuốc Tây

Trị các chứng đau nhức
NHÚC ĐẦU, NHÚC RĂNG
CÀM, CÚM, ĐAU LÚC CÓ KINH

PUB. TÂN-TRI

Phủ Tổng Thống và Bộ Thông Tin vừa ra một cấm điều mới: cấm không được dùng những tiếng Việt nam hóa chiến tranh, Việt nam hóa hòa bình. Cấm như vậy là phải. Kể viết bài này hai lần liên tiếp chứng minh rằng cái chuyện Việt nam hóa chiến tranh thật là khó thành, có thành thì cũng không có lợi chỉ cho nhân dân VN, cho lính VN. Vậy thì cấm là đúng lắm, chẳng những cấm nói đến, mà còn nên cấm luôn việc làm mới hợp lý. Có như vậy thì trí, ngôn, hành mới hợp nhất.

Thực ra làm gì có chuyện Việt nam hóa. Chẳng qua mấy anh Mỹ 1 m chuyện, thích đặt thêm danh từ mới, thích tỏ ra mình làm được việc mới, bèn bày đặt ghép văn ghép chữ.

Những lãnh tụ gốc của Mỹ cũng không mấy khi nói đến cái chuyện Việt nam hóa, chỉ có mấy anh nhà báo 1 m chuyện phịa ra mà thôi. Bài diễn văn của TT Nixon ở Midway, hay ở Hoa thịnh Đồn mới đây điều không có nói đến chuyện Việt nam hóa. Như vậy chuyện Việt nam hóa đâu có phải là chủ trương, là kế hoạch, là chương trình gì của Mỹ. TT Nixon và TT Thiệu chỉ có nói đến chuyện hiện đại hóa quân lực VN, chuyện quân đội VN thay thế quân Mỹ, chuyện quân Mỹ được thay thế và được hồi hương, chuyện người VN gánh vác thêm những trách nhiệm chiến tranh v.v...

Lính VN khôn lắm, không hề biết đến chuyện Việt nam hóa là gì. Trong thâm tâm họ, họ đã tự ý cấm cái chuyện Việt nam hóa từ trước. Lính VN là lính VN, thì còn hóa cái gì được nữa. Quân đội VN, là quân đội Việt Nam. làm cách gì để hóa, và còn hóa ra cái gì khác được nữa?

Quả thực có vài chuyện Mỹ hóa. Chẳng hạn lính Mỹ» cấp kè với gái VN, may rủi đẻ ra một đứa con lai Việt Mỹ, thì lúc đó có thể nói là đã có một chuyện Mỹ hóa nho nhỏ: Mỹ hóa cái bào thai, Mỹ hóa đứa trẻ lai, nhưng xem chừng trong chiến tranh này, cái chuyện Mỹ hóa kiểu này không thấy có nhiều.

Trở lại câu chuyện quanh cái

nguyễnhữudông

đã đến lúc việt nam bước lên hàng đầu chưa, và hàng đầu nào?

khôn của lính VN, xin kể sơ lược vài cái khôn mà lính quân trường đã có đặt tên, bày thành chủ nghĩa. Ai đã ở Quang Trung, Thủ Đức ra đều biết thế nào là chủ nghĩa «ta-taisme» «qua-loa-rement» hoặc là «đại khái chủ nghĩa», «lê phê chủ nghĩa». Tất cả những danh từ mới mẻ này cùng chung một ý nghĩa lớn: làm sao xong thì thôi, hết ngày hết giờ thì thôi. Như vậy là lính VN khôn lắm, họ ý thức rằng những điều dạy ở các quân trường đều theo sách vở, tài liệu, kiểu cách Mỹ, nghĩa là họ ý thức rằng lính VN đang được Mỹ hóa, và họ dùng những chủ nghĩa như nói trên để chống lại cái chủ trương đó, để bảo vệ những đặc tính, những truyền thống VN thuần túy.

Nhờ cái khôn đó, mà lính VN vẫn còn giữ nguyên vẹn tính chất VN, mặc dù phải trải qua bao nhiêu khóa huấn luyện sơ cấp, trung cấp, bổ túc, cao cấp mà người Mỹ bày ra cho họ. Nhờ đó bây giờ khi cái chuyện hóa thành cái này, hóa thành cái kia, bị cấm, họ khỏi phải rắc rối gì hết, vì họ vẫn nguyên vẹn tính chất VN, không cần phải chịu một cuộc thay đổi, một sự (hóa) nào cả, để trở về bản chất VN thuần túy.

Ai dám bảo lính VN hèn nhất?

Báo chí Mỹ, và đôi lúc những nhà quân sự, những nhà chính trị Mỹ chê lính VN đủ điều. Chê rằng lính VN chiến đấu kém, tinh thần thấp, hiệu năng yếu, thiếu can đảm, thiếu hăng say.

Chúng ta chẳng cần chi kể khai ra những điều hay, những điểm tốt, những gương can đảm, những hành động tài giỏi của lính VN mà làm gì. Bởi vì chỉ có người Mỹ không thấy, chứ người VN nào cũng thấy và cũng công nhận những đức tính cao quý của lính VN. Lính VN chiến đấu kém hăng, kém hiệu năng, không phải vì họ không làm được những việc tầm thường đó, nhưng vì họ chưa làm đó thôi, chưa làm vì chưa đến lúc làm, chưa cần phải làm. Đã có Mỹ đánh giặc hăng như thế, hăng ở chiến trường VN, và đã có dân chúng Mỹ chống chiến tranh hăng như thế, hăng ở Hoa Thịnh Đốn, Chicago, vậy thì vì lịch sự với quý khách, với bạn tốt, lính VN nhường cho họ chỗ vinh quang, nhường cho họ cái hách làm bánh, cái hách được chê kẻ khác.

Nhưng Mỹ chê mà cũng chê không đúng điệu. Mỹ có nửa triệu lính, đánh giặc tại Miền Nam từ 5 năm nay. Chỉ cần mỗi người lính Mỹ đánh giặc giỏi, bắn trúng đích

1 lần mà thôi, thì chỉ cần 1 ngày chiến tranh như vậy, quân cộng sản cũng mỗi tên phải chết hai lần, và chiến tranh đã kết thúc trong thời gian không qua hai mươi bốn giờ. Vậy thì lính Mỹ đánh giặc cũng chẳng giỏi gì hơn ai mà có quyền chê kẻ khác đánh giặc tệ.

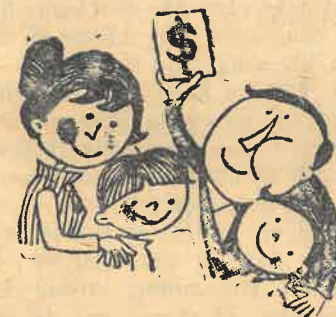
Thực ra chúng ta không cần gì phải lập biện minh trạng cho lính VN. Tuy vậy chúng ta cũng cần phải nhắc lại một vài điều kiện mà lính VN phải chịu đựng. Trước hết nói đến chuyện lương bổng. Lính VN chỉ lãnh lương bằng khoảng 1/20 so với lương lính Mỹ. Vậy thì nếu lính VN chiến đấu chỉ bằng 1/2 lính Mỹ mà thôi, cũng đã giỏi hơn lính Mỹ những 10 lần rồi. Thứ đến là chuyện súng ống, đạn dược. Súng ống đạn dược của Mỹ tốt lắm, và dĩ nhiên Mỹ dành những thứ tốt nhất cho lính Mỹ trước. Cho nên lính VN phải dùng những súng ống, đạn dược tồi hơn của Mỹ. Súng ống đạn dược phát cho lính VN trước đây tồi đến cái độ Mỹ phải thương hại, phải xét lại, và cuối cùng đã phải làm cái chuyện «hiện đại hóa», «tối tân hóa» quân đội VN. Bây giờ Mỹ khoe đã vũ trang cho lính VN 750.000 súng M-16. Như vậy là một tiến bộ, nhưng chưa đủ. Đánh giặc cần nhiều thứ rắc rối hơn súng M-16. Một trong các chuyện rắc rối nhất là chuyện chỉ huy, chuyện lãnh đạo.

Mỹ có công nhưng cũng có trách nhiệm trong việc dựng thành hệ thống chỉ huy và lãnh đạo chiến tranh cho VN. Mỹ đem những cấp chỉ huy VN đi tu nghiệp ở Mỹ, học nghề đánh giặc, và chỉ huy, và lãnh đạo việc đánh giặc tận bên Mỹ, trong những quân trường của Mỹ. Vậy thì nếu việc chỉ huy, lãnh đạo chiến tranh của người VN không được giỏi, trách nhiệm thuộc phần người dạy, thuộc phần Mỹ.

Câu trả lời của người VN đã có rồi, và đó là vì lịch sự, người VN nhường cho Mỹ chỗ vinh quang trong chiến tranh này, và dĩ nhiên vinh quang nào cũng kèm theo cái giá đau xót của nó. Người VN vì lịch sự, vì khiêm tốn, vì khôn ngoan, không dám dành cái chỗ vinh quang nhất trong chiến tranh. Mỹ đã hài lòng chưa?

Đã đến lúc người VN bước lên hàng đầu chưa, và hàng đầu nào?

Nhưng Mỹ đã làm việc không hợp lý: chỉ nhường những đau đớn của vinh quang cho VN, mà còn ngăn ngại nhường những sáng khoái của vinh quang.

Khí Mỹ nói chuyện giảm Mỹ hóa chiến tranh, nói chuyện quân đội VN thay thế quân đội Mỹ, nói chuyện VN phải mạnh hơn lên để gánh vác thêm những trách nhiệm của chiến tranh VN, thì Mỹ chỉ nghĩ đến cái phần thay thế những người Mỹ cầm súng M16 bằng những người VN cầm súng M16. Người Mỹ không chịu đi cho trọn lập luận của họ, nghĩa trao hết những vinh quang và trách nhiệm cùng một lúc cho VN. Người Mỹ theo chủ nghĩa «cha con» (paternalisme) người Mỹ chỉ muốn những đứa con thay thế làm những việc nặng nhọc mà không cho những đứa con thay thế luôn làm những việc vẻ vang,

những việc chỉ huy và lãnh đạo lớn. Điều đó chứng tỏ người Mỹ không tin cậy nhiều ở khả năng chỉ huy và lãnh đạo của người VN. Sự nghi ngờ này đã được công khai nói ra nhiều lần. Chẳng hạn người Mỹ đã dám nói rằng hễ quân đội Mỹ rút quá nhanh thì VN sẽ không đủ khả năng lo chuyện VN một mình.

Người VN làm việc gì cũng tính đến cái chuyện gọi là hợp với thời thế và cơ. Nếu trước đây người VN, lính VN chưa làm những việc mà Mỹ muốn cho phải làm, thì đó là vì người VN, lính VN hiểu rằng chưa đến thời, thế, và cơ. Đã có Mỹ làm, làm nhiều, và làm hay, thì rõ là chưa đúng thời, thế và cơ để người VN làm. Người VN mà làm trong lúc ấy thì rõ là không đúng thời, thế, và cơ.

Nhưng bây giờ Mỹ xem chừng Mỹ hết ham làm một vài việc. Như vậy xem chừng đã đến thời, thế và cơ để người VN làm thay Mỹ những việc đó.

Có điều là có nhiều cách làm thay, không bắt buộc phải làm thay theo lối Mỹ, theo lệnh Mỹ, theo chủ trương Mỹ, theo kế hoạch Mỹ.

Chúng ta hãy xét đến những việc mà người VN, và lính VN có thể làm được mà không bị Mỹ nhấn mặt khó chịu, và gạt ra không cho làm. Cái việc thứ nhất đã được Mỹ nói ra: đó là thay thế Mỹ gánh vác thêm những trách nhiệm nặng nề trong chiến tranh, trên chiến trường. Cái chiến tranh và cái chiến trường mà Mỹ muốn cho VN thay thế gánh vác các trách nhiệm nặng nề, là chiến trường và chiến tranh bắn súng, hứng đạn. Còn những cái chiến tranh, và những cái chiến trường khác không có bắn súng và hứng đạn, thì Mỹ chưa tính chuyện chuyển giao cho VN.

AUDIO STUDIO Phòng Thâu Băng và Bán Đĩa Hát

44A (TAX) LÊ LỢI — SAIGON

ĐẶC ĐIỂM

- 1) Chuyên môn thâu HIT PARADE
- 2) Có nhiều Băng và Đĩa ORIGINE cho quý khách chọn để thâu và sang băng
- 3) Sử dụng toàn đĩa mới để thâu, không có tiếng rè do đĩa gây ra
- 4) Kỹ thuật thâu được bảo đảm

Đến đây chúng ta phải nêu lên một vài bằng chứng ; Mỹ « hiện đại hóa » cho quân đội VN súng M16, và khá nhiều phương tiện hỗ trợ việc bắn súng và hứng đạn, nhưng lại không « hiện đại hóa » cho nước VN và quân đội VN một hệ thống lãnh đạo nào thoát ra ngoài những yêu cầu và bắt buộc của Mỹ.

Mỹ chỉ huấn luyện cho VN những kẻ chỉ huy bắn súng, mà không làm gì giúp cho VN có những kẻ chỉ huy biết thắng không cần ra lệnh bắn cò súng. Mỹ cấp khá nhiều súng đạn, xe chở súng đạn, và chở người vác súng đạn, nhưng không cung cấp đầy đủ những máy móc, phương tiện làm ra lúa gạo, chở lúa gạo, chia lúa gạo. Mỹ cung cấp nhiều súng đạn, nhưng không hề xây dựng giúp VN một nhà máy làm phân bón, hay chế tạo súng đạn.

ĐAU GAN! YẾU GAN

Nhức đầu mất ngủ, ăn không ngon, chậm tiêu hóa, nổi mề đay, nổi mụn ở mặt, nóng trong mình, bón ủa, ban ngứa, Vàng da, dùng thuốc :

TRỊ BỆNH GAN Quảng an Hòa

(Số 1 đề trị gan và số 2 đề bổ gan)
Có bán ở các tiệm thuốc Bắc - K.N số 617 ngày- 18-12

AI ĐÃ BỊ BỆNH ĐAU TIM

thường hay bị : hồi hộp choáng váng xây xẩm mặt mày, ngất xỉu, bị một bất thường, về đêm thường mất ngủ giật mình sợ hãi, suy giảm thần kinh nên dùng thuốc : **BỔ TIM** Quảng An Hòa để trợ tiếp an toàn (Có bán ở các tiệm thuốc Bắc) KN số 616 ngày-18-12.

HO ! SIẾNG ! Các chứng SIẾNG kinh niên, ho cảm, ho đàm, khan, ho ran, tức ngực, ho nhiều ban đêm, ho lâu ngày, ho sản hãy dùng thuốc Ho : **QUẢNG AN TIÊN** (có bán ở các tiệm thuốc Bắc.

Đ.T. : 90.722-K.N số 613 ngày 18-12-63

Làm cho da mặt được mịn màng.
Hết mụn có tàn nhang

Hãy dùng MỸ ĐIỆN CAO

(Thuốc xức mụn QUẢNG AN HÒA)

Mỹ phẩm cần thiết cho nữ giới cũng như nam giới, mặt hết mụn, vết nám nhàn, nhờn sần, tàn nhang trên da mặt ra nắng không nám đen, bảo vệ da mặt được trẻ không già (Có cầu chừng tại Tòa Thương Mại cầm bắt chức và giả mạo.

Tổng phát hành Nhà thuốc :

QUẢNG AN HÒA

169 Lê văn Duyệt Saigon —

KN số : 1250 ngày 28-6-65

Tuy nhiên lịch sử VN đã đi theo một chiều xuối không lùi được bao giờ. Lịch sử VN đã kéo dài chiến tranh VN trong một tình trạng cù cưa, nhập nhằng, không dứt khoát, do đó Mỹ mệt và hơi chán, phiền nhiễu, bèn nghĩ đến chuyện chuyển giao dần những cái mệt, những cái chán, những cái phiền lại cho lính VN, người VN. Thế là dần dần người VN sẽ thay thế Mỹ cầm nắm nhiều phương tiện chiến tranh hơn. Mỹ rút quân dần, bắt buộc VN phải thay thế dần, và do đó cũng bắt buộc VN phải làm hay hơn, nhiều hơn trên nhiều địa hạt.

Mỹ làm cho sự so sánh giữa đồng bạc VN và đồng Mỹ kim càng ngày càng lệch sang phía đồng Mỹ kim, và càng thiệt cho đồng bạc VN. Do đó đồng bạc VN so với Mỹ kim càng ngày càng nhẹ đi. Lương lính VN càng ngày càng không đủ cho lính VN sống trọn tháng, Do đó lính VN bắt buộc phải tìm một cách gì để bù vào lỗ hổng, và trong khoảng 1 năm nay, nhiều cấp chỉ huy VN đã công khai bàn chuyện trao cho quân đội VN nhiệm vụ sản xuất cạnh nhiệm vụ chiến đấu. Trước đây ai nói chuyện lấy lính VN cày ruộng, trồng lúa, chăn heo, sẽ được coi là ngu ngốc, mộng tưởng. Nhưng nay nói chuyện đó khá hợp thời. Tướng Phạm quốc Thuần nguyên tư lệnh sư đoàn năm, hiện là chỉ huy trưởng trưởng võ bị Thủ Đức đã viết một loại bài về kế hoạch quân đội sản xuất khá đầy đủ chi tiết. Chỉ còn mong ông thực hiện kế hoạch đó tại Thủ Đức, gieo ý thức đó cho các khóa sĩ quan trừ bị ở Thủ Đức. Đó là những việc không cần có Mỹ bắt buộc hay khuyến khích, lính VN, người VN, chính phủ VN có thể làm được.

Lại nói thêm chuyện một việc mà chính quyền VN có thể làm để lên hàng đầu. Đó là chuyện người cày có ruộng. Ông Komer, rồi Colby phó đại sứ, đặc trách các chương trình Bình định, xây dựng nông thôn đã hứa hẹn sẽ yêu cầu chính phủ Mỹ cấp cho 40 triệu Mỹ kim đợt nhất, 30 triệu Mỹ kim đợt hai để hữu sản hóa nông dân trong chương trình người cày có ruộng. Chính phủ Mỹ đã ứng trước 10 triệu Mỹ Kim rồi thì hạ viện Mỹ chặn

lại, không chịu chấp thuận cấp tiếp ngân khoản đặc biệt đợt nhất và đợt nhì còn lại. Nhưng mà chính quyền VN đã nói, đã hứa hẹn quá nhiều với dân VN, bây giờ không làm thì kệt lắm.

Hạ Viện Mỹ lại còn hỏi ông phó giám đốc cơ quan viện trợ Mỹ ở VN rằng khi cộng sản chia ruộng cho nông dân, thì cộng sản bồi thường gì cho địa chủ. Ông phó giám đốc Midenhall trả lời rằng theo ông biết thì cộng sản chẳng có bồi thường gì cả. Hạ viện cười tùm, ý rằng đã có cách làm việc truất hữu ruộng của địa chủ để hữu sản hóa nông dân mà không cần tốn quá nhiều triệu Mỹ kim. Cách đó là hãy cứ truất hữu, hãy cứ hữu sản hóa, khoan nói đến chuyện bồi thường.

Cái luật người cày có ruộng cũng như một ngòi nổ đầu tiên, châm cho nổ một giầy chuyện dài lắm. Khi người cày đã có ruộng thì lính tự hỏi lính phải có gì, công chức cán bộ tự hỏi, công chức cán bộ phải có gì, thợ thuyền tự hỏi thợ thuyền phải có gì, người ở nhà thuê đất vườn tự hỏi họ phải có gì ? Tất cả cùng tự hỏi, nếu người cày đã có ruộng thì họ cũng phải có gì, tất cả cùng tự hỏi chánh quyền đã phát ruộng cho người cày, thì chính quyền cũng phải phát gì cho họ chứ ?

Sự huyền diệu của lịch sử VN đã đặt ra kinh nghiệm cộng sản như 1 thách đố, và đã tạo ra chiến tranh với Cộng sản như một thể bắt buộc phải làm tốt một cuộc cách mạng xã hội. Cái thách đố và cái thể bắt buộc đang đây cả dân, cả lính, cả chính quyền Việt Nam đến chỗ kỳ cục là phải tiến hành một cuộc cách mạng xã hội, bắt đầu từ chỗ chia ruộng cho nông dân, và sẽ tiếp tục bằng những cuộc phân chia các tài nguyên khác cho mọi người VN. TT Thiệu đã bắt đầu bước thứ nhất, khi đưa dự luật người cày có ruộng ra quốc hội. Bây giờ TT Thiệu khó mà lùi được, và sẽ phải tiếp tục chương trình người cày có ruộng để tiến sang những chương trình thợ thuyền, lính tráng, công chức, người ở thuê ở đậu cũng phải có cái gì. Những chuyện này, diễn trình này, chưa chắc Mỹ dám nghĩ đến.

Cưới hay không cưới đối lập với đàn ông...

(Tiếp theo trang 34)

cưới, chỉ đòi mỗi một điều : Tình yêu thương trọn vẹn đến tóc bạc răng long. Tiệc cưới chỉ là một tiệc trà vài nghìn bạc. Bởi chồng mình là lính nghèo, không phải lính cậu, con của gian thương và bọn tham những sâu dân một nước.

P.A. kể cho các bạn nghe câu chuyện trên đây. Tưởng nội dung câu chuyện đủ để các bạn gái chúng ta hôm nay suy nghĩ.

P.A tôi không đổ lỗi về ai, không quy trách nhiệm về một người nào. Bởi tất cả đều đáng thương đều bị sa lầy trong vùng đất đứng của riêng mình. Kể bị sa lầy vì tập tục, vì tự ái, vì sự ham muốn nồng nức nhất thời. Người bị sa lầy vì hoàn cảnh xã hội, vì nghèo.

Nỗi cô đơn của TQ hôm nay đành rằng do nàng và gia đình nàng chịu trách nhiệm lấy. Nhưng ở góc nhìn nào đó, TQ cũng thật đáng yêu, đáng thương biết bao. Bây giờ nàng hối tiếc thì... đã muộn màng.

Như các bạn thấy đó, hoàn cảnh đất nước cũng như xã hội ta hôm nay là hoàn cảnh của một đất nước bị chiến tranh tàn phá cùng cực, là một hoàn cảnh xã hội nhiều nhương, chật vật vì cái sống. Ta thương ta, ta phải thương người. Ta hiểu ta, ta phải hiểu người.

Đành rằng hôn nhân là chuyện quan trọng, có ý nghĩa nhất của đời người con gái chúng ta. Nhưng lẽ cưới, nghi thức, những tiêu phí vùng vít để vừa lòng tự ái chỉ là một hình thức không quan trọng. Quan trọng là nội dung, là hạnh phúc lứa đôi.

Giữa thời buổi gạo là châu ngọc, dầu lửa, dầu xăng là vàng nước, tất hầu hết mọi gia đình chúng ta vất vả vì cái sống, chỉ có riêng bọn gian thương, bọn tham nhũng và bọn hoạt đầu chính trị xối thịt là phê phỡn thì P.A. tôi đề nghị các bạn gái chúng ta cũng như các bậc làm cha mẹ hãy học lấy bài học của T.Q trên đây.

Ngày xưa, ngọc càng treo càng cao giá. Ngày nay ngọc càng treo, chỉ càng thiệt giá, để rồi không ma nào dám ngó tới. Nào ai trong chúng ta không thêm không khao khát chuyện lứa đôi, hạnh phúc ?

Hình thức mà làm gì ? Tại sao tiệc cưới không là một tiệc trà ? Áo cưới không là áo vải ? Xe hoa không là xe Lam, xe đạp, xe gắn máy như ông bà ta xưa kia đi bộ thì đã sao ? Dư tiền thừa của ư ? Sao ta không giữ nó để biến thành những mái nhà êm ấm, những tiện nghi cho gia đình bé nhỏ của ta mai sau ?

Nếu đánh đổi cái lễ nghi hình thức rình rang thỏa lòng tự ái để sau đó hai vợ chồng công lưng trả nợ nhiều năm hoặc đánh chịu ế độ trở thành gái già quả là một điều ngu xuẩn, không thiết thực.

P.A tôi vì nhiều lý do chưa thể lập gia đình nhưng nếu mai đã yêu thì, giữa thời đại kiếm ước này chỉ dám xin chàng một tiệc trà cưới. Một tiệc trà với sự đóng góp của PA bằng tiền nhuận bút của BÁO «ĐÔI» dành dùm kể từ hôm nay. Ấy là chưa kể đến cái điều.... theo không «thư phạt» nếu xét thấy cần.

CÔ PHƯƠNG ANH

(Tiếp theo trang 35)

v.v... Anh lại xì ngay cái bong bóng xanh đỏ cô vỗ cho «một túp lều tranh, hai quả tim vàng» hoặc «cùng hẹn nhau xây nhà bên suối» Hồi này anh có vẻ như một chánh khứa lơ mơ, ngồi bên cô vợ... hứa cưới, mà toàn lải nhải các vấn đề chính trị, quân sự, kinh tế. Anh lại kể lể cà kê chuyện xằng lèn giá, xe vì cút tơ trốn kỹ, đường kẹt xe như diên, sự sôi nổi tình người v.v... .

Giai đoạn thứ 3 hồi kết thúc, Anh con trai đã bắt đầu... trở về... Thời này con gái chúng mình đã thấy... tơ lòng rối rắm, lo đốc thúc chuyện tóc tơ. Cổ «chiều hồi» cái anh... sắp tạo phản.

Anh con trai coi mời không êm bên đây cái nghèo, món vật giá, chuyện đi lính... chưa có sự nghiệp, để làm chương ngại vật ăn ngủ. Rồi anh dục hướn cầu mưu, làm bộ «tiến thoái lưỡng nan», sau cùng anh gài cần thận số de và... đoạt mạng ! Có gặp ai hỏi : Sao 35,40 mà chưa cưới vợ ? Anh lại kệnh kiệu, hiu hiu nói móc họng : «còn khuya ! Sao lại phải cưới vợ cho hao xu và tốn sức lao động ? Con trai thời này đắt giá hơn vàng. Con gái muốn có vàng thì vác bạc «cưới chồng» đem về mà nuôi». Và ván bài «cưới» của con trai đời này... chấm hết tại đây.

bày tỏ sự đời (Tiếp theo trang 29)

mặt ai cũng giống như mặt ông Tổng Kinh lúc xuất hiện trên Tivi bị mấy ông nghị chất vấn.

Cả hai đám cưới đều triệt để tuân theo lời dạy của Người đứng đầu cả nước. Không dùng rượu ngoại quốc, không tiếp tân ở nhà hàng lớn. Chỉ đám tổ chức tại gia. Còn tiến bộ hơn nữa là không có bia hộp, nên đám cưới rất ư là kiếm ước.

Ta đã sợ đi dự đám cưới. Vậy từ nay, những thằng nào chưa vợ, những thằng bạn già nào có con trai, con gái sắp sửa tới tuổi dựng vợ gả chồng, hãy tránh xa ta ra, để ta khỏi phải chửi một phát «Tiền sư Đời»,

MỸ VIỆN SẮC ĐẸP

— 102, TRƯỜNG CÔNG ĐỊNH — SAIGON

— 36, hẻm đại lộ LÊ LAI (Bonard cũ) SAIGON Đ.T. 93.335

do bà CHU-THỊ-PHƯỚC

tốt nghiệp Ba - Lê điều khiển
9 năm danh tiếng tại Thủ Đô

- Sửa vết sẹo. Trừu tuyệt mụn, tàn nhang
- Làm da mặt mịn màng, xinh đẹp
- Làm ngực nở bụng thon

Bảo đảm kết quả - Có giá học sinh. Có dạy học trở

(nghe chúa nhựt)

KÍNH MỜI

Như cái lá đa...

Tiếp theo trang 24

hồi xuân, sao lại còn Liệt lão?... Có thể, chữ nghĩa những thằng đó lem nhem nên đặt tên cụ là liệt lão, mà không hiểu cái mẹ gì cả. Cụ chỉ huy được bao nhiêu Ông dân biểu thì có xá chi bà chủ xe đồ. Nhưng rất có thể cụ không làm nổi việc đó, lên sáu tuổi, đã có thể làm vua, nhưng phải tới mười tám tuổi mới đủ sức cưới vợ. Vì sao vậy? Vì cai trị một nước dễ hơn là cai trị một người đàn bà. Cụ trị quốc thì tài mà về gia lại dở ẹc thì sao? Đó mới là điều đáng nói.

Tin cuối cùng mà các báo Giao chỉ đã đăng:

Cậu Nguyễn Bá Phúc, con của ông Nguyễn Bá Lương, chủ tịch Hạ Nghị Viện đã được Cảnh sát đưa đi trại Giáo Hóa Thủ Đức. Cậu Phúc là học sinh trường Pétrus Ký, nhưng lêu lổng chơi bời, hay kết bạn với đám du đảng vùng Nancy. Bỏ cho bao nhiêu tiền, tiêu sài cũng hết, về nhà còn mở tủ, lấy thêm tiền mà không xin phép. Không làm gì được đứa con mất dạy ông chủ tịch bên đi trình Cảnh sát. Điều đáng nói là ông Chủ tịch đã xin cho cậu Phúc vào lính hải quân, nhưng không chịu được kỷ luật nhà binh, cậu Phúc đã đào ngũ. Ngày gần đây, Cảnh sát đã bắt được cậu Phúc để điều tra và được ông Chủ tịch Hạ N. Viện yêu cầu xin đưa cậu Phúc vào trại Giáo Hóa Thủ Đức.

Đọc những giòng trên, cô Bạc Hà bên có một sự ngậm ngùi. Và xin có lời mừng cho bà Bửu Hiệp chủ hãng xe đồ.

CÓ BẠC HÀ

Chuyện cung trăng

Tiếp theo trang 20

Chị Hằng không phải là chính khứa nên đức hiền thế nào là cái lợi, vì vậy chị gạt ngang:

— Minh đánh đám mí ai mà đòi tăng ngân sách Quốc Phòng? Xưa nay, Cung Trăng là nơi bất khả xâm phạm, vùng an toàn nhất không gian. Với lại, khám phá khoa học đâu phải là xa xỉ phẩm mà chính là một thứ nhu yếu phẩm cho sự hiểu biết của con người. Nhề nhu yếu phẩm mà coi như xa xỉ phẩm thì sẽ không khỏi mang tiếng bất trí mà còn bị coi là bất nhân...

Ngọc Thổ gãi tai:

— Tâu mí xếp, thôi thì ta coi các phi hành gia Mèo như là... «bản nhu yếu phẩm» vậy. Ta cần phải lấy tí tiền còm để tổ chức phòng vệ, bởi vì lúc đầu chỉ có người Mèo quốc lên đây nhưng lần hồi sẽ có người của Búa Liềm quốc cũng lên đây thì nội cái việc tụi nó ỷnh lộn nhau mình cũng trở thành... «ruồi muỗi chết». Xin xếp lo xa đi là vừa. Gương nước An Nam Cộng Hoà là một bài học cho chúng ta.

TIN GIỜ CHÓT.— Nguồn tin từ Mặt Trăng đánh về Trung tâm Không gian Houston cho biết: 2 phi hành gia Mèo là Cônrach và Bin đã bị Chị Hằng đánh thuế kiếm ước thật nặng, khoảng 3000 phần trăm. Nguồn tin không nói rõ là bao nhiêu đô la một người, nhưng sau đó vì bị Quốc Hội Mỹ phản đối nên Đại sứ VN tại Hoa thành Đồn đã can thiệp với Chị Hằng Nga để giảm thuế cho các phi hành gia Mèo 10 phần trăm. Và cho đến giờ này, người ta vẫn chưa xác định được các phi hành gia là nhu yếu phẩm hay xa xỉ phẩm...

(CUỘI — PRESS)

Cuội ở dưới trần

(tiếp theo trang 21)

giúp đỡ con em quân nhân như trường của Linh mục Nguyễn Văn Long) đề nghị xin tăng học phí. Chả cần đề nghị có được đồng ý hay không, học phí đã âm thầm tăng rồi. Bộ Giáo Dục đâu cần biết. Bộ đã ra thông cáo trước đó là đủ rồi!

Bây giờ cái tin giảm nửa học phí nghe có vẻ khó. Bộ bèn đình chính ngay. Và Bộ kêu gọi sự thông cảm của các trường tư trước mức sống eo hẹp của quần, công nên giảm học phí cho con em họ!

— Trước kia thì giải quyết bằng thông cáo, bây giờ thì bằng thông cảm.

Giá các trường cũng lại làm kiến nghị xin bộ thông cảm cho giáo sư, vì giáo sư không có đủ tiền mua Honda đi dạy học vì giá tăng gấp đôi, vì thiếu tiền mua xăng tăng gấp đôi, thì Bộ trả lời làm sao nhỉ.

CUỘI GIÀ

đen như mồm chó

(Tiếp theo trang 31)

— Dĩ nhiên là mày chọn em đẹp hơn mà mày yêu.

Được lời như cời tấm lòng, người bạn của phóng viên Ma Tật đứng dậy, bước ra phía cửa. Bước đi mạnh bạo, vội vã. Nhưng bỗng bị Ma Tật gọi giật lại. Trong lúc thăng bạn đang ngờ ngác thì nhà phóng viên của chúng ta hỏi:

— Mày cho tao địa chỉ cái bà góa nhà giàu đi. Biết đâu bị mày bỏ rơi, bà ta không cần tới một người an ủi.

Phóng viên MATIT

CINE • TIVI

Những Show hay trong tuần từ 27 đến 30-11-69 Truyền Hình Quân đội Hoa Kỳ

Thứ năm 27-11-69

21 giờ: RAWHIDE

«Encounter at Boot Hill» (Đụng độ trên Đồi Hoang). Một nhà chăn nuôi súc vật chuyên đọc Thánh Kinh, nam giữ luật pháp trong tay, đã giết 3 người, trong số đó có một người lái buôn súc vật. Các bạn lái buôn của nạn nhân truy tìm ra mới biết rằng «nhân vật đó» không phải chỉ có một mình sống ngoài vòng luật pháp, mà anh ta là tay sai đặc lực của viên Cảnh sát trưởng tại đó thị. Và chính viên Cảnh sát trưởng này mới là tay chứa trùm.

23 giờ 20 CREATION OF THE HUMANOIDS (phim giả tưởng)

Sau một trận đại chiến nguyên tử, những người sống sót phải từ chiến với những người máy dễ tổn tại. Nhất là những người máy nhờ phương pháp sang máu nên càng ngày càng trở nên sống động và tinh khôn như người thật. — Don Megowan, Eric Elliot, Frances McCann, và Don Doolittle xuất hiện trong phim.

Thứ Sáu 28-11-1969

20 giờ WILD WILD WEST.

«Night of the Juggernaut» (Đêm Đại Náo)

Dẫn đầu bằng chiếc máy quái đản, gây kinh hoàng, tới đầu phun lửa và tiêu diệt tới đó. James West và Artemus Gordon dùng một trận chiến khùng bố buộc các trại chủ phải dời khỏi đất đai của họ. Số đi

như vậy vì vùng này mỗi đêm thường xảy ra những vụ cướp bóc, ám sát, còn ban ngày thì đầy đủ những vụ lừa lọc bỉ ổi. Cựu vô địch quyền Anh hạng nặng đóng vai Lyle Dixon thủ lãnh các trại chủ.

21 giờ: STAR TREK.

«Elaan of Troyius» (Nàng Ela-an của Troyius) Kirk có nhiệm vụ phải khắc phục mụ đàn bà khó tánh để văn hồi hòa bình. Ông ta dùng chiến thuật bắt cóc một nữ tu sĩ cao cấp của một dân tộc hiếu chiến ép buộc phải kết hôn với lãnh tụ của một dân tộc thù nghịch. Nàng Elaan, có đầu bất đắc dĩ ấy, có cái vẻ cao quý của một Nữ hoàng Trung Hoa và tư cách kiêu hùng của vua Henry đệ VIII nước Anh để chống lại với những kẻ thù của nàng. — France Nuyen, Jay Robinson, Tony Young, Lee Duncan và Vic Brandt xuất hiện trong phim, ngoài những diễn viên thường lệ.

Thứ bảy 29-11-69

21 giờ: THE HIGH CHAPARRAL

«The Peacemaker» (Kẻ tạo lập hòa bình) Sau một cuộc cãi lộn với cha ruột, Billy Blue Cannon rời bỏ nông trại, thập từng một sứ giả Hòa bình của Tổng thống Mỹ cử tới Cochise để giảng hòa với dân Da đỏ. Đọc đường Billy Blue gặp gỡ và yêu say đắm nàng Moonfire người Da đỏ là con nuôi của Kelly, và nhờ đó sứ mạng hòa giải đã thành công.

22 giờ: BURKE'S LAW

«Who Killed Alex Debbs?» (Ai giết Alex Debbs?) Slain Alex Debbs một «nhà xuất bản chịu chơi» đang kinh doanh phụ nữ khoá thân cả trên hình ảnh lẫn người thật bằng

da bằng thịt thì anh bị giết. Đại úy Amos Burke phải tìm đủ cách để chống lại những âm mưu của kẻ sát nhân đã khôn khéo thay đổi vết tích gây ra những sự tình nghi để đánh lạc cuộc điều tra, toan chạy tội của hân. — Ngoài các diễn viên thường xuyên còn có Arlene Dahl, Sammy David Jr, Suzy Parker cùng xuất hiện.

Chúa Nhật 30-11-1969

21 giờ: BONANZA «Child» (Child vị cứu tinh)

Hoss Cartwright bị tố oan là kẻ cướp và sát nhân, khi anh ta cưới con ngựa của một người vừa bị ám sát, để đi vào thành phố. Anh ta bị giam vào ngục, chờ «đền tội» mà anh không phạm. Dân chúng kéo đến tấn công nhà ngục toan giết Hoss, may nhờ được Child Barnett một anh «cao bồi» lừng từ cứu thoát. Yaphet Kotto đóng vai Child. Còn có John Marley và Harry Hickox đồng trình diễn.

22 giờ: INRONSIDE

«Reprise» (Hồi tiếc).

Nữ sĩ quan Cảnh sát Eve Whitfield vừa bị tên cướp bắn hạ. Viên Trưởng đoàn Ironside rất hối tiếc mà ông đã đề nghị để có thiếu nữ đầy nhân đạo này gia nhập ngành Cảnh sát của Đô thị Cựu Kim Sơn. Phụ diễn có Naney Wickwire Eddie Firestone và Irene Harvey.

CRÈME THOAKAO là 1 mỹ phẩm đặc sắc, làm cho da mặt xinh tươi

ĐỌC BÁO ĐỜI?
Hãy tìm đọc ngay cuốn **BUNG LUNG** của ĐỎ ĐÌNH THIỀNG
TÌNH ĐỜI, NGƯỜI ĐỜI, SỰ ĐỜI... ĐƯỢC PHƠI BÀY TRONG BUNG LUNG
ĐỂ VÀO ĐỜI
YÊU ĐỜI, CHÁN ĐỜI, SÀNH ĐỜI... VẪN CẦN ĐỌC BUNG LUNG
ĐỂ QUÊN ĐỜI
(đã có bán tại các nhà sách)

Thoa CRÈME THORAKAO đi nắng không đen nám, khỏi đòi phấn

PHONG NGŨA

Chè chốc, lơ lửng, gãi tới đâu ăn lan tới đó
KHÔNG PHẢI THOA PHẾT SƠ SÀI
NGOÀI DA MÀ HẾT, DẦU CÓ HẾT
CHỖ NÀY CŨNG LỖ LẠI CHỖ KIA

Nên uống :

Giải Phong Sát Độc Hoàn

ÔNG TIÊN

TRÊN 30 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm Hoa - Việt có bán là

NHÀ THUỐC ÔNG TIÊN

P.L. CHOLON K.N. BYT SỐ 316 — 21-8-82

*Một nhát minh Tân Kỳ làm chấn động
trong ngành Mỹ phẩm, và khách
hào hoa phong nhã chờ đợi từ lâu.*

Inlime

NƯỚC HOA XỊT

Inlime

* BẢO CHẾ TÍNH VỊ THEO CÔNG THỨC AÚ-MỸ.

* MÙI THƠM QUÝ PHÁI SANG TRỌNG

DỊU BỀN NHỜ VỚI CHẤT HIBISCONE.

PARFUM D'ÉLÉGANCE
SPRAY MIST
VINA

PARFUMERIE - SAVONNERIE VINA

CỬU LONG HOÀN

VỠ DĨNH-DÂN

*Đi xa,
Chúc đêm
Lao lực nhiều.*

Bổ huyết, Dưỡng tâm, Trạng thận

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

COTRACYN

SỰ CÔNG HIỆU MẠNH LIỆT CỦA

2 TRỤY SINH
(TETRACYCLINE + CHLORAMPHENICOL)

3 KHÁNG SINH
(SULFAMIDES)

SINH-TỐ B12

Trị bệnh:

- BAN NÓNG - BAN CỦA
- THƯỜNG-HÀN
- CẢM HO - SÚNG PHỔI
- NHIỄM VI-TRÙNG
- GHỀ LỞ LOÉT - VẾT ĐAU SÚNG MỦ - LÂM ĐỘC

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG

ĐỂ TRONG GIẤY THIẾC CỐ HÌNH TRÁI TÌM

MUA ĐỂ DÀNG TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

SỬA

- TELEVISION
- AMPLIFIER
- TAPERECORDER
- CAR STEREO

ĐỀ YÊN TÂM VÀ KHÔNG MẤT THỜI GIỜ XIN LIÊN LẠC VỚI :

CỬU LONG TV-RADIO

534 TRƯỜNG M. GIẢNG SG. Đ.T. 41.435

- SỬA CHỮA BẰNG MÁY ĐIỆN TỬ TỚI TÂN NHẤT
- CÁC CHUYÊN VIÊN LỖ LẠC
- CÔNG VIỆC CHÍNH XÁC NHANH CHÓNG VÀ BẢO ĐẢM
- TỔ CHỨC ĐÚNG ĐẮN VÀ QUY MÔ
- CÓ XE HƠI NHẬN VÀ TRẢ MÁY TẠI NHÀ
- GIÁ TÍNH PHẢI CHĂNG

NHÀ HÀNG ĐỒNG KHÁNH

Số 2 Đại lộ Đồng Khánh

Đ.T 36.156

NƠI LÝ TƯỞNG CỦA CUỘC ĐỜI VÌ NHỮNG ĐẶC ĐIỂM

- PHÒNG CƯỚI RỘNG RÃI
- PHÒNG ĂN DIANE AND ENDYMION VỚI KHUNG CẢNH ÂU-CHÂU 100%
- PHÒNG TRÀ TƯƠI-VUI, NHẠC ĐIỆU QUYẾN RŨ
- PHÒNG NGỦ ẤM CÚNG MÁT MỀ

GIÁ LẠI RẺ HƠN MỌI NƠI

ĐÂY LÀ CÁC LOẠI BỘT CHÍN
HIỆU

TÂM PHƯƠNG

Để nuôi em bé, bồi dưỡng sức khỏe
— đủ các giới **NGON, THƠM, BỔ**
không kém Bột ngoại quốc, đã được
viện Pastuer công nhận nhiều chất BỔ.

TÂM PHƯƠNG

47A, Trần quốc Toản Saigon

Kỹ Nghệ Thức Uống Việt-Nam

MERRY REALM

Sản xuất các loại nước giải khát đựng
trong chai nhựa dẻo (Plastique)

- **Nước cam**
- **Nước thơm**
- **Sữa trái cây**
- **Yaourt**
- **Kem**

Văn phòng : 116 Gia Phú Chợ lớn

Điện thoại : 36.756

Trung tâm bán lẻ :

43 Tổng Đốc Phương Chợ lớn

(NHÀ MÁY 100126 BÌNH THỚI QUẬN 11)

Đ.T. 50.423

**MONG ĐƯỢC
TÔN TRỌNG SỰ THẬT**

Con người không ai là không lo đến hạnh phúc
của riêng mình, gia đình êm ấm không phải chỉ có
tiền bạc, lên xe xuống ngựa chưa hẳn đã sung sướng
yên vui, mà... tình chân gói là mới là phần quan trọng.

SỰ THẬT từ đông sang tây nhiều người đã công nhận như vậy.

Có người vì mặc cảm, vì lo âu, vì lạnh nhạt, rồi rứt rứt e thẹn không
dám lập gia đình, hoặc có lập cũng bị «**NÓ**» ám ảnh hoài. Nhưng... đã đến
lúc quý ông hết lo, chúng tôi mong được nói một vài sự thật và giới thiệu
với quý ông **MỘT PHÁT MINH MỚI NHẤT**. Bơm tay **DOVE** một
dụng cụ khoa học, quý ông mua về **TỰ CHỮA LẤY DỄ DÀNG** các bệnh :
Bất lực, liệt dương, không bình thường, mộng tinh hoặc không bền bỉ, già
yếu 60 tuổi v.v... Chỉ chữa 2 tuần, lâu nhất 2 tháng, **KHÔNG CHÍCH, KHÔNG**
UỐNG, KHÔNG THOA THUỐC kết quả vĩnh viễn 100% «mời quý ông lại coi
gần 100 bức thư của nhiều người đã dùng bơm tay **DOVE** gửi đến
cảm ơn»

Đặc điểm : **DOVE** màu trắng, khi bơm không sút nắp bơm,
nhãn hiệu hai con chim, hộp in 6 mẫu, loại mạnh 18ph.
giá 1800đ. Hỏi mua tại các địa chỉ :

VINYKHOA 22 Lý Thái Tổ SAIGON
ÔNG BÌNH 35B Pasteur DALAT

NAM PHƯƠNG 71 Hùng Vương ĐÀ NẴNG
THANH BÌNH 84^A Quốc Lộ 1 BIÊN HÒA

Các Tỉnh : Nhớ cắt báo này hỏi mua tại các tiệm thuốc tây 1900đ.

Mọi thư từ giao dịch (nhớ kèm tem) đề : CHÂU THANH NGUYỄN giám đốc hãng UYÊN
ƯƠNG 523 Trần Hưng Đạo SAIGON (gần NANCY) Đ.T 98827 — 90317 giờ mở cửa từ
8 giờ đến 22 giờ — kể cả chủ nhật

cần gấp : MỖI TỈNH MỘT ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN HOA HỒNG HẬU

GIA-LONG

thu băng

132, TRƯƠNG-MINH-GIẢNG
SAIGON

(Ngã ba Trương-minh-Giảng
và Kỳ Đồng)

- Nhận thu băng giao gấp.
- Bán băng thu sẵn đủ tất cả các loại nhạc cho tất cả các loại máy lớn, nhỏ. CASSETTE MONO Stéreo
- Car stéreo — Cartridge
- Xử dụng toàn máy tối tân.
- Kỹ thuật thật tinh vi
- Một rừng băng thu sẵn. Êm dịu, kích động, nhạc sống thu tại các phòng trà danh tiếng và các băng học ANH MỸ PHÁP, ĐỨC, Ý, NHẬT bộ nào cũng có học.

— Việc làm thật cẩn thận

— Nơi có thể tin cậy được

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

— Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ
nghiêm, cả ngày lễ và chủ nhật

GIALONG'S RECORDS

KÍNH MỜI

- Quý vị nên tổ chức **TIỆC CƯỚI, SINH NHẬT, TIẾP TÂN** ở đâu ?
- Quý Vị tìm ở đâu được 1 đêm giải trí lành mạnh vui tươi ?

Chỉ có **NHÀ HÀNG CA VŨ NHẠC**

PHA-LÊ

Lầu 3, Thương Xá Crystal
95-101, Công Lý — SAIGON
Đ.T. 92.115 — 92.726 EXT.256

Mới xứng đáng là nơi lý tưởng của quý vị, với những đặc điểm :

- ▼ Khung cảnh ấm cúng, sang trọng.
- ▼ Với sự trình tấu thường xuyên của Ban nhạc danh tiếng **LÊ VĂN THIÊN**
- ▼ Ngoài những giọng ca độc đáo của : **LINH PHƯƠNG, THẢO LY, MỸ DUNG, NGỌC MINH, ALI MINH v.v...**
- ▼ Quý vị còn được thưởng thức giọng ca ảo não và truyền cảm không kém gì những danh ca đương thời, đó là danh ca **NHẬT THIÊN LAN**, qua những tác phẩm tiền chiến bất hủ.
- ▼ Những Show quốc tế và VN nầy lửa hàng tuần đổi mới.
- ▼ **ĐẶC BIỆT** : Các món ăn Việt, Tây, Tàu do đầu bếp chuyên môn đảm nhiệm.
- **ÂM NHẠC MÁY LẠNH THƯỜNG TRỰC**

MỞ CỬA : SÁNG : Từ 8giờ đến 14giờ
CHIỀU : Từ 16giờ đến 24giờ

Ban giám đốc kính mời.

MÙI THƠM CAM NGUYÊN CHẤT

Kẹo Bơ Multi-Calcium

Gồm 9 sinh tố và Calcium cần thiết

CẦN CHO:

- Em nhỏ đang sức lớn, cần Calcium ngừa sâu răng
- Các bà trong thời kỳ thai nghén, cho con bú
- Học sinh, sinh viên cần bồi bổ cơ thể
- Người yếu phổi

CORNELL
UNIVERSITY
JUN 8 1970
LIBRARY

